„Fehér homok borította a göndör, fekete fürtöket... Bepillantottam a tátott szájba: vizes barna homokkal volt tele."

Ross Macdonald

Ki így hal meg, ki úgy

Ross Macdonald

KI *ÍGY* HAL MEG, KI *ÚGY*

EURÓPA
KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2011

Egy panzióvá átalakított, lerobbant Santa Monica-i házban Mrs. Samuel Lawrence öt megviselt tízdollárost nyom Lew Archer, a magánnyomozó kezébe. Azt kéri tőle, hogy kerítse elő elveszett ápolónő lányát, Galateát. Kolléganője szerint Galley "bolondult a férfiakért", és "nem válogatott". Az az ember, aki utoljára látta, azt mondja, a lány egy Joe Tarantine nevű kábítószeres gengszterrel hajtott el az illető sportkocsiján.

A kihűlt nyomokat kutatva Archer először a San Franciscó-i nyomortanyák világába, majd a dúsgazdag Palm Springsbe vetődik: drog és vér és pénz urbánus vadonában keresi a kiutat. S ahogy a hullák szaporodnak, rá kell jönnie, hogy nincs az az angyalarc, amely ne rejtegethetne romlott szívet. Mrs. Samuel Lawrence rongyos ötven dollárja és e világ között ugyan milyen kapcsolat lehet?

Ross Macdonald (1915-1983) Agatha Christie-hez és Raymond Chandlerhez hasonlóan elnyerte az Amerikai Krimiírók Szövetségének Nagymester-díját.

Ross Macdonald

The Way Some People Die

Vintage Crime/Black Lizard, New York, 2007

Copyright © 1951 by Alfred A. Knopf, Inc

Copyright renewed 1979 by The Margaret Millar

Charitable Remainder Unitrust u/a 4/12/82

Hungárián translation © Gálvölgyi Judit, 2011

HU ISSN 0865-980X

A szerzőtől az Európa Könyvki adónál a közelmúltban megjelent:

ÁLDOZAT KERESTETIK
A BARBÁR PART
BÚCSÚPILLANTÁS
CSIPKERÓZSIKA
A CSONTKETREC
A DOLLÁR TÚLSÓ OLDALÁN
FEKETE PÉNZ
A FÚRIÁK
A GALTON-ÜGY
MOZGÓ CÉL
A WYCHERLY CSALÁD

Roddynak és Zettának

1. FEJEZET

A ház Santa Monicában állt, a sugárutak közti egyik keresztutcában, fülhallásnyira a parti autópályától, pisztolylövésnyire a tengertől. Az ott lakók egykor büszkék lehettek rá, hogy ebben az utcában laktak, ám az utóbbi években már nem lehettek büszkék erre. A házaknak túlságosan sok emelete, kevés ablaka és vakolata volt. A történetüket könnyű volt kitalálni: a hajdan egy-egy családnak otthont nyújtó rezidenciákat bérlakásokká, kiadó szobákká vagy turistaszállásokká darabolták fel. Még az utcát szegélyező pálmafák is mintha valaha jobb napokat láttak és már kopaszodtak volna.

Megálltam a megadott számú ház előtt, és oldalra dőltem az ülésen, hogy szemügyre vegyem a házat. Az 1348-as szám rozsdás fémből, átlósan volt felerősítve a tornác egyik hengeres oszlopára. Fölötte fehér cédulán fekete betűkkel ez állt: KIADÓ SZOBÁK TURISTÁKNAK. A ház teljes szélességében végigfutó tornácon több nádszék és egy kifakult, zöld hintaszék helyezkedett el. Az első emeleti, szintén nádbútorral rakott erkély korlátja nem látszott biztonságosnak. A második emelet sarkait gótikus külsejű tornyok díszítették, olyan erődítmények, amelyeket immár bevett és nevetségessé tett az idő. A rolók le voltak eresztve mindhárom szinten, így álmosan bámultak rám.

A ház nem úgy festett, mint ahol pénz van, vagy valamikor is lesz. De azért bementem, mert tetszett annak az asszonynak a hangja, aki telefonált.

Sietve jött az ajtóhoz, amikor bekopogtam. Magas, ötvenes nő volt aggodalmas, határozatlan, sötét szemmel és aggodalmas, hosszúkás arccal, vaskos, fűzőbe bújtatott testén fekete kreppruhában. A nyomozó nagy eseményt jelentett az életében.

Acélszürke hajának friss hullámaiból a sütővas szaga áradt, orrán és orcáin, állán vastagon állt a púder. A legyező alakú felülvilágító ablak lilás fénye fakóra festette az arcát.

Az asszony legvonzóbb jellemzője a hangja volt: gyengéd, gondosan modulált és mély.

– Mrs. Sámuel Lawrence vagyok. Ön természetesen Mr. Archer? Szinte rögtön ideért.

– Kilenc és tíz között nem olyan nagy a forgalom.

– Fáradjon be, Mr. Archer. Megkínálhatom egy teával? Magam is éppen tízóraizom. Minthogy minden házi munkát magam végzek, úgy érzem, a főétkezések között be kell kapnom néhány falatot, hogy megőrizzem az erőmet.

Beléptem, és a szúnyoghálós ajtó lagymatagon becsapódott mögöttem. Az előszoba hűvös volt, néma és viaszszagú. A régi parketta darabjai úgy szikráztak, akár az ékkövek. Szőnyeggel borított lépcső vezetett a magasan lévő, félhomályos mennyezetig. Ősrégi, kifényesített rézkarokkal integető tölgyfa fogas állt a lépcső tövében. A hely ellentéte az imént leküzdött forgalommal különös érzést keltett, mintha visszaléptem volna az időben, vagy akár kiléptem volna belőle teljesen.

Az asszony egy nyitott ajtóhoz vezetett valahol hátul.

– Ez a saját kis fogadószobám, parancsoljon. A szalont fenntartom a vendégeknek, bár be kell vallanom, az utóbbi időben nemigen használták. Persze most nincs szezon, csak hárman vannak, az állandó lakóm és egy bájos ifjú pár Oregonból, nászutasok! Bárcsak Galley is ilyen férfihoz ment volna hozzá – de foglaljon helyet, Mr. Archer.

Kihúzott egy széket a szoba közepén álló súlyos ebédlőasztal mellől. A kis szoba úgy tele volt zsúfolva kávézó- és tálalóasztalkákkal, székekkel, zsámolyokkal és könyvespolcokkal, mint valami másodrangú bútorüzlet. A vízszintes felületeket csecsebecsék, kagylók és bekeretezett fényképek, vázák, tűpárnák,

terítőcskék borították. Ha a hölgy lecsúszott, meglehetősen sok minden csúszott le vele. Egyre kínosabbnak éreztem a visszalépést az időben. A fotel fél karja emberi kézként fonódott rám.

Elkaptam a jelen farkát, és berángattam a szobába.

– Galley – mondtam. – A lánya, akit említett?

A kérdést szinte vádként fogadta, amely szétzilálja varázslatos világát. Egyáltalán nem tetszett neki a jelen. Amikor kénytelen volt szembenézni vele, zavartan és szégyenkezve tette.

– Igen. A lányom, Galatea. Miatta hívtam fel, mint említettem volt. – A tekintete elvándorolt, aztán megállapodott az asztalon lévő teáskannán. – Hadd töltsek önnek egy kis teát, mielőtt a tárgyra térnénk. Frissen főtt.

A keze a kannán ráncos és repedezett volt a piszkos munkától, mégis elegánsan töltött. Megmondtam, hogy én üresen iszom. A teának színtiszta múltzamata volt. A nagyanyámat idézte fel ropogósra keményített, fekete temetési selyemben, és kinéztem az ablakon, hogy elűzzem. A székből láttam a Santa Monica-i mólót, rajta túl a tenger meg az égbolt akár egy kék húsvéti tojás két fele.

– Szép innen a kilátás.

Az asszony elmosolyodott teáscsészéje fölött.

– Igen. A kilátás miatt vettem meg. Nem kellene persze azt mondanom, hogy megvettem. Hiszen jelzálog terheli.

Megittam a teám, és a vékony, fehér csészét visszatettem a vékony, fehér tányérkára.

– Nos, Mrs. Lawrence, hadd hallom. Mi történt a lányával?

– Nem tudom – mondta. – Ez nyugtalanít annyira. Egyszerűen eltűnt néhány hónappal ezelőtt...

– Innen?

– Nem, nem innen. Galley az utóbbi években nem lakott itt, bár havonta legalább egyszer meglátogatott. Pacific Pointban dolgozott, az ottani kórházban volt szakápolónő. Mindig jobbat reméltem Galley-nek – az uram, dr. Lawrence orvos volt, méghozzá

köztiszteletnek örvendő – de Galley nővér akart lenni, és szemlátomást nagyon élvezte a munkáját...

Ismét elkanyarodott a jelentől.

– Mikor tűnt el?

– Tavaly decemberben, néhány nappal karácsony előtt. – Március közepén jártunk, tehát mintegy három hónapja. – Galley *mindig* hazajött karácsonyra. Együtt díszítettük a fát. A tavalyi karácsony volt az első, amelyet egyedül töltöttem. Még a lapja is egynapos késéssel érkezett. – És a határozatlan tekintetet az önsajnálat homályosította el.

– Ha hallott felőle, nem mondanám, hogy eltűnt. Megnézhetném azt a levlapot?

– Természetesen. – Fekete bőrbe kötött Swedenborg-kötetet vett le a könyvespolcról, kinyitotta, nagy, szögletes borítékot emelt ki belőle, és úgy nyújtotta át, mint valami csekket. – De *eltűnt,* Mr. Archer. December eleje óta nem láttam. Az év eleje óta nem látta egyetlen barátja sem.

– Hány éves?

– Huszonnégy. A jövő hónapban, április kilencedikén lesz huszonöt, ha életben van. – A kezébe hajtotta a fejét, miután elsírta magát.

– Bizonyára még sok boldog születésnapja lesz – mondtam. – Egy huszonöt éves szakképzett ápolónő tud vigyázni magára.

– Nem ismeri Galley-t – mondta az elrejtett arcból szóló, könnyes hang. – Mindig felizgatta a férfiakat, és sosem fogta fel, milyen komiszak tudnak lenni a férfiak. Próbáltam a hibát helyrehozni, de nem használt. A Fekete Dáliára gondolok és a sok fiatal lányra, akiket azok a komisz férfiak elraboltak és tönkretettek. – A vastag, arany jegygyűrű csüggedő reményként, tompa fénnyel csillant meg az ujján.

Kivettem a borítékból a lapot, amely nagy volt és drága, csillámköves, szikrázó hóesést ábrázolt. Belül ez állt:

ANYÁMNAK KARÁCSONYRA

Bár kis hajóm vitorlázik
Az élet tágas tengerén,
Mama, minden jót kívánok
Szent karácsony reggelén.

Zöld tintával írta alá egy merész és szenvedélyes kéz: „Szeretettel Galley”. A borítékot San Franciscóban adták postára december 24-én.

– Voltak... vannak a lányának barátai San Franciscóban?

– Nem tudok róluk. – Az asszony megmutatta az arcát, amelyen könnyek vájtak kis csatornákat a púderbe. Diszkréten kifújta az orrát egy rózsaszínű papír zsebkendőbe. – Az utóbbi években, amióta letette a vizsgáit, nem nagyon ismertem a barátait.

– Gondolja, hogy San Franciscóban van?

– Nem tudom. Onnan visszajött, tudja. Nem keresett fel, de az az ember, aki odalenn a lakásokat kezeli, bizonyos Mr. Raisch, látta őt. A lányom bérelt egy kis bútorozott lakást Pacific Pointban, és december vége felé egyszerre csak felbukkant ott, és kiköltözött. Magával vitte minden holmiját. Egy férfi volt vele.

– Miféle férfi?

– Mr. Raisch nem mondta. Valamilyen titok lengte körül – valami fenyegető.

– Ez tény, vagy csak az ön benyomása?

– Az én benyomásom. Mostanában, azt hiszem, túlságosan nyitott vagyok az ilyesmire. Nem tudom önnek elmondani, milyen volt az életem az utóbbi hetekben. Vagy fél tucatszor elbuszoztam Pacific Pointba, amikor el tudtam szabadulni innen. Beszéltem a nővérekkel, akik ismerték a kórházban. A kórház közelében sem járt karácsony előtt óta, amikor kiengedték az utolsó betegét. Egy Speed nevű férfi volt az, akit hasba lőttek. A rendőrség kihallgatta a férfit, aki majdnem meghalt. A kórházbehek úgy vélték, hogy ez a Speed nevű személy gengszter. Ez az egyik dolog, ami megrémít. Hetek óta szinte

szemhunyásnyit sem aludtam. – Mély, kékes karika volt a szeme alatt, amely szánalmasan és csúnyán festett az ablakon betűző, délelőtti fényben.

– De konkrétan – mondtam – nincs mitől tartania.

– Eltűnt az egyetlen lányom...

– Mindig lelépnek lányok otthonról. Az édesanyjuknak megszakad a szíve, de ezt ők nem tudják. Nem is jönnek rá mindaddig, amíg a saját gyerekeik nem teszik velük ugyanezt. A lánya bizonyára megszökött, és hozzáment ahhoz a fickóhoz, aki vele volt a lakásában.

– Mr. Raisch is így gondolja. De Galley nem ment volna férjhez anélkül, hogy engem értesített volna. Ráadásul utánanéztem az anyakönyvi hivatalban Pacific Pointban és Los Angelesben egyaránt, és nincs bejegyezve házasságkötés.

– Az nem jelent semmit. Az ember egy nap alatt elrepülhet New Yorkba vagy Hawaiira. – Elővettem a zsebemből egy cigarettát, és automatikusan megkérdeztem: – Rágyújthatok?

Az asszony arca megdermedt, mintha valami disznóságot mondtam volna.

– Csak tessék, ha annyira akarja, uram. Tudom, milyen erős rabságban tartja az áldozatait a nikotin. Dr. Lawrence hosszú évekig dohányzott, amíg végre szabadulni tudott ebből a rabságból, Istennek hála.

Visszatettem a zsebembe a cigarettát, és felálltam. Indulni készültem. Egymillió dollárral sem lett volna az a fajta asszony, akinek szívesen dolgoztam volna. Ráadásul valószínűleg egy lyukas vasa sem volt. Ami meg a lányát illette, tíz az egyhez, hogy úgy döntött, végre élni fogja a maga életét.

Ezt azért nem mondtam ki ilyen nyíltan.

– Azt hiszem, jobb lenne, ha az eltűnt személyek osztályához fordulna, Mrs. Lawrence. Nem hiszem, hogy aggódnia kellene, de ha mégis, ők többet tehetnek önért nálam. Pénzkidobás lenne, ha

felfogadna. Napi ötvenet kérek, plusz a költségek. A rendőrség ingyen dolgozik.

A válasza meglepett.

– Számítottam rá, hogy jól meg kell fizetnem. És nem fordulok a rendőrséghez.

– Miért nem? Szakértők eltűnt lányok dolgában. Országos rendszerük van a felkutatásukra.

Komor, csontos vonások jelentek meg az arcán, a tekintete immár nem látszott határozatlannak.

– Ha Galley bűnben él holmi férfival, az rajtam kívül nem tartozik senkire.

– Nem következtet kissé elhamarkodottan?

– Mondom, hogy nem ismeri Galley-t. Középiskolás kora óta úgy zsongják körül a férfiak, mint darazsak a mézet. Jó kislány, Mr. Archer, én tudom, milyen jó. Magam is szép lány voltam fiatal koromban, és láttam, miféle csapdát jelent a testiség. Tudni akarom, mi történt a lányommal.

Az asztalnál álltam, rágyújtottam, és a gyufát a teástálcára dobtam. Az asszony egy szót sem szólt. Egy hosszúnak tetsző néma perc után felnyúlt, és leemelt a polcról egy bekeretezett fényképet.

– Nézze meg, és meg fog értem.

Kivettem a kezéből a képet. Volt valami tisztességtelen a tranzakcióban, mintha a lánya szépségét kínálná fel a fizetségem részeként. Legalábbis ez volt a benyomásom. A lány arca mindenesetre hatott rám. Szenvedélyes és merész volt, akárcsak a kézírása. Fehér nővér-fityulában és szűzies, magasnyakú köpenyben is olyan lánynak tetszett, akit ha egyszer lát az ember, nem felejti el.

– Amikor befejezte a tanulmányait, akkor készült róla ez a kép. Három éve, de ma is pontosan így néz ki. Hát nem bájos?

A bájos aligha volt rá megfelelő szó. Szenvedélyes, duzzogó ajkával, fekete szemével és élesen kirajzolódó pofacsontjával olyan lehetett a végzős lányok között, mint héjafióka a jércék közt.

– Ha ki akar dobni ötven dollárt – mondtam még ma elmegyek Pacific Pointba, és meglátom, mit tudok kideríteni. Írja fel a lánya legutóbbi címét és mindazoknak a nevét, akikkel beszélt a kórházban.

A fészkére visszatérő fácántojó óvatosságával lépkedett az ablaknál álló, régimódi varrógéphez, felnyitotta lecsukott tetejét, és kopott, fekete ridikült vett elő a rejtekhelyéről. Kikattintotta a patinás zárat, matatott benne, majd leszámolt az asztalra öt darab vonakodó tízdollárost.

Amikor belevertem cigarettám hamuját az üres teáscsészémbe, észrevettem a tealevelek elhelyezkedését. Nagyanyám azt mondta volna, pénzt jelentenek meg egy sötét hajú idegent. Az idegen lehetett férfi vagy nő, függőleges vagy vízszintes testhelyzetű, az attól függ, hogy az ember hogyan pillant a teáscsésze fenekére.

2. FEJEZET

Long Beachen át dél felé hajtottam, Pacific Pointba. Amint az ember átkelt az északkeleti határát alkotó fennsíkon, látta odalenn elterülni a várost a hely nevét adó, a természetes kikötőt félig körülölelő földnyelvtől a ködhatár fölötti gerincen álló házakig. Szelíden emelkedett a tengerszinttől, takarosan társadalmi rétegekre osztva, mintha csak holmi szociológus építette volna elmélete bizonyítékául. A turisták meg az átutazók szállodákban és motelekben laktak a tengerpart mentén. Mögöttük tízsaroknyi széles volt a külvárosi sáv, ahol a lakosság sötétebb része élt és halt. A sínek túloldalán – a sínek tényleg ott voltak – az üzleti negyed régi, spanyol homlokzatai úgy festettek, mint máz a szikkadt tortán. Az üzletekben és az irodákban dolgozó emberek a következő tíz háztömb közepesen méretezett társasházaiban éltek. A bérházak fölötti lankákon a tulajok és a főnökök élvezték tornácaikat és grillrácsaikat. A gerinc tetején laktak az igazán gazdagok, akik azért vették meg a maguk *pied-á-terre*-jét[1] Pacific Pointban, mert Juan-les-Pins-re emlékeztette őket.

Az egyik ügyfelem felesége a kelleténél több altatót vett be egy Pacific Point-beli hotelben, így hát tudtam, hol a kórház. Bal felé lefordultam az autópályáról, és az üres, délutáni utcákon át a kórházépülethez hajtottam. Epesárga vakolatú, zegzugos épület volt, amely nyomasztóan hatott rám. Az ügyfelem felesége meghalt az altatótól. Pedig a kliensem csak válni akart.

Sok szószaporítás után az intézmény alagsori röntgenosztályának várójában találtam magam egy fehér nejlonba öltözött, bögyös, fiatal jószággal. Karja és válla kellemes rózsaszínje átütött a modern kelmén, szalmaszőke haja rövidre vágva fénylett. Audrey Grahamnek hívták, és egyáltalán nem vonakodott a beszélgetéstől. Megmondtam neki az igazat – hogy magánnyomozó vagyok, és Galley Lawrence-et keresem, mert aggódik az anyja –, ami üdítően eltért az általános gyakorlatomtól.

---

[1] Második házát (francia)

– Sosem ismertem igazán jól Galley-t – mondta. – Persze egy osztályba jártunk a Los Angeles-i Közkórházban, együtt is végeztünk meg minden. De tudja, milyenek egyes lányok, olyan befelé fordulók. Jómagam inkább kifelé forduló vagyok. Szeretek összejönni emberekkel, persze rendes körülmények között, hiszen érti. Maga tényleg nyomozó? Sosem találkoztam még *magánnyovnozóval.*

– Aha – mondtam. – Befelé forduló fajta. Mrs. Lawrence azt mesélte, hogy maga volt Galley szobatársnője.

– Csak egy darabig, tavaly. Lehetősége adódott kibérelni azt a lakást, és én is beszálltam a bérleti díjba, de pár hónap múlva találtam saját kéglit. Egyetértettünk abban, hogy nem értünk egyet, érti?

– Nem egészen.

Leült a recepciós pult szélére, keresztbe vetette az egyik selyembe bújtatott, telt lábát.

– Hát tűrhetően kijöttünk egymással, de nem egyformán éltünk. Galley sokat járogatott el, és képes volt bármikor beállítani, éjjel és nappal, ami nekem, akinek állandó munkája és fiúja van, nem volt éppen ideális. Amikor egy-egy esete volt, pontosan és fegyelmezetten dolgozott, mint egy katona, de két eset között kissé szabados életet élt, és bolondult a férfiakért – ezt én sosem tettem. Úgy értem, egy lánynak joga van élnie a maga életét, és tőlem azt csinál, amit csak akar, de ne próbáljon elcsábítani olyan srácot, aki mással jár.

Lassan elpirult, már rájött, hogy elárulta magát. A kerek szem és a rózsás arc jégkék és hideg lett az emléktől. Ha Audrey Graham volt Galley legjobb barátnője, Galleynek nem voltak barátai.

– Hol laktak együtt és mikor?

– Augusztusban és szeptemberben, úgy emlékszem – júliusban voltam szabadságon. Galley találta ezt a kis egy hálószobás kérót az Akácos Udvarban. Ikerágyak voltak, de az sem vált be. – Újra zavarba jött, szalmaszőke hajának tövéig elpirult.

– Miféle fickókkal járt?

– Mindenfélével. Nem válogatott, érti? – A refrén kezdett az idegeimre menni. – A fiúm egyetemen tanul mint volt katona, és az ember azt hinné, hogy egy olyan lány, aki különlegesnek tartja magát, mert a papája doktor volt, legalábbis ezt állítja – szóval az ember azt hinné, megválogatja, hogy kivel jár. Persze akadt a hódításai között néhány doki, de mind nős volt, és nekem az ilyesmi nem kenyerem. Volt egy fiúja, aki a Safeway szupermarketnél dolgozott, egy ügyvédbojtár, egy fFickó, aki írónak mondta magát, de *én* sosem hallottam róla, meg egy olyan pasas is, aki mexikóinak látszott. De legalábbis olasznak.

– Tudja bármelyiknek a nevét?

– Főleg a keresztnevüket tudtam, ha egyáltalán találkoztam velük. A dokik nevét természetesen nem árulom el. Ha kíváncsi a véleményemre, szerintem Galley ráunt erre a városra, és lelépett az egyik pasijával. Las Vegasba vagy valahová. Mindig arról beszélt, hogy világot akar látni. Nagyon fenn hordta az orrát. A pénzét olyan ruhákra költötte, amilyeneket nem engedhetett volna meg magának, és folyton az én kajámat ette.

Az előtér felől lépések hallatszottak, a lány lecsúszott az asztalról. Fehér zubbonyos, magas férfi nézett be az ajtón. A szemét nagy, vörös szemüveg takarta.

– A medenceröntgenre váró az asztalon fekszik, Audrey, öt perc múlva jöjjön be. – Hozzám fordult. – Maga a holnapi kontrasztanyagos?

Megmondtam neki, hogy nem, ő pedig távozott.

– Örüljön, hogy nem az – mondta a lány. – Azt hiszem, mennem kell.

– A doki öt percet mondott. Mi volt ezzel a Speed nevű fickóval, a golyóval a gyomrában, akit Galley ápolt?

– Jaj, az Herman Speed volt. Hashártyagyulladást kapott az ólommérgezéstől vagy mi. Galley nem járt vele. A C kórteremben feküdt három hétig tavaly decemberben, aztán elutazott a városból.

Azt hallottam, elkergették. Birkózókat menedzselt lenn, az Arénában, és az egyik lapban azt írták, hogy valami bandaháborúban lőtték meg. Nem tudom. Nem olvastam, csak az egyik doktor mesélte.

– Nem vele ment el Galley?

– Nem, még itt volt, amikor az az ember elutazott. Láttam az egyik este egy mexikóinak látszó pasassal, akinek elfelejtettem a nevét. Terpentin vagy ilyesmi. Azt hiszem, a tag Speednek dolgozott. Néhányszor meglátogatta Speedet, amikor az a C kórteremben feküdt. Tarantula vagy ilyesmi?

– Az egy pók.

– Aha. Galley azonban nem volt légy. Ha járt valakivel, annak piszok jó oka volt. El kell ismernem, tudta élvezni az életet. De hogy mit látott abban az ürgében, aki Speednek dolgozott – sosem bíznék mexikóiban vagy olaszban, nem tisztelik a nőket.

Kicsit untam már a nézeteit, ráadásul ismételte magát. Felálltam.

– Nagyon köszönöm, Miss Graham.

– Szóra se érdemes. Ha további információra lenne szüksége, fél ötkor végzek itt.

– Lehet, hogy akkor találkozunk. Jut eszembe, Mrs. Lawrence-nek is elmondta mindazt, amit most nekem?

– Nem, dehogy. Sosem járatnék le egy lányt a tulajdon anyja előtt. Nem úgy értem persze, hogy Galley-nek *tényleg* rossz híre volt. Akkor nem laktam volna vele. De érti, ugye?

3. FEJEZET

Az Akácos Udvar rövid sétányira volt a kórháztól, csendes, szolid mellékutcában, egy iskolával szemben. Az utcácska bizonyára nem volt ilyen csendes, amikor véget ért a tanítás. A lakópark tíz kis bungalóból állt, azaz kétszer ötből a hátul elhelyezkedő garázsokhoz vezető murvás autóbehajtó két oldalán. Az első bungaló ajtaja fölött fatábla lógott, NINCS KIADÓ HÁZ felirattal. Az elülső kertben két akácfa állt sárga, zseníliaszerű virágokkal borítva.

Amikor kiszálltam a kocsiból, egy sokszavú poszáta rebbent fel az egyik fáról, és megcélozta a fejem. Csúnyán néztem rá, mire felröppent a telefonkábelre, ott hintázott, és kacagott rajtam. A nevetés valójában egy vörös képű, kertésznadrágos férfitól származott, aki nyugágyban üldögélt a fa alatt. Jókedvétől roham tört rá, valószínűleg asztma. Köhögött, és fuldoklott, és zihált, a nyugágy recsegett a súlya alatt, a fickó arca pedig még vörösebb lett. Amikor a roham véget ért, levette koszos szalmakalapját, és csupasz, vörös homlokát megtörölte egy zsebkendővel.

– Bocsásson meg. A kis dög állandóan ezt műveli. Ő a légvédelmem. Szerintem a hajra megy, hogy fészket rakjon belőle. A nővéreket megőrjíti.

Beléptem a fa árnyékába.

– Maga Mr. Raisch?

– Úgy hívnak. Mondtam nekik, viseljenek kalapot, de nem hallgatnak rám. Ahol felnőttem, Kis Egyiptomban, úrinő sosem ment utcára kalap nélkül, ezek között a lányok között pedig akad, amelyiknek nincs is kalapja. Engem keres? Nincs kiadó ház. – Nagy, szürke hüvelykujjával az ajtó fölötti táblára bökött. – Egyébként is, főleg lányokat fogadok a kórházból meg néhány házaspárt.

Elárultam, hogy nem leendő bérlő vagyok, de mást nem is sikerült mondanom.

– Kedvemre válogathatok – folytatta. – Ez a hely talán nem látszik valami nagy számnak kívülről, de tip-top állapotban van. Tavaly újítottam fel az egészet a tulajdon két kezemmel, új linóleumot raktam le, új a vízvezeték-hálózat is. És egy büdös vassal sem emeltem a lakbért. Nem csoda, ha tódulnak hozzám. Mit akar tőlem? Semmire sincs szükségem, ha eladni próbál.

– Galley Lawrence-t keresem. Emlékszik rá?

– Meghiszem azt! – Kék szemét összehúzta, úgy mért végig. – Nem vagyok még olyan vén és aszott, hogy elfelejtsek egy olyan csinos lányt. Ha púp lett volna a hátán, és az egyik szeme üvegből lett volna, akkor sem felejteném el. Lehetetlen, mert gyakran tudakozódnak Galley felől. Mit akar tőle?

– Beszélni vele. A többiek mit akarnak?

– Hát, itt volt párszor az anyja. Úgy beszélt velem az a tyúk, mintha leánykereskedő lennék, pedig csak otthont adtam a lányának. Aztán hívogatta az összes udvarlója – az év elején még a telefonomat is ki kellett kapcsoltatnom. Maga is az egyik udvarlója?

– Nem. – De hálás voltam, amiért annak nézett.

– Nézzük csak, maga L. A.-bőL jött, igaz? – Még mindig szemrevételezett. – L. A.-beli rendszámú autója van. Azok a tagok is L. A.-ből jöttek, a játékautomatások. Maga is a játékautomata-cégnél dolgozik?

– Nem én.

– Pisztolya van. Vagy az ott daganat a hóna alatt?

Megmondtam, hogy magánnyomozó vagyok, és miért keresem Galley-t. – A játékautomatások pisztolyt hordanak?

– Ezek a tagok hordtak. A sovány biztosan. Értésemre adta, hogy fegyvere van, talán rám akart ijeszteni. Nem kötöttem az orrára, hogy én már az előtt használtam lőfegyvert, mielőtt a mutterja kipottyantotta a csatornába. Azt akarta hinni magáról, hogy dörzsölt és agyafúrt, hát hagytam.

– Maga is meglehetősen agyafúrt.

Tetszett neki a hízelgés, nagy, vörös képe ismét mosolyba rendeződött. Szükségét érezte, hogy többet is eláruljon magáról.

– Nem úgy kerültem ám ide, hogy a fenekemen ültem, és vártam, hogy pénz nőjön a fán. Nem, uram, jártam mind a negyvennyolc államban, és verejtékemmel öntöztem mindnek a földjét. Floridában egy vagyont veszítettem, de akkor vertek át utoljára.

Kísérletképpen leültem a nyugágy melletti vászon tábori székre, és cigarettával kínáltam őt.

Intett, hogy nem kér.

– Én nem. Asztma és szívpanaszok. De csak gyújtson rá. A vén tyúk tényleg aggódhat, ha magánnyomozót fogad meg minden.

Hinni kezdtem, hogy Mrs. Lawrence nem alaptalanul aggódik.

– Azt mondta, a játékautomatások magára akartak ijeszteni. Volt rá különösebb okuk?

– Azt hitték, tudom, hol van Galley Lawrence. Ő meg a palija, valami digó vagy macskaevő. Azt mondták, Tarantine a neve, mire én meg azt, hogy az úgy hangzik, mint valami kolbászféle, amellyel megtöltöm a bögyöm. A vigonya erre hepciáskodni akart, de a kicsi viccesnek találta. Azt mondta, neki Tarantine van a bögyében.

– Azt is megmondta, miért?

– Nem sokat beszélt. Mintha Tarantine lelépett volna *a* begyűjtött pénzzel, valami ilyesmi. Kérdezték, hagyott-e Galley új címet, ahová továbbküldhetem a postáját, de nem hagyott. Mondtam, forduljanak a rendőrséghez, erre a kicsi megint röhögött. A vigonya azt mondta, majd ők elintézik. Akkor mutatta meg a pisztolyát, kis, fekete automata volt. Mondtam, talán *nekem* kellene a rendőrséghez fordulnom, mire a kicsi elrakatta vele a pisztolyt.

– Kik voltak?

– Játékautomata-kereskedők, azt mondták. Nekem banditának látszottak. Névjegyet ugyan nem hagytak, de felismerném, ha újra látnám őket. A pisztolyos, aki a másiknak melózott, olyan vékony volt, mint a piszkavas. Amikor oldalra fordult, árnyékot sem vetett.

Szemből úgy lógott rajta a zakó, mint egy madárijesztőn. Börtöntöltelék-képe volt, vagy tüdőbajos, apró, gombostűfejnyi szeme, és úgy nyomta, mint aki kemény Fickónak képzeli magát. Ha elvennék a pisztolyát, egy magamfajta is ketté tudná törni. Pedig korom szerint nyugdíjba mehetnék, ha szükségem volna rá.

– De nincs.

– Nem, uram. Egyéni vállalkozó vagyok. A másik, a főnök, az igazán kemény volt. Úgy lépett be az irodámba, mintha az övé lenne, csak amikor látta, hogy velem nem fölényeskedhet, akkor próbált haverkodni. De szívesebben barátkoznék egy skorpióval. Olyan játéktermi cowboy, megtollasodott gengszter, aki úriembernek próbál öltözni. Panamakalap, krémszínű, kétsoros gabardinöltöny, kézzel festett nyakkendő, kiglancolt, sárga cipő, és olyan hosszú limuzin hozta, mint egy tűzoltóautó. Fekete limuzin, már azt hittem, a temetési vállalkozó jött értem.

– Arra számít?

– Bármelyik percben, fiacskám. – Elnevette, majd inkább mégis meggondolta magát. – De azért több kell egy L. A.-beli, stukkeros tolvajnál, hogy lapátra tegyen, higgye el. De a kicsi, az kemény volt. Annak volt válla, és látszott rajta, hogy sokszor megruházták. Az úgy néz az emberre, szelíden és rezzenéstelenül, hogy megfagy az ereiben a vér. És ahogy arról a Tarantine-ról beszélt – az a pasas halott ember.

– És Galley Lawrence?

Megvonta súlyos, de roggyant vállát.

– Nem tudom. Úgy sejtem, azt gondolták, ha őt megtalálják, vele lesz ez a Tarantine. Azt sem árultam el nekik, hogy látásból ismertem az ürgét.

– Mrs. Lawrence- nek sem árulta el?

– Dehogynem. Kétszer. Nem kedveltem a hölgyet, de joga volt tudni. Elmondtam neki, hogy amikor Galley kiköltözött, ez a Tarantine szállította el a cuccát a kocsiján. Ez december harmincadikán történt. Galley egy hétig vagy talán tíz napig volt

távol, aztán visszajött, hogy elköltözik végleg. Ráhúzhattam volna a harmincnapos felmondási időt, de azt gondoltam, mi a fenének, amikor várnak a kéglire. Tarantine-nal hajtottak el, és nem láttam azóta. Azt sem mondta, hová megy…

– Mrs. Lawrence nem tudta Tarantine nevét.

– Én sem, a játékautomatások mondták meg. Csak két napja jártak itt, szombaton, és Mrs. Lawrence hetek óta nem volt itt. Azt hittem, feladta.

– Nem adta fel. Tud még valamit Tarantine-ról?

– A jövőjét megjósolhatom, és nincs szükségem hozzá spiritisztára se. A Folsom vagy a San Ouentin, szóval sitt, ha a hosszú meg a kicsi rá nem bukkannak előbb. Amolyan digó szépfiú, göndör, fekete hajjal, amelyben a nők szeretnek turkálni. Hollywoodi szerkó, gyors sportverda, bogyóagy. Ismeri a fajtáját. Az ember azt hinné, egy Galley-féle lánynak jobb az ízlése.

– Mit gondol, hozzáment?

– Honnan a fenéből tudnám? Láttam hozzá hasonló, szép, fiatal lányokat sakálokhoz hozzámenni, és dögön élni életük végéig. Remélem, Galley nem ezt tette.

– Azt mondta, a fickónak sportautója volt.

– Az. Háború előtti Packard, bronzszínű, fehér gumiabroncsoldallal. Galley beugrott az anyósülésre, elfurikázott, és annyi. Ha megtalálja, tudassa velem. Kedveltem azt a lányt.

– Miért?

– Csupa erő és energia volt. Szeretem az erőteljes egyéniségű lányokat. Én is egyéniség vagyok, és ha ilyen embert látok, rögtön megkedvelem.

Megköszöntem neki, és kiballagtam az utcára. Hangos, optimista hangja követett.

– De az egyéniség önmagában nem elég, megtanultam a gazdasági válság idején. Azt mondják, újabb jön, de én nem aggódom. Biztos helyzetben vagyok, készen bármire.

Visszakiáltottam.

– A hidrogénbombáról megfeledkezett.

– Egy frászt! – kiáltotta diadalmasan. – Túljártam a bomba eszén. A doki azt mondja, a szívem már két évig sem bírja.

4. FEJEZET

Félórámba telt, amíg megtaláltam az Arénát, bár nagyjából sejtettem, hol van. A város ölében állt, a vasúti sínek közelében. A síneken túl egy kisebb hajléktalan-őserdő ládavárosa terült el egy poros mezőn. Az egyik üres konzervdobozokból tákolt teteje úgy csillogott a napfényben, mint a halpikkelyek. Az ajtajában egy fickó feküdt, akár egy gyík.

Kívülről az aréna inkább raktárra emlékeztetett, csak egy telefonfülke nagyságú pénztár állt a bejáratánál. Ütött-kopott, sárga hirdetőtábla lógott a bezárt pénztár fölött: BIRKÓZÁS MINDEN KEDDEN, ÁLT. .80, FENNTART. 1.20, ELSŐ SOR 1.50, GYEREKEK .25. A pénztárablaktól jobbra nyitott ajtót láttam, bementem.

A ragyogó napsütés után a folyosó olyan sötét volt, hogy szinte semmit sem láttam. Csupán a bal oldali fal felső része felől jött be némi fény. Az szolgált mindenesetre ablakul: a festetlen deszkákba vágott, négyszögletes lyuk, erős drótháló val fedve. Lábujjhegyre állva bepillanthattam a túloldalán lévő fülkébe. Odabenn két egyszerű szék állt, viharvert íróasztal, rajta csupán egy telefon, mellette ősi köpőcsésze. A falakon naptárból kivágott, pucér nők, ceruzával odafirkantott telefonszámok, Lord Albert Trompmgton-Whistnek, a Brit Birodalom Büszkeségének, az azori-szigeteki Bivaly Báró Floresnak és az európai arisztokrácia más ivadékainak hivatalos fényképei.

Valahol, ahová nem láthattam, egy homokzsákon puffantak az ütések. Beléptem egy ajtó nélküli nyíláson azzal az ajtóval szemben, ahol bejöttem, és nyomban a főteremben találtam magam. Viszonylag kicsi volt, talán ezer ülőhely lehetett a ringet négy oldalról körülfogó, a tetőt tartó koszorúgerendákig emelkedő sorokban. A tetőablakból beáradó, ólomszürke fénnyaláb a poros levegőn át az üres, kötéllel körülvett, négyzetes központi küzdőtérre esett. Ember itt se, de

érezni lehetett, hogy jártak ott. Az ablaktalan épületben hónapok óta ugyanaz a levegő áporodott, amely magába szívta az emberi izzadság és lélegzet, a pirított amerikai mogyoró meg a sör, a fehér meg a barna cigaretta, a Ben Hur parfüm, az arcszesz meg a hajolaj és a fáradt lábak szagát. Egy jó orrú szociológus doktori disszertációt tudott volna írni arról a levegőről.

A homokzsák adta meg az aláfestő zenét a szagok szimfóniájához, tam-ti-tam, tam-ti-tam, tam-ti-tam, ti-tam, ti-tam. Egy KIJÁRAT feliratú lengőajtó felé tartottam, és az ütések egyre hangosabbak lettek. Az ajtó egy, az épület mögé vezető mellékutcára nyílt. A falra erősített homokzsákot egy színes bőrű fiú püfölte a sarokban. Az út másik oldaláról egy néger asszony nézte a srácot deszkakerítésen át. Két fekete karja a kerítésen nyugodott, álla meg a karján. Nagy, sötét szeme mintha elnyelte volna arcának többi részét, és mintha el akarta volna nyelni a fiút is.

– Ki üzemelteti ezt a helyet?

A srác tovább ütötte baljával a zsákot, háttal nekem és a nőnek. Derékig csupasz volt; alul kifakult katonai sortot és nyomorúságos vászon tornacipőt viselt, amelyből kikandikáltak meztelen lábujjai. Átváltott jobb kézre, anélkül hogy kiesett volna a ritmusból. Fürdött a napfényben, és a hátán csillogott az izzadság.

Félnehézsúlyúnak véltem, de nem látszott többnek tizennyolcnál, hiába viselt katonanadrágot. A magasságából és erőteljes csontozatából ítélve, bizonyára nehézsúlyúvá fog fejlődni. Az asszony mintha alig várta volna ezt.

Egy kis idő múlva rászólt a srácra.

– Az úr kérdezett valamit, Simmie.

Minden úr fehér volt; minden fehér ember úr volt.

A srác leengedte a kezét, és lassan megfordult. Mellkasának és hasának feszes izmai akár egy dombormű részletei, úgy dudorodtak. A feje keskeny volt és hosszú, csapott homlok, apró szem, széles orr, vaskos ajak. Az orrán át lélegzett.

– Akar tőlem valamit?

– Kíváncsi vagyok, ki üzemelteti az arénát.

– Én vagyok a gondnok. Akar valamit?

– A főnökkel szeretnék beszélni. Itt van?

– Ma nincs. Mr. Tarantine elutazott.

– És Herman Speed? Nem Herman Speed itt a főnök?

– Már nem. Mr. Tarantine intézi a dolgokat év eleje óta. Vagy még régebben.

– Mi történt Hermannel? – Hangomban eléggé hamisan csengett a meglepődés. – Elhagyta a várost?

– Aha. Mr. Speed elutazott. – Nem locsogott fölöslegesen.

– Meglőtték – mondta az asszony. – Valaki szitává lőtte. Nem használt az egészségének. Átkozottul nagy kár, mert szép, nagydarab ember volt.

– Pofád befogod, Violet – mondta a srác. – Nem tudól róla semmit.

– Fogd be te – vágott vissza a nő.

– Ki lőtte meg? – kérdeztem tőle.

– Senki sem tudja. Ő talán igen, de nem árulta el a rendőrségnek, néma maradt.

– Aszontam, fogd be – ismételte a kölyök. – Lopod az úr idejét.

– Azt kérdeztem, hol van Tarantine.

– Azt sem tudja senki – folytatta az asszony. – A múlt héten elutazott, azóta nem látta senki. Úgy fest, itt hagyták a kis Simmie-t, csinálja egyedül a műsort. – Rekedten nevetett. – Ha beszélne Mrs. Tarantine-nal, ő talán tudja, hol van. Nem messzire lakik, pár saroknyira innen.

A fiú hangtalanul a kerítéshez ugrott, de már nem érte el a nőt.

– Maradj a magad oldalán, Simmie, megmondtam. Trim a szobájában van.

– Bajba akarsz keverni, egész télen azon voltál, hogy bajba keverj. Igaz? Miért nem tűnsz el a szemem elől?

A nő lenézően ringatva súlyos testét, eltűnt az épületek sarka mögött: rozoga farostlemez kockák sorakoztak egymás után, mint miniatűr tehervagonok, és a bejáratuk egy másik mellékutcára nyílt. Néhány ablakban sötét arcok látszottak, és egy idő múlva az egyikben felbukkant az asszony is.

Addigra a kölyök már beszélt. Azzal győztem le a tartózkodását, hogy dicsértem az izmait, és a mérkőzéseiről faggattam. Megverte a helyi menőt, mesélte, és most készül a bemutatkozására profiként. Így fogalmazott. Sajnos Pacific Pointban nem rendeznek bokszmeccseket, amióta ő formába jött. Mr. Tarantine megígérte, hogy megpróbálja indítani nemsokára San Diegóban. Megjegyeztem, hogy Mr. Tarantine igencsak jó barátja lehet, és egyetértett velem.

– Azt hallom, gyönyörű nőt vett feleségül.

– Mr. Tarantine-nak nincs asszonya.

– Mintha Violet valami Mrs. Tarantine-t említett volna.

– Az az anyja. Violet semmit se nem tud. – Csúnya pillantást vetett az ablaknál álló asszonyra.

– És Violet mit gondolhat, miféle csávába került Mr. Tarantine?

– Nincs semmiféle csáva – felelte a srác. – Mr. Tarantine dörzsölt ember. Nem kerül csávába.

– Úgy hallottam, valami baj volt a játékautomatákból beszedett pénzzel.

– Marhaság. Már nem csinálja. Az még tavaly történt, amikor itt volt Mr. Speed. Maga rendőr, mister? – Az arca ökölbe szorult.

– Nyitni akarok egy lebujt a déli oldalon. Oda kéne gép.

– Nézze meg a telefonkönyvben, mister. Western Variety néven.

Megköszöntem neki. Újra püfölni kezdte a zsákot, még hallottam. Nemsokára verekedőgép lesz belőle, akit húsz-huszonöt dollárért felbérelhetnek, hogy adja és kapja a zakót. Ha igazán jó, tíz évig repkedhet, Violetnél világosabb husival hálhat, reggelire véres marhasültet falhat, szórhatja a pénzt. Aztán visszakerül a gettó utcasarkára, hülyére verve.

5. FEJEZET

Megálltam egy benzinkútnál tankolni az aréna közelében, és a nyilvános telefonnál megkerestem a telefonkönyvben a Tarantine nevet. Egyetlenegy volt benne, Mrs. Sylvia Tarantine, Sanedres Street 1401. Tárcsáztam a számot, de nem vették fel.

Éppen a Sanedres Streeten voltam. A néger és a mexikói negyed közepén húzódott végig a városon, csupa lerobbant családi ház és zsúfolt putri, köztük itt-ott italboltok és zálogházak, biliárdtermes bárok, légypiszkos kisvendéglők, üzletsori imaházak. Ahogy az utca a dombok felé közeledett a parkon át, fokozatosan jobb lett a környék. Nagyobb és jobb állapotban lévő házak. Nagyobb előkertek, és a kertekben a piszok alatt világosabb bőrű gyerekek játszottak.

A keresett ház a sarkon állt a domb lábánál. Földszintes, lapos tetejű épület volt, szinte ki sem látszott a gondozatlan babér- és ciprus- dzsungelből. Az üvegtáblás bejárati ajtó közvetlenül az ütött-kopott nappaliba nyílt. Bekopogtam, most sem reagált senki.

Ponyva alatt majdnem új, brit motorkerékpár támaszkodott oldalt a ház falának. Amikor odamentem, hogy megnézzem, észrevettem, hogy egy nő ágyneműt tereget a szomszéd kertben. Kivette a szájából a csipeszeket, átkiáltott:

– Keres valakit?

– Mrs. Tarantine-t – mondtam. – Itt lakik?

– Naná, csak épp nincs itthon. Bement a fiához a kórházba.

– Beteg a fia?

– Az egyik éccaka megtámadták a dokkoknál. Szörnyen megverték. A doktor aszonta, tán még a koponyája is betört. – Megszabadult az ágyneműtől, hátrasimította őszülő haját.

– Mit keresett Tarantine éjjel a dokkoknál?

– Ott lakik. Aszittem, ismeri.

Megmondtam, hogy nem ismerem.

– Hát, ha itt marad, nemsoká megjön a szomszédasszony. Négy után nem maradhatnak benn a látogatók.

– Inkább benézek a kórházba, köszönöm. – Az órám háromnegyed négyet mutatott.

Négy előtt öt perccel megint ott voltam, ahonnan indultam. Az információn ülő nővér közölte, hogy Mr. Tarantine a 204-es szobában fekszik, egyenesen fel a lépcsőn, és a folyosón jobbra, de figyelmeztetett, hogy már csak egy percem van.

A 204-es ajtaja nyitva volt. A szobában rettenetesen kövér, fekete-piros pöttyös ruhájú öregasszony állt nekem háttal, teljesen eltakarva az ágyban fekvőt. Erős olasz akcentussal vitatkozott éppen.

– Nem, nem szabad, Mario. Ágyban kell maradnod, ha a doktor aszongya. A doktor jobban tuggya.

Mérges basszus válaszolt neki.

– Ördög vigye az orvoszt. – A basszushoz csöppet sem illőn selypített.

– Csak káromkoggyál öreg édesanyád előtt, Mario, de most ágyban maracc. Ígérd meg.

– Ma ágyban maradok – felelte a fickó. – Holnapra nem ígérem.

– Megláttyuk, holnap mit mond a doktor. – Az asszony az ágy fölé hajolt, hangos cuppanás hallatszott. – *Addio, figlio mio. Ci vedianio doniani*[2]

– *Arrivederci.*[3] Ne aggódj, mama.

Elléptem az ajtótól, amikor az öregasszony kijött, és a falon egy bekeretezett szabályzatra lettem figyelmes. Ha a néni csípője hathüvelyknyivel szélesebb lett volna, csak oldalazva tudott volna kijönni az ajtón. Sötét, gyanakvó pillantást vetett rám, aztán lassan kacsázó lábán elvonszolta monumentális tömegét. A harisnyája alatt akár a kék férgek, úgy tekeregtek a visszerek.

---

2 Isten veled, fiam. Holnap találkozunk, (olasz)

3 Viszlát (olasz)

Bementem a szobába, és akkor láttam, hogy két ágy van benn. A távolabbiban, az ablaknál egy férfi aludt, a nyakán jégtömlő. A közelebbi fickó, akit én kerestem, az ágy támlájának támasztott két párnán nyugtatta a fejét. Ezt a fejet sisakként fogta körül az álla alá is lenyúló, fehér kötés. Ami az arcából kilátszott, az is jobban hasonlított padlizsánra, mint arcra. Duzzadt lila volt, zöldes és sárgás foltokkal, a horzsolások helyén még sötétebb. Egy olyan illető, aki szemlátomást élvezettel bánt embereket, homokzsáknak vagy focilabdának használhatta a fejét.

Felduzzadt ajkával nehezen nyögte ki.

– *Maga* meg mit akar, haver?

– Mi történt magával?

– Elmeszélem – selypítette. – Egyik nap alaposzan megnéztem magam a tükörben. Nem tetszett az arcom. Nem állt nekem jól. Hát fogtam egy kalapácot, ész átalakítottam. Akar még tudni valamit?

– Megtalálták a játékautomatások, Tarantine?

Egy percig némán nézett. Duzzadt, kék táskájából mélabúsan meredt rám a szeme. Fekete szőrös kézfejével megdörzsölte az állán kiütköző, kékesfekete borostát. Lehorzsolódott ujjainak bőrébe beette magát a kosz.

– Takarodjon a szobámból.

– Felébreszti a barátját.

– Kopjon le! Ha neki dolgozik, megmondhatja neki, hogy én mondtam. Ha rohadt zsaru, akkor is leléphet. Nem kell beszélnem, érti?

– Nem vagyok senkinek az embere. Magánnyomozó vagyok, nem zsaru. Galley Lawrence-et keresem. Az édesanyja attól tart, hogy történt vele valami.

– Mutassza az engedélyét!

Kinyitottam a tárcámat, megmutattam a fotókópiát.

– Úgy hallottam, maga fuvarozta el őt, amikor kiköltözött a lakásából.

– Én? – Valóban meglepettnek látszott.

– Magának van bronzszínű Packard sportkocsija?

– Nem nekem – mondta. – Az öcsémet kérészi. Nem maga az egyetlen. Én Mario vagyok. Magának Joe kell.

– Hol van Joe?

– Bárcak tudnám. Három napja húzta el a cíkot, a mockosz dög. Itt hagyott a... – Nem fejezte be. Nyitott szájából kivillantak a töredezett fogak.

– Galley Lawrence is vele volt?

– Valószínűleg. Együtt éltek. Meg akarja találni őket, mi?

Beismertem, hogy így van.

Felegyenesedett a párnáiról. Így még pocsékabbul nézett ki a képe.

– Kötnék magával egy megállapodást. Tudom, hol laktak L. A.-ben. Maga pedig szól nekem, ha megtalálta őket, oké?

– *Maga* miért keresi az öccsét?

– Azt Joe-nak mondom majd meg. Nem fogja elfelejteni.

– Rendben van – mondtam. – Ha megtalálom, tudatom. Hol lakik?

– A Casa Lomában. Nagyon menő bérlemény, nem messze a Sunsettől, Beverly Hills-ben. Onnan nyomon tudja talán követni.

– Maga hol lakik?

– A hajómon. Az *Azték Királynő*-n, a jachtkikötőben horgonyoz.

– Kik keresik még Joe-t?

– Engem ne kérdezzen. – Visszadőlt a párnáira.

Hűvös, professzionális hang szólalt meg a hátam mögött.

– Vége a látogatásnak, uram. Hogy érzi magát, Mr. Tarantine?

– Pompászan – felelte. – Hogy fesztek?

– Igazán cuki a kötéssel a fején, Mr. Tarantine. – A nővér a másik ágyra pillantott. – Hogy van a mandulaműtétesünk?

– Ő isz pompászan, úgy érzi, meghal.

– Holnapra kutya baja sem lesz. – Az ápolónő hivatásos hangon felkacagott, és elfordult.

A folyosón utolértem.

– Mi történt Mario arcával? Nem hajlandó elárulni.

Nagydarab lány volt, az orra hosszú, komoly

– Nekünk sem mondja el. A barátnőm volt ügyeletes, amikor bejött. A saját lábán jött be, az éjszaka közepén. Rettenetes állapotban volt, az arcából patakzott a vér, enyhe agyrázkódása is volt, tudja. Azt állította, hogy a hajóján esett el és törte össze magát, de egyértelműen látszott, hogy megverték. A barátnőm természetesen kihívta a rendőrséget, de nekik sem volt hajlandó beszélni. Nagyon szűkszavú, nem igaz?

– Nagyon.

– A barátja?

– Csak az ismerőse.

– A lányok között az a szóbeszéd járja, hogy bandán belüli leszámolás volt. Hogy gengszter, és összezördült a banda többi tagjával. Gondolja, hogy ilyesmiről lehet szó?

A kórházak valóságos pletykafészkek, feleltem neki.

6. FEJEZET

A Mussóban vacsoráztam, Hollywoodban. Amíg a marhasültemre vártam, felhívtam Joseph Tarantine lakását, de visszakaptam az ötcentesemet. A sztéket úgy készítették el, ahogyan szeretem, közepesen átsütve, gombával és sült hagymakarikával körítve. Desszertnek megittam egy korsó Black Horse sört, és amikor végeztem, jól éreztem magam. Eddig nem jutottam semmire, de jól éreztem magam. Azt a különös izgalmat éreztem, amelyik profetikusabb a tealeveleknél, amelyik lázba hozza az embert, amikor bármi megtörténhet, és meg is történik.

Felgyújtottam a fényszórómat, amikor kihajtottam a parkolóból. A levegőben szinte kézzel fogható volt a szürkület. Bevonata alatt a város távolinak és dimenziók nélkülinek látszott, mint a vonuló felhő. Az üzletek, a filmszínházak és az irodaépületek elveszítették **a** napfénnyel együtt nappali perspektívájukat, és az éjszakára vártak, hogy tömeget és értelmet adjon nekik. A forgalom dupla autóáradata, amelybe jómagam is beálltam, továbbvitte a változás témáját. A lemmingek fele a tengerhez tartott, a másik fele már járt ott, és inkább mégsem akart vizes lenni. A hegyek vad lejtői északnyugat felé beárnyékolták a lejtős utcákat, neonrelámjaik és autófényszóróik ragyogását szentjánosbogár-szikrákká csökkentették.

A Casa Loma egy mellékutcában állt, egy- saroknyira a Sunsettől, ott, ahol a sugárút emelkedni kezdett a dombok felé. Négyszintes, fehér falú épület volt, ablakainak majdnem a feléből derűs fények hívogattak. Nem annyira csicsás, amilyennek Mario Tarantine képzelte, de jobb hely. Az épület mögötti parkolóban szinte csak új kocsik álltak, és a látottak közül egy Pontiac 8-as volt a legolcsóbb. Az itt lakó emberek nem titkolták a pénzüket.

Portás azonban nem volt, ami nekem kapóra jött. Se kapus, se gondnok. Átvágtam a kis, szőnyeggel borított előcsarnokon a réz

leveles ládákhoz, amelyek az üvegezett belső ajtó mellett sorakoztak a falon. Joseph Tarantine neve a 7-esen állt. A névjegyére zöld tintával írta rá egy lány keze, aki messzire maga mögött hagyta a kikötőt az élet tengerén. A többi névjegy zömében nyomtatott volt, de akadt vésett is. A 8-as az igen szép betűkkel vésett Keith Dalling volt, bárki lett légyen is az. Megnyomtam a neve alatti csengőt, de nem reagáltak.

A 12 -es szám alatti Mrs. Kingsley Soper éberebbnek bizonyult. Valószínűleg látogatóra számított. Amikor megnyomta az ajtónyitót, belöktem az üvegezett ajtót, és egy levél gyufát tettem az ajtónyílásba. Ősrégi fogás, de bejön néha. Elsétáltam a sarokig, majd vissza, és a gyufámat a helyén találtam.

A tizenöt lakásos épületben a 7-es az első emeleten helyezkedett el. Felmentem az akadozó hívólifttel, és könnyen megtaláltam: bezárt ajtó egy keskeny folyosó végén. Álltam, és egy percig csak bámultam a fa erezetét, de ennek nem sok értelme volt. Vagy betöröm az ajtót, vagy elmegyek. A 8-as lakás ajtaja éppen szemben volt a lépcsőházban, de ott nem tartózkodott senki. Kivettem a belső zsebemből az autómból hozott nehéz csavarhúzót. A 7-esnek Yale típusú rugós zára volt, egyszerű eset.

Ez különösen annak bizonyult. Amikor nekivetettem a vállam, az ajtó kinyílt. Valaki megelőzött. Az ajtófélfán feszítővas nyomai látszottak, és a kulcslyuk nem tartotta a nyelvet. Elraktam a csavarhúzómat, inkább elővettem a pisztolyomat. Az ajtó mögötti tér sűrű sötétjét csupán a lépcsőházból bevetülő vékony fénysugár szelte át.

Befelé lesve, becsuktam az ajtót, és megkerestem a falon a villanykapcsolót. A szoba már a sötétben is valahogy fura volt. A velem szemben lévő ablakon beszűrődő, halvány fényben kirajzolódó bútorok valahogy nem stimmeltek. Felgyújtottam a villanyt, és semmi sem stimmelt. A négy fal meg a mennyezet a helyén volt, ám a szobában minden egyebet elpusztítottak.

A kárpitozott székeket meg a kanapét felhasították, és kibelezték. A tömés koszos hófoltjai szanaszét hevertek a padlón. Az üveg kávézóasztalka lábait kicsavarták. Széttépett reprodukciók maradványai tapadtak üres keretükre. A rádiós gramofon belsejét kiráncigálták, és a padlóra dobták. Még a függönyöket is leszaggatták, a lámpaernyőket is eltávolították a helyükről. A két asztali lámpa kerámiaalját összetörték.

A konyha még csúnyább volt. Felnyitott konzervekkel dobálták tele a mosogatót. A frizsidert a szó szoros értelmében darabokra szedték, szigetelőanyaga szétszóródott a földön. A linóleumot nagy, szabálytalan darabokban feltépték. A káosz közepén, tányéron egy félig elfogyasztott, marhasültből, krumpliból és spárgafejekből álló vacsora maradt az étkezőasztalon. Ilyesmit az ember természeti katasztrófa, hurrikán, árvíz vagy földrengés után szokott találni.

Bementem a hálószobába. A franciaágy matraca és rugózata darabokban, még az ágykeretet is szétszedték. Férfizakók és női ruhák felhasogatott darabjainak halma az öltözőfülke padlóján. Köztük fehér ápolónői egyenruhák foszlányai. A komód fiókjai kihúzva, szétdobálva, a tükör keretéből kiemelve. A szobában jóformán nem maradt egyetlen ép tárgy sem, bármi személyes pedig végképp nem. Se levél, se notesz, még egy doboz gyufa sem. A felhasított dunyha szürke pihéi leptek penészként mindent.

A fürdőszoba egy piciny átjárón túl helyezkedett el a hálószoba és a nappali között. Egy pillanatig álltam a fürdőszoba ajtajában, kerestem a falon a kapcsolót. Felkattintottam, de nem lett világos. Helyette férfihang szólalt meg.

– Pisztolyt fogok magára, de maga nem lát engem. Dobja el a pisztolyát!

Bekémleltem a sötét fürdőszobába. Mintha fémesen csillant volna valami, de csap is lehetett. Semmi nem moccant. Hagytam a revolveremet földre pottyanni.

– Ez az, Fiacskám – mondta a hang. – Most hátra a falhoz, és tartsa a feje fölött a kezét!

Engedelmeskedtem. Széles karimájú kalapot viselő, magas férfi jött elő a sötét fürdőszobából. Sovány, mint a halál. Az arca a koporsót juttatta eszembe, bőre ráfeszült kiálló pofacsontjára, kéklő szája lefelé biggyedt. Világosan csillogó szemét rám szegezte, ahogy fekete pisztolyát is.

– Mi az ábra? – A foga sárga volt.

– Ezt én is kérdezhetném magától.

– Csakhogy én kérdezek. – A pisztoly helyeslőn bólogatott.

– Joe meghívott egy italra. Amikor bekopogtam, nyitva találtam az ajtót. Hol van Joe?

– Ugyan már, fiacskám, tud maga ennél jobbat is. Joe soha senkit nem hívott meg italra. Joe három napja lelécelt. És az ember nem megy a haverjához stukkerral a kezében. – Felém rúgta a pisztolyomat. – Ne vegye fel.

– No jó – feleltem kisfiús őszinteséggel. – Tarantine meglépett előlem. Tartozik nekem.

Halvány érdeklődés csillant fel a világos szemben.

– Így már jobb. Miféle pénzzel tartozik?

– Egy fiatal bokszolót futtatok Pacific Point-ban. Tarantine beszállt az üzletbe. De nem fizetett.

– Mondom, ez már jobb. De nem elég jó. Velem jön.

Az árnyak földjére, gondoltam, a folyó túlpartjára.

– Hol lakik, a hullaházban?

A halántéka beesett és fakó volt a fekete kalap alatt, mint egy halálfej. Papírvékony orrcimpája fehér, mint a hósármány.

– Pofa be, ha a saját lábán akar jönni. Mert vitethetem is. – Gyorsan lehajolt, felmarkolta és zsebre vágta a pisztolyomat. Esélyem sem volt rátámadni.

Maga előtt terelt a nappalin át.

– Szépen szétkapta a kéglit – mondtam. – Elmehetne kendert tépni.

– Láttam én már embert is szétkapni – mondta szárazon. – Ha túl sokat beszélt. – És automatáját keményen a vesémbe bökte.

Lementünk a felállított koporsó formájú lifttel, egymáshoz tapadva, mint a sziámi ikrek, át az elhagyott előcsarnokon, ki az utcára. Az épületek vaskosabbnak látszottak éjjeli formájukban, a fények elveszítették otthonosságukat. A fickót, aki féllépésnyivel mögöttem jött, autó várta sofőrrel fél saroknyira.

7. FEJEZET

A sofőr hétköznapi gengszter volt, a nyakán gennyes keléssel. Egyetlen bamba pillantást vetett rám, amikor beültem a hátsó ülésre, aztán fütyült rám. Amikor felkapcsolta a fényszórót, láttam, hogy a vastag szélvédő zöldessárga árnyalatú, vagyis golyóálló üveg.

– Dowserhez? – morogta a sofőr.

– Eltaláltad.

A hosszú, fekete kocsi súlyosan és sebesen suhant. Útitársam a hátsó ülés egyik sarkában ült, térdén a pisztolyával. A másik sarokban ülve, arra a dandártábornokra gondoltam, akit a háború alatt ismertem Colónban. Hobbiként cápára vadászott a nyílt tengeren, mindössze egy maszkkal és egy késsel felfegyverkezve. Néha vezettem a motorcsónakját. A törzséből senki nem tudta, miért teszi. Én megkérdeztem tőle egy nap, amikor kis híján odaveszett, és ki kellett mentenem. Azt felelte, ebből tanulja meg, hogyan kell bánni az emberekkel. Tábornok létére igazán félénk ember volt.

Egy dombtetőre vittek, valahol Santa Monica és Pacific Palisades között. Egysávos magánút fordult le az autóútról balra, és haladt spirálban felfelé a meredek domboldalon. Odafenn zöld kovácsoltvas kapu zárta el az utat. A sofőr dudált. Mintha automatikus reakció lett volna a dudaszóra, a kapu két oldalán lévő telefonpóznákon meggyulladt *egy-egy* reflektor, és megvilágították a házat. Jókora, alacsony építésű, tanyaház formájú, vályogszürke épület volt. A vörös cserepes tető ellenére kissé betonbunkerre emlékeztetett. A kapusbódéból előjövő fickó csak rátett egy lapáttal a hangulatra, mert katonásan lépdelt, a kezében puskával. A puskát a kapukeretnek támasztotta, kinyitotta a kaput, és intett, hogy bemehetünk.

A bejárati ajtón levélnyílásnak álcázott kukucskáló volt a kopogtató fölött, amely ismeretlen okból közösülő lovakat ábrázolt. Az ajtót göndör fürtös, ír típusú, másodosztályú szépfiú nyitotta ki.

Az alkalomhoz illő főpincérszmokingot viselt ócska, talán bőr csokornyakkendővel.

Sápadtarcú mögöttem, Szépfiú előttem haladt a vörös-fekete-arany tapétás folyosón. Úgy nézett ki, mintha a szobafestőt az Elvarázsolt Kastély ihlette volna meg. A folyosó ajtóban végződött, amely kivilágított, magas terembe nyílt. Szépfiú félreállt, és beengedett minket.

– Vigyázzon a szájára Dowser előtt – súgta a mögöttem lévő, és pisztolyával emlékeztette a vesémet.

Éjkék öltönyt viselő férfiú állt előttem, az egyik lába a terem túlsó felén végigfutó hosszú bárpult rézkeretén. Szándékosan várt és fordult felém nagyon lassan, mintegy mutatva, csak tőle függ, figyelmére méltat-e, vagy sem. A bárpult mögötti, tölgyfa borítású falon nagy, régimódi aranykeretes tükör függött. A tükör megkettőzte a terem tartalmát: az állóórába épített televíziót, az ezüstdollárosokkal működő félkarú rablókat, a verseny méretű sznúkerasztalt, a világító wurlitzert, a bal oldalon lévő franciaablakok sorát és rajtuk túl az úszómedencét, mindazt, amire egy úriembernek szüksége van, ha vendégül óhajtja látni a barátait, ha akadnak ugyan barátai. Láttam magamat is a két oldalamon egy-egy fegyveressel, sportöltönyben és kalap nélkül, láttam, amint a fegyveresek főnöke felém tart a fényes padlón. Ez dühített. Egy vadkanfej vigyorgott rám gúnyosan a falról, a tükör fölül. Visszavigyorogtam rá.

– Valami gond van, Blaney?

– Tarantine lakásán csíptem el – felelte tisztelettel Sápadtarcú. – Állítólag Joe tartozik neki.

– Neki és mindenki másnak. Okos dolog volt őt idehozni?

– Azt tettem, amire utasított, Mr. Dowser, ha bárki mutatkozna.

– Jól van – felelte szelíden Dowser.

Méregettük egymást. Majdnem egy fejjel alacsonyabb volt nálam, a válla kis híján olyan széles, mint az enyém, de a csípője jóval szélesebb. Kétsoros öltönyében szinte kockaszerű. A feje kisebb

kocka, a tetején igen rövidre vágott, vörhenyes kefefrizurával. Negyven lehetett talán, aki harmincnak próbálja érezni magát, majdnem sikeresen. A bőre üde és kisfiús volt, ám valami baj volt a szemével. A barna, nyirkos, kiálló szempárt mintha zavaros vízbe mártották, majd száradni tették volna az arcára.

– Maga kicsoda? – kérdezte.

Mivel nem volt mit veszítenem, elárultam neki az igazat.

– Nekem nem ezt mondta – panaszolta Blaney. – Azt állította, bokszolókat menedzsel Pacific Pointban.

– Nem talált igazmondó kedvemben. Ha pisztolyt fognak rám, előfordul.

– Bőbeszédű – mondta Dowser. – Pacific Pointba valósi? – Húzott egyet a jobb kezében tartott kupából. A folyadék írónak látszott. Dowser is írós képet vágott. – Megnézem a tárcáját.

Elővettem, kiszedtem belőle a pénzt, hogy bosszantsam Dowsert, és átnyújtottam a puha cápabőr tárcát. Piszkos-barna szeme kiguvadt, amint az igazolványomat olvasta, az ajka lassan mozgott. Észrevettem, hogy az egyik füle gyűrött, akár valami torz gomba.

– Olvassam fel magának, Mr. Dowser?

Üde bőre egy árnyalatnyival vörösebb lett, de visszafogta a dühét. Egy színész méltóságát kölcsönözte neki önnön fontosságának a tudata. Arcában és testében volt valami gonoszul duzzadt, mintha rothadt húson hízott volna keményre.

– Szóval Joey Tarantine-t keresi. Kinek dolgozik, Archer? Vagy csak önmagának? – Váratlanul dobta vissza a tárcámat. Mozdulatai gyorsak és begyakoroltak voltak.

Elkaptam a tárcát, visszatettem bele a bankókat, a tárcát pedig zsebre vágtam.

– Egy bizonyos Mrs. Lawrence-nek dolgozom. Úgy gondolja, a lánya Joe-val van. Aggódik a lányáért.

Dowser nevetett, de a foga nem látszott közben.

– Ugyan miért aggódik a lányáért? Joe édes kölyök. Joe-t mindenki szereti.

– Én szeretem Joe-t – mondta Blaney.

– Én is szeretem Joe-t - mondta Szépfiú.

Dowser vicceset mondott, hát megismételték.

– És mi a szándéka a lánnyal, ha megtalálja?

– Hazaviszem az anyjához.

– Jó móka lesz.

– Milyen lányról van szó? – kérdezte egy női hang.

Annyira Dowserra koncentráltam, hogy észre se vettem a nőt. Dowserban olyan rejtett erőszakosság bujkált, amely lekötötte az ember figyelmét. Most megláttam a nőt a tükörben, ahogy ott állt a tőlem jobbra lévő ajtóban. Úgy nézett ki, ahogyan egyesek elképzelik a vászonra festett görög istennőket a képkeretben. Egyesek. Például ő maga. Fehér selyem, bokáig érő, estélyi nadrágkosztümben lépett a szobába, bőre és haja olyan világos volt, hogy akár albínó is lehetett volna. Csakhogy a szeme sötétkék volt.

Hűvösen végigmért.

– Milyen lányról van szó, Danny?

– Törődj a magad dolgával.

Közbeszóltam.

– Galley Lawrence-ról. Ismeri?

– Magának is kuss.

A nő dögösen leült a biliárdasztal szélére.

– Persze hogy ismerem. – A hang színtelen és rekedtes volt, annyira nem illett azokhoz a finom ajkakhoz, amennyire a pávához a rikoltozása. – Úgy hallottam, Palm Springsben van. Hogy lehet az, hogy én sosem jutok el Palm Springsbe, Danny?

Dowser nesztelenül elindult a nő felé, és az előbbinél halkabban kérdezte:

– Micsoda, Irene? Hallottál valahol Galley Lawrence-ról, mi?

– Sandrától, a Strand Klubban. Azt mondta, tegnap este látta Galley-t Palm Springsben.

– Hol?

– Valamelyik bárban, nem mondta a nevét.

– Kivel? – Dowser jobb karja a teste mellett lógott, a kézfeje összezárult, majd szétnyílt.

– Nem Joey-val. Tudom, hogy Joey-t keresed, ezért megkérdeztem Sandrát. Egy másik palival. Sandra szerint valami színész és cuki.

– Cuki, mi? *Te vagy* cuki. Miért nem szóltál, Rene? – Hirtelen elkapta a nő állát, és erősen megszorította.

A nő lerántotta magáról a férfi kezét.

– Ne nyúlj hozzám, te majom. A magam dolgával törődtem, ahogy mondtad.

Dowser kézfeje megint ökölbe szorult, és szétnyílt.

– És ez előtt a pofa előtt kell előhozakodnod a magad dolgával.

– Ő is cuki – nyafogta unott hangon a nő, és újra rám nézett. – Danny nem úszhatja meg a durvulást, mert nem cuki.

– Szerintem ő is cuki. – Már én is unni kezdtem a dolgot.

A kiguvadt szempár felém fordult, majd ismét a zöld asztalon ülő nő felé. Az úgy karolta át a térdét, mintha szerelmes lett volna magába. Kék szeme rezzenéstelenül nézett a férfiéba.

A férfi bal kezével felemelte a kupát, és a nő arcába löttyintette az írót.

– Rendben van – mondta a nő, és az álláról fehéren csöpögött az író. – Veszel nekem egy új szerkót, *két* új szerkót. Ma este elviszel a Ciróba. Holnap a Westmore-ba megyek teljes tatarozásra.

– Majd adok én neked teljes tatarozást! – mondta lassan a férfi. – A vízbe doblak a Santa Monica-i kikötőgátról.

De hátrább lépett, és a nő leszállt az asztalról. Magas sarkú, aranyozott papucsa végigkopogott a termen. A férfi messziről követte, alacsonyabb, jóval idősebb és messze nem olyan szép lévén.

– Akár le is ülhetünk – mondta Blaney. – Így megy ez folyton.

A nő ugyanazt váltotta ki mindkettőnkből, bár nem tudom, mit.

Szépfiú kiment. Blaney meg én leültünk a bárpulthoz, kettőnk között egy üres szék meg a pisztoly. Mivel hallgatott, azzal szórakoztattam magam, hogy végigolvastam a polcon sorakozó palackok címkéit. Dowsernak mindene volt a Danziger Goldwassertól a háború előtti Green Riverig.

Dowser tíz perc múlva jött vissza, másik öltönyben. A szája vörös és duzzadt volt, mintha valaki megharapdálta volna.

– Csinos kislány – jegyeztem meg, hogy felbosszantsam.

Túlságosan jól érezte magát, nem bosszankodott.

– Van magának egy ajánlatom, Archer. – Még a vállamat is átkarolta. – Üzleti ajánlat.

Felálltam, így nem érte el a vállamat.

– Eléggé különös módon üzletel.

– Nem tesz semmit. – Mintha én kértem volna elnézést tőle. – Tedd el a pisztolyt, Blaney. Maga azt mondta, az idősebbik Lawrence hölgynek dolgozik. Dolgozzon inkább nekem. Mit szól hozzá?

– Írót köpüljek?

Szó nélkül hagyta.

– Csak folytassa, amit elkezdett. Galley Lawrence-et akarja megtalálni. Menjen Palm Springbe, keresse meg. Egy lepedőt adok érte, Joey-ért ötöt.

– Miért?

– Annyira kedvelem őket. Meg akarom őket hívni, hogy nézzék a televíziómat.

– Miért nem megy maga?

Hallgatott, aztán úgy döntött, elárulja.

– Kívül esik a területemen. Nem szeretem elhagyni a magam területét. De hát itt van nekem maga, hogy odamenjen, nem igaz?

– Ha maga mondja. – Könnyű kiútnak ígérkezett.

– Ez a beszéd – mondta. – Elhozza nekem Joey-t, én meg máris leszámolom a markába az öt lepedőt. – Vastag bankjegyköteget mutatott, dollárjel formájú aranykapocs fogta össze.

– Joey-t élve vagy halva?

– Lehetőleg élve, ha megoldható. De halva is áll az üzlet. Tisztességes ajánlat? – Blaney-hez fordult. – Nálad van a barátunk pisztolya?

– Igenis. – Blaney vigyázzba vágta magát a főnöke előtt.

– Oké, odakinn add vissza neki. – Dowser ismét felém fordult, és valami kutyaszerű sármmal elmosolyodott. – Nincs harag, öregem. Mindenki vigyázzon magára, ez a filozófiám, nincs igazam?

– Ha már itt tartunk, általában előleget szoktam kapni. – Nem vágytam Dowser pénzére, de kérnem kellett tőle. A pénz adása és kapása, követelése és megtagadása voltak Dowser kommunikációjának alapvető formái az emberekkel. Ez meg a fenyegetés, a verés, a fájdalom és a félelemkeltés.

Felhorkant, és adott egy százast. A bankó átveszi annak az embernek a jellemzőit, aki hozzányúlt. A százas úgy tekergeti a markomban, mint egy kövér, zöld kukac.

8. FEJEZET

Tízre Palm Springsben voltam, és sorra jártam a bárokat. A főutca egyik oldalán végig, a másikon vissza. A csaposok – öreg és fiatal, kövér és sovány – egytől egyig egyforma hűvös, szánakozó mosollyal néztek rám. Rám pillantottak, aztán le a fényképre, majd ismét rám.

– Csinos kis macska, mi, sosem láttam.

– Mi a hézag, haver, lelécelt a feleséged?

– Ha tegnap este itt lett volna, tudnám, de nem volt itt.

– Csak nem a lánya?

Ez volt a legkomiszabb.

Már hat dollárt költöttem italokra, amelyeket érintetlenül, de legalábbis félig elfogyasztott állapotban ott hagytam, amikor végre nyomravezető információt kaptam. Egy kis italmérés volt egy mellékutcában, a Lariat. Csomós fenyőfával borított, ládányi kis hely, a pult fölött texasi marhák hosszú szarvaival, szegecselt nyeregbőr karos- és bárszékekkel és Palm Springs színes, retusált, egész falas fényképével azokból az időkből, amikor még előretolt áll ás volt a sivatagban, ami nem is volt annyira régen, hogy ne emlékeznék rá. Sokat tettek azért, hogy a Lariatnak hagyományos vadnyugati hangulata legyen, de annyira új volt, hogy még alig létezett. Egy Los Angeles-i galeri néhány szökevénye társasjátékozott a háttérben. A csapos, aki a játékot figyelte, a pulthoz jött, amikor felültem az egyik bárszékre. Fiatalos férfi volt, olyan inget viselt, mint Hopalong Cassidy, a hős cowboy a képregényekben, hozzá széles bőrövet.

Skót whiskyt kértem szódával. Amikor elém tette, megmutattam neki a fényképet, és előadtam hozzá kis beszédemet. Rám nézett, le a képre, újra rám, de szánakozó mosoly nélkül. Nagy, barna szeme lefelé állt az arca közepétől, ezért cocker spánielre emlékeztetett. Őszintén, segítőkészen nézett rám.

– Igen, láttam ezt az arcot – mondta. – Tegnap este itt járt. A csehó zsufi volt, el se tudja képzelni. Hétfőn alig szoktak pedig lézengeni, a hétvége után.

– Mi a neve? – Úgy gondoltam, ez túlságosan is könnyen sikerült, vagy csak a bárokban elfogyasztott sok whiskytől éreztem nyugtalanságot.

– Nem hallottam a nevét. Nem jöttek a pulthoz, a hátsó bokszban ültek, a társasjátékos asztal mellett. Csak kivittem nekik az italt. Daiquiri, azt ittak.

– Ki volt az „ittak" másik fele?

– Valami pasas – mondta óvatosan kis idő múlva.

– Ismeri?

– Azt nem mondanám, de megfordult már itt egyszer-kétszer.

– Netán a nevét is tudja?

– Kellene. Tudtam. De valahogy elfelejtettem. – Rágyújtott, kifürkészhetetlennek próbált látszani, de eredménytelenül.

Az apró, amelyet a tízdollárosból visszaadott, kettőnk között hevert a pulton. Felé toltam.

– El tudja mondani nekem, hogy néz ki a pasas?

– Talán igen, talán nem. – Rám sandított cowboykalapja alól, és vágyakozva pillantott a pénzre. – Nem tudom, mire megy ki a móka. Ha válásról van szó, nem akarom jártatni a számat.

– Ha válás volna, azon magam is csodálkoznék. – Előadtam a tékozló lány ügyet. Csakhogy Dowserral és Tarantine-nal az ügy nőttön-nőtt. Őket persze kihagytam, sőt magam is próbáltam elfelejteni.

A csapos egyre aggódott. A bankók meg az apró érintetlenül hevertek a fekete műanyagon, közelebb hozzá, mint hozzám.

– Gondolkodnom kell rajta – nyögte ki. – Úgy értem, próbálok visszaemlékezni a pasi nevére.

Erősen mímelt lezserséggel a pult túlsó végéhez ment, és kivett alóla egy telefonkészüléket. A pult fölé hajolt, vállát előregörbítette,

hogy ne lássam, milyen számot tárcsáz, és telefonált. A hívott nehezen vette fel. Amikor végül mégis, a csapos halkan suttogott a beszélőbe, hogy ne halljam.

Fürgén jött vissza, elvette kiürült poharamat.

– Inna még valamit, uram?

A karórámra néztem, már majdnem éjfélre járt.

– Rendben van.

Egy másik poharat tett a pultra, a pénz mellé.

– Ebből vegyem el az árát, uram?

– Ahogy akarja. Így kevesebb lesz a haszna, nem?

– Nem értem – mondta. De várt, hogy újabb bankót vegyek elő.

Adtam neki egy egydollárost a pénztárcámból.

– Mit mondott a barátja a telefonban?

– A barátnőmre gondol? – kérdezte ravaszul. – Zárásra idejön értem.

– Mikor zár?

– Kettőkor.

– Azt hiszem, megvárom.

Szemlátomást megkönnyebbült. Konyharuhát vett elő a pult alól, koktélos poharakat kezdett glancolni, miközben *A Vörös folyó völgyé-t* dúdolta. Beültem a hátsó bokszba. Ültem, és azon méláztam, vajon jutok-e ennél közelebb is Galley Lawrence-hez, és az ingben társasjátékozó fiúkat néztem. A piros verte a kéket, ami azt jelentette, hogy a kék fizette a piát. Vodkáztak, bár talán tizennyolc évesek lehettek.

Nem sokkal éjfél után két tömzsi, húsos pasas jött be, nevetségesen néztek ki hatalmas kalapjukban, farmernadrágban. Nagyon igényesek voltak az italt illetően, és magas, hangos tenor hangon, nagy nevekkel dobálózva számoltak be a legújabb társasági sikereikről. Nem érdekeltek.

Pár perccel később olyan férfi lépett be, aki érdekelt. Magas és elegáns volt könnyű flanelöltönyében, törtfehér, keskeny karimájú

kalapjában. Hihetetlen arca volt. Egy görög szobrász modellje lehetett volna Apollón vagy Hermész szobrához. Ahogy állt az ajtóban, fél kezével a kilincsen, gyorsan összenézett a csapossal, aztán rám pillantott. A bárpultnál ülő tenorok alaposan szemügyre vették.

Kért egy üveg sört, a bokszomhoz jött vele.

– Leülhetek? Ismerem valahonnan, igaz? – A hangja is gyönyörű volt, árnyalt, bársonyos és csupa férfiasság.

– Nem tudom, hová tegyem. De üljön le.

Levette a kalapját, és előbukkant hullámos, gesztenyebarna haja, amely illett hosszú szempillájához. Mindene annyira tökéletes volt, hogy szinte felfordult tőle a gyomrom. Becsusszant velem szemben a bőrülésre.

- Ha jobban belegondolok, talán mégis ismerem – mondtam. – Láthattam magát filmen?

– Nem, hacsak nem szokott próbafelvételeket nézni. Sosem jutok túl rajtuk.

– Miért?

– Nem nők szerződtetik a színészeket. A férfiak nem szeretnek. Még a homokosok sem kedvelnek, nem etyepetyézek velük. Maga se csíp, igaz?

– Nem nagyon. Nem a külső, hanem a viselkedés teszi az embert, ez az álláspontom. Számít, hogy kedvelem-e?

Ekkor tért a tárgyra, bár nehezére esett. Ibolyakék szemét aggodalom felhőzte.

– Dolgozhat akár Dowsernak is.

– Akár, de nem dolgozom. Bárki is ez a Dowser.

Várta, hogy többet is mondjak, kecsesen hajolt előre a bokszban, fél karja az asztalon. De azért feszült volt. Flanelzakója mindkét hóna alatt nedves, sötétlő folt látszott.

– Maga fél – mondtam.

Mosolyogni próbált. Az eredmény egy bizonyos eszközre emlékeztetett, amellyel elmebetegeket próbáltak boldoggá tenni. Különböző horgokból állt, amelyekkel a száj két sarkát mosolyra húzták. Az ebben a jótéteményben részesültek arcára mosolyt kényszerítettek, amitől úgy érezték, mintha mosolyognának, legalábbis az elmélet ez volt.

– Oké – mondta. – Félek.

– Akar beszélni róla? Ma viselem a hallókészülékemet.

– Nem lesz rá szükség – mondta, megint csak erőltetett, száraz mosollyal. – De azt elmesélhetné, hogyan került a képbe, Mr. ...

– Archer. Lew Archer.

– Az én nevem Keith Dalling.

– Magánnyomozó vagyok – mondtam. – És Mrs. Lawrence szerződtetett, hogy keressem meg a lányát. – Untam ezt a dumát. Túlságosan egyszerűnek és banálisnak hangzott, kivált ebben a Palm Springs-i légkörben.

– Miért?

– Anyai aggodalom, gondolom. Nem hallott felőle pár hónapja. Nincs mitől félnie, Mr. Dalling.

– Bárcsak biztos lehetnék ebben. – Gyöngyözött a homloka. Letörölte a keze fejével. – Egy L. A.-beli barátomtól hallottam, hogy Dowser keresi Galley-t. Nagy pácba kerültem...

– Ki az az ember?

– Bizonyára hallott már Dowserről. – Alaposan megnézett magának. – Senki sem szereti, ha ilyen alak keresi.

– Azt mondja, nagy pácba került.

Miután belekezdett, alig várta, hogy beszélhessen. Dalling nagydarab, erősnek látszó férfi volt, de nem bírta a feszültséget. Rosszak voltak az idegei, ezt be is vallotta. Az előző éjjel nem aludt, pedig az a fajta ember volt, akinek ki kell magát aludnia.

– Mi történt tegnap éjjel?

– Mondom az elejétől. – Hangafából készült pipát vett elő, és beszéd közben megtömte angol dohánnyal. Típusának olyan művészien tökéletes példánya volt, hogy szinte kedvelni kezdtem, mintha önnön képzeletem teremtménye lett volna. – Tudja, van egy kis vityillóm a sivatagban. Üresen áll, és lehetőségem nyílt arra, hogy kiadjam bérbe Joe Tarantine-nak. A múlt hét előtti héten tette az ajánlatot, amely olyan jó volt, hogy elfogadtam.

– Honnan ismeri őt?

– Az egyik szomszédom. Egymással szemben lakunk a Casa Loma házban. – Eszembe jutott a metszett névjegy a postaládán, a nevével. – Meséltem neki a kégliről, és tudta, hogy nekem nem áll szándékomban használni. Azt állította, szeretnének a feleségével egy kis időre olyan helyre menni, ahol lazíthatnak.

– Ezek szerint Galley a felesége.

– Tudtommal. Év eleje óta éltek a lakásban mint férj és feleség. Mintha Joe említette volna azt is, hogy Las Vegasban házasodtak össze.

– Joe mivel foglalkozik?

Dobozos gyufával gyújtott rá, füstfelhőt fújt ki.

– Nem tudtam egészen tegnapig, amikor is felhívott az a barátom. Tarantine gengszter, vagy ilyesmi. Dowser érdekeit képviseli Pacific Pointban. Dowserhez tartozik fél tucat város a parton, Long Beachtől lefelé. De nem ez a legrosszabb. Tarantine ellopott valamit, ami Dowseré, és lelépett. Szemlátomást előre eltervezte, és az én odúmat használja búvóhelyül. *Csodálkoztam* is, miért kért meg, hogy el ne áruljam senkinek. Azt mondta, ha kiszivárog, ugrik az üzlet.

– Ez a maga barátja – kérdeztem – honnan tudja mindezt?

– Nem tudom pontosan. Rádiós producer, és van egy rendőrségi akták alapján készülő bűnügyi sorozata. Feltételezem, hogy belső információhoz jut.

– De azt nem hallotta, hogy Tarantine mit vitt el Dowsertól?

– Nem. Talán pénzt. Szemlátomást bőven van pénze. Én teljesen ártatlanul adtam ki neki a házamat, és most úgy fest, mintha a bűntársa lennék. – Felhörpintette a poharában melegedő sört.

Intettem, hogy a csapos hozzon még egy kört, de ő nem kért.

– Észnél kell lennem.

– Nem hiszem, hogy olyan nagy a baj – mondtam. – Ha fél Dowsertól, miért nem megy el hozzá, és beszél vele?

– Nem merek mutatkozni. És ha beszélnék Dowserral, akkor Tarantine miatt kellene aggódnom.

– Nem sokáig.

– Ebben sem vagyok biztos. Komolyan benne vagyok a slamasztikában. Tegnap felhívtam Galley-t, Mrs. Tarantine-t, miután beszéltem a barátommal. Megígérte, hogy itt találkozunk. Nem tudta, mit kockáztat, amíg el nem mondtam neki, amit megtudtam a férjéről. Megdöbbent. Azt mondta, ott a sivatagban gyakorlatilag fogoly. Hozzátette, hogy úgy kellett elszöknie a házból, amíg a férje aludt, és nem tudja, mi lesz vele, amikor visszamegy.

– Maga kedveli őt.

– Úgy van. Bájos kislány, és nagyon mocskos bandába keveredett. – Dalling szemlátomást nem csak önmagáért aggódott.

– Szeretnék találkozni vele – mondtam. – Még sosem sikerült.

Dalling hirtelen felállt.

– Reméltem, hogy ezt fogja mondani. Azt hiszem, elegendő bátorság szorult belém, de egymagam nem szívesen kezdenék gengszterekkel.

Azt feleltem, hogy ez eléggé természetes.

9. FEJEZET

A kocsim hatsaroknyira állt, ott, ahonnan elkezdtem járni a bárokat. Dallingé a Lariat előtt parkolt. Ha arra kértek volna, találjam ki, milyen kocsival jár, azt feleltem volna, hogy piros vagy sárga, lenyitható tetejű Chiyslere, Buickja vagy De Sotója van. Sárga Buickja volt vörös bőrülésekkel.

Amíg kifelé haladtunk a városból, néha meg-megállva egy-egy pirosnál, megkérdeztem, mivel foglalkozik. Sok mindent csinált, mesélte, kóristafiú volt musicalekben, amíg nem nőtt túlságosan magasra, reklámcégeknél volt fotómodell, árult autót és jachtot, a háború alatt repülőgépet navigált. Erre büszke volt. A háború után gazdag nőt vett feleségül, de a frigy nem tartott soká. Az utóbbi időben rádiószínész lett, de az sem ment már, mert többet ivott a kelleténél. Dalling szinte nyersen őszinte volt. Abból a feltevésből kiindulva, hogy egyetlen férfi sem szívelheti, mondta, úgy vélte, akár önmaga is lehet. Nem volt veszítenivalója.

Amikor az autópályára értünk, legalább nyolcvanmérföldes vagy annál is nagyobb sebességre gyorsított, és a vezetésre koncentrált, ami megszakította egyoldalú beszélgetésünket. Egy idő múlva megkérdeztem, hová megyünk.

– Ezzel a tempóval hamarosan Mexikóban is lehetünk.

Kuncogott. Ezt a kuncogást tényleg hallottam a rádióban. Az életben az emberek nem kuncognak.

– Csak pár mérföldnyire van innen – mondta. – Egy Oázis nevű hely. Azt hiszem, még nem igazi oázis, de az lesz. Ez a környék lassan benépesül. Hát nem gyönyörű?

Néztem a sivár tundrát, amelyet itt-ott kaktusz és zsálya pöttyözött a növényzet kísérteteiként.

– Tengerfenékre emlékeztet. De jobban szeretem, ha víz van fölötte, úgy érdekesebb.

– Fura, hogy ezt mondja. A Kaliforni-öböl valaha majdnem idáig ért.

Jobbra lefordultunk az autópályáról, és aszfaltúton haladtunk tovább a kivilágítatlan sivatagban. Tucatnyi mérföldnyire tőlünk a város fényei szikráztak, maroknyi fehér és színes ékkő, hanyagul odavetve. Néhány fény előttünk is világított, elveszettnek és kicsikének látszottak a tágas éjszakai térben. Dalling azt mondta, az Oázis fényei.

Városi utcákként egymást keresztező murvás utacskák útvesztőjéhez értünk, de látszott, hogy itt gyakorlatilag nem él senki. Maroknyi ház szétszórtan, lámpa minden utcasarkon, ez volt az Oázis. Arra a katonai átmenőtáborra emlékeztetett, amelyet a Csendes-óceán nyugati részén láttam egykor, miután a katonák véresebb hadszínterekre utaztak tovább.

– Mi ez, kísértetváros? – kérdeztem.

– Majdnem úgy fest, nem igaz? Valójában éppen az ellenkezője, olyan város, amelyik éppen most van születőben. Meglehetősen új fejlesztés, tudja. A legelején szálltam be, és rohamosan fejlődik. – De azért nem nagyon látszott örvendezni, hogy éppen itt vásárolt ingatlant.

Bevett jó néhány kanyart, csikorogtak, csúszkáltak a kerekek a murván. Úgy őriztem meg az irányérzékemet, hogy a magas sziklafalat néztem, amely délkeletre eltakarta a láthatárt. A kísértetváros túlsó végén Dalling már csak lépésben haladt.

– Az ott a házam.

Mindössze egy ház volt már csak előttünk, fehér cipősdoboz formájú, kiálló ereszekkel, a hátsó feléhez tapadó garázzsal. Amint elhaladtunk előtte, az elülső ablakokban fényt láttam halványan kiszűrődni a leeresztett roletták széle körül.

– Azt hittem, megállunk, és benézünk. – A Buick továbbgurult a következő kereszteződésig, sőt még tovább. Dalling végül megállt vele az út szélén.

– Gondolkodtam – mondta idegesen. – Tarantine engem ismer, magát nem. Nem volna okosabb, ha egyedül menne be? Persze kéznél leszek. Itt várom, járó motorral. – Elbűvölőnek szánt hangja meglehetősen riadt volt.

Ha Dallingnek akadt némi testi bátorsága, nyilvánvalóan elpazarolta rám, amikor bejött a Lariatba. Egy kicsit sajnáltam.

– Ahogy akarja, Dalling.

A szánalmam és a vele járó megvetésem nyilván megmutatkozott.

– Elvégre – és a hang férfias mélysége eltűnt – azért fizetik, hogy megkeresse Galley Lawrence-et, nem? Igazán megteszek mindent, hogy segítsek magának, öregem. És ha Joseph Tarantine rájön, hogy elárultam, tudja, mi lesz velem.

Lényegében józanul gondolkodott. Ha én is ugyanolyan józanul gondolkodtam volna, a kocsiban maradok, és egy kicsit megdolgozom. A történetének éppúgy megvolt a gyenge pontja, ahogyan a gerincének. Csak a félelme volt valódi. Úgy vonta be, mint valami nyirkos, fertőző betegség. Dalling félelme vagy az én erre való reakcióm miatt voltam meggondolatlan. No meg a whiskytől, amelyet a munkám érdekében el kellett fogyasztanom. Ha nem éreztem volna bensőmben egyre halványuló izzását, talán másként reagáltam volna. Egy-két életet is megmenthettem volna esetleg, ha megdolgoztam volna Dallinget.

De beértem egy vigyorgó fenyegetéssel.

– Eszébe ne jusson átverni, mert nem lesz többé szépfiú. *Sem* közkedvelt.

A láthatatlan kis kampók felfelé húzták a szája két sarkát.

– Ne aggódjon. – Leoltotta a fényszórót. – Igazán nagyra tartom a hozzáállását, úgy értem... – Nem erőlködött tovább, elhelyezkedett kényelmesen a várakozáshoz.

Az Oázis fölött több csillagot láttam, mint azóta, hogy eljöttem arról a csendes-óceáni szigetről. A meg sem épült utca csöndes és békés volt, amilyennek a sivatagot szokták képzelni. A tarkómon

mégis forróságot éreztem, amint a vakolt házhoz közeledtem. A pisztolyomat a válltáskából áttettem a zsebembe, és áthelyeztem rá minden erkölcsi súlyomat.

Körüljártam a házat, bizonyos távolságot tartva tőle. Kerítése nem volt, és magában állt a csupasz földön. Az ajtók csukva egytől egyig, a garázsé is, az összes roletta leengedve. A murvás autóbehajtó végén bronzszínűre festett Packard sportkocsin csillant meg a halvány csillagfény. Kellőképpen megközelítettem ahhoz, hogy lássam: nincs benne senki, és a ház elejéhez lopakodtam.

A két elülső ablak mögött változatlanul fény égett. A roletta teljesen kitöltötte az ablaknyílást, nem láttam mögé. Kezemmel a kibiztosított pisztolyon felmentem az alacsony betontornácra, és bekopogtam. Nem hangosan, ám mégis hangosnak hallottam.

Az ajtó túloldalán gyors léptek közeledtek. A fejem fölött kigyulladt a tornác lámpája. Valaki félrehúzta a közeli ablak rolettáját, és a nyílásban szemgolyót láttam megvillanni. A roletta visszahullt a helyére, várakozó csend. Ismét kopogtam.

Valaki matatott bentről a kilinccsel. Kattant a zár. Az ajtó lassan kinyílt, amennyire a biztosító rézlánc hagyta. Egy női arc mintegy négyhüvelyknyi részletét meg egy automata pisztoly csövét pillantottam meg.

– Menjen innen – mondta a nő.

– Mennék, ha tudnék. – A régi történetnél nem tudtam okosabbat kitalálni. – A kocsim lerobbant valamivel odébb az úton, és eltévedtem.

– Ó. – A hangja kicsit nyugodtabb lett, de a fegyvert rezzenéstelenül fogta rám. – Hová tart?

– Indióba.

– Akkor alaposan letért az útról.

– Arra magam is rájöttem. Remélem, a pisztolya nincs kibiztosítva.

– Ha zavarja, elmehet – felelte. – Ahogy mondtam. – De valami, talán az egóm, azt súgta, örül, hogy lát. Engem vagy bárki mást.

– Az embereket egyáltalán nem teszi vendégszeretővé, gondolom, ha egyedül élnek egy ilyen sivatagban. Maga hajadon?

– Nem. Miért?

– Mert úgy viselkedik. Lenne szíves idehívni a férjét, ha maga nem tud segíteni? Bizonyára van térképe a környékről.

– Halkabban. Még felébreszti. – Ilyesmit mondani természetes, csakhogy ez a nő túlságosan is hevesen mondta.

Kíváncsi lettem volna, hol alszik Tarantine, de nem annyira, hogy zavarni óhajtsam. Halkra fogtam.

– Miért nem teszi le a fegyvert, és hagy engem is megnyugodni? Tökéletesen ártalmatlan vagyok a hölgyekre nézve.

Meglepetésemre leengedte a fegyvert. Aztán, még nagyobb meglepetésemre, kiakasztotta a biztonsági láncot, és kinyitotta az ajtót.

– Be is jöhet, de kérem, maradjon csendben. Megnézem, van-e valahol térkép.

Nem értettem. Jó néhány évvel korábban esett meg utoljára, hogy kisfiús bájam kisebb csodákat tett.

– Hogyhogy meggondolta magát? Nem mintha nem örülnék neki.

– Talán mert nem látszik betörőnek. – A szúnyoghálóval borított külső ajtót is kinyitotta. – Jöjjön be, ha akar.

Ekkor nyílt rá először alkalmam, hogy jobban megnézzem az arcát. Az a lány volt, akinek nálam volt a képe, pár évvel idősebb ugyan, de ugyanolyan elragadó. Az egyenes orr, az ívelt száj, a kerek áll ugyanaz volt, merészségüket csak fokozta a fejre simuló, rövid, fekete haj. Kék szoknyát és fehér blúzt viselt. A baljában lazán lógó pisztoly egészítette ki a szerelést, és nem mondhatnám, hogy nem illett a képbe.

Ahogy beléptem mellette az ajtón, gyorsan kicsavartam a kezéből a pisztolyt. Elhátrált tőlem, amíg a szűk előszoba falához nem simult.

– Adja vissza!

– Miután beszéltünk.

– Nincs miről beszélnünk. Kifelé! – De egész idő alatt igen halkan beszélt.

A pisztolyát a bal zsebembe ejtettem, hogy kiegyensúlyozzam a jobb zsebemben lévő sajátomat. A légkondicionáló enyhe szellője csapott meg. Halkan betettem magam mögött az ajtót.

– Miért nem megy haza a mamájához, Galley? Joe nem fog sokáig élni, és maga sem, ha vele marad.

– Kicsoda maga? Honnan tudja a nevemet?

– A nappali nyitott ajtaján kiszűrődő fény biztosította félhomályban sötét szeme borostyánsárgán világított.

– H Archer a nevem. Az anyja küldött, hogy keressem meg. Aggódik magáért. És joggal.

– Hazudik. Anyám nem tud Joe-ról. Nem ő küldte magát.

– Ideadta a tablóképét, itt van nálam.

– Ellopta tőle.

– Ostobaság. Csak a hibát próbálja helyrehozni, Galley.

Felismerte a kifejezést. Lassan kiegyenesedett, már nem lapult a falhoz. Magas sarkú cipőjében majdnem akkora volt, mint én.

– Kérem, menjen innen. Ha mama küldte, mondja meg neki, hogy jól vagyok. Mondjon neki bármit.

– Azt hiszem, velem kellene jönnie.

– Hallgasson – suttogta.

Valahonnan a ház hátulsó feléből tompa hang hallatszott. Mintha egy férfi lépkedett volna halkan a padlón.

– Kérem. – Szinte sírt. – Felébresztette Joe-t. Megöl, ha magát itt találja.

Kinyitottam az ajtót.

– Jöjjön velem. Dalling vár a kocsijában.

– Nem lehet. Nem merek. – Pihegett, feszes keble fel-alá járt a blúza alatt.

– Nem esik baja?

– Ha most elmegy, nem. Kérem. – Felém hajolt, az egyik kezét a vállamra tette, tolt kifelé.

Magam mögé nyúltam, hogy kinyissam a szúnyoghálós ajtót, de már nyitva volt. Galley felkiáltott.

– H Vigyázzon!

Későn jött a figyelmeztetés. Könnyű célpontul szolgáltam a tarkómra lecsapó bikacsöknek.

10. FEJEZET

A vita már azelőtt elkezdődött a fejemben, hogy teljesen magamhoz tértem volna. Vajon Galley megpróbált megmenteni, vagy Tarantine kezére játszott? Mindenesetre balek voltam. Szégyelltem kinyitni a szemem. Feküdtem önnön sötétségemben, arccal valami keményen, és elviseltem tarkóm lüktető fájdalmát. Valami bódító pacsuliparfüm szaga hatolt az orromba. Egy idő múlva eltűnődtem, honnan jöhet.

Valami szőrös vagy tollas csiklandozta a fülemet. Felemeltem a kezem, hogy lesöpörjem, és a szőrös vagy tollas izé aprócska női sikolyt hallatott. A hátamra fordultam, felültem. Bár a fájdalom hullámai eltorzították a látásomat, akár a hőhullámok, egy nőt láttam mellettem állni, alakját bizonytalanul rajzolta ki a csillagfény.

– Megijesztett – mondta. – Hála az égnek, hogy magához tért. Egyébként kicsoda maga?

– Ugorjuk át a kérdéseket, jó? – Úgy éreztem a fejemet, mintha kivénhedt, fáradt baseball-labda volna edzés után. Az egyik kezemmel megtámaszkodtam a mellettem lévő falon, és feltápászkodtam. A nő kesztyűs kezét nyújtotta, hogy segítsen, de nem vettem igénybe.

A pisztolyomat próbáltam kitapintani, de eltűnt, aztán a tárcámat, amely megvolt.

– Csak azt kérdeztem, ki maga – mondta megbántódva a nő. – Mi történt magával?

– Lecsaptak. – A falnak támaszkodtam, próbáltam kivenni az asszony halványan hullámzó alakját. Egy idő múlva kitisztult a kép. Nagydarab, széles csípőjű nőszemély volt sötét szerkóban. A nyaka körül döglött róka, amelynek szőrös farka lelógott.

– Lecsapták? – értetlenkedett.

– Bikacsökkel. Leütöttek. – A hangom még számomra is utálatos volt: vékony, száraz és zsémbes.

– Jóságos ég, hívjam a rendőrséget?

– Nem. Hagyja ki őket ebből.

– Akkor a kórházat? Nincs szüksége elsősegélyre? Rabló volt?

Megtapogattam a tarkómon a dudort.

– Felejtse el. Csak menjen innen, és felejtse el.

– Bárki legyen is, nem valami kedves. – Elkényeztetett kislány, húszévnyi plusszal. – Okosabb is lesz, ha elmegyek, és magára hagyom.

– Megpróbálom valahogy elviselni. De várjon egy percre. Hogy került ide? – Az úton nem állt autó.

– Errefelé hajtottam, és megláttam magát itt feküdni, és nem szándékoztam visszajönni, aztán mégis azt gondoltam, illene. Otthagytam a kocsit, és idesétáltam. Most már bánom.

De valójában nem sajnálta. Elkényeztetett kislány, vagy sem, a nagydarab nőben volt valami szeretetre méltó. Kellemes, meleg, háború előtti középnyugati kiejtéssel beszélt.

– Nem akartam gorombáskodni.

– Semmi baj. Gondolom, nem érzi valami jól magát, szegény ember. – Anyáskodni kezdett.

Az ajtóhoz fordultam. A szúnyoghálós nyitva volt, de a belsőt bezárták. Csavargattam a gombját, de nem mentem vele semmire.

– Senki – mondta mögöttem a nő. – Kopogtam, amíg maga eszméletlen volt. Elveszítette a kulcsát?

Szemlátomást azt hitte, ott lakom, én pedig meghagytam ebben a hitben.

– Most már rendben leszek – mondtam. – A hátsó ajtón bejutok. Jó éjszakát és köszönöm.

– Szívesen. – De nem akart elmenni.

Ott hagytam őt a tornácon, és a ház hátulsó oldalára mentem. A Packard eltűnt a behajtóról. Egyetlen ablak mögött sem égett lámpa. A hátsó ajtó zárva, de hosszú üvegablaka volt. Levettem az egyik cipőmet, és lyukat ütöttem vele az üvegen. Eléggé határozottan

sejtettem, hogy Tarantine elment. Nem hagyott volna a küszöbön heverni, ha még benn lett volna.

Belülről kinyitottam az ajtót, és bementem a konyhába. Azt remélve, hogy a nő ezt úgy értelmezi majd, hogy elmehet, felgyújtottam a konyhában a lámpát. Rozsdamentes acél, porcelán és törtfehér, vadonatúj festék vakított el. A konyhában akadt minden: mosogató, konyhamalac, villanytűzhely, még egy jókora mélyhűtőláda is a sarokban, a frizsider mellett. A frizsiderben volt némi ennivaló: tej, vaj, sonka és egy fej saláta, de a mélyhűtőben semmi. Úgy festett, Tarantine nem óhajtott sokáig ott maradni.

A kis, sötét étkezőn át a nappaliba mentem, találtam egy asztali lámpát, és felkattintottam. Pergamensárga fényt vetett két túltömött fotelra és egy hozzájuk illő kanapéra, egy fehér tölgyfa rádiós szekrénykére, egy olcsó, drapp, bolyhos szőnyegre meg egy kis téglakandallóra. A szoba annyira hasonlított százezer másikra, mintha sokszorosítóval készült volna. Nem akadt semmi, aminek a segítségével megtudhattam volna bármit az emberekről, akik benne éltek, kivéve a *Napi Lóverseny tippek* összegyűrt példányát az egyik széken. Még a hamutartók is üresek voltak.

A hálószoba szintúgy személytelen volt. A franciaágy nyilvánvalóan középkategóriás áruházi darab, az egyik felén aludtak, egy öltözőasztalka és egy komód, üres fiókokkal. Galley egyetlen nyoma némi púder volt az öltözőasztalkán. Tarantine egyáltalán nem hagyott nyomot, hacsak a púpot nem számítjuk a tarkómon.

Amikor visszamentem a nappaliba, kopogtak a bejárati ajtón. Odamentem, kinyitottam.

– Mit akar?

– Semmit. Csak nem tudom, boldogul-e majd egymagában.

Túljátszotta az irgalmas szamaritánus szerepét. Felgyújtottam a tornác lámpáját a feje fölött, alaposan megnéztem az arcát. Nem volt rossz arc, bár holdvilágszerűen kerekded volt. A száj telt, széles és érzékeny. A szem kék, kissé megviselte valamiféle friss bánat; a

szemhéj felpuffadt. Puha és jó természetű nőnek látszott, aki valami kemény és váratlan dologgal találkozott. Gondosan ondolált, vörös hajának a színe élénkebb volt, semhogy természetes lehetett volna. A róka kék volt és értékes.

– Miért néz rám így? Talán kormos az orrom?

– Azt szeretném kideríteni, miért ilyen makacs.

Megsértődhetett volna, mégis elmosolyodott inkább. Ez az orrráncolással együtt járó mosoly éppen olyan kedvesen régimódi volt, mint a kiejtése.

– Tudja, nem minden éjjel botlom eszméletlen férfiakba.

– Rendben van – mondtam. – Lefekszem, és újra belém botolhat. Akkor elmegy?

– Nem. – Erőteljesen csücsörített. – Beszélni akarok magával. Hogy hívják?

– Archer.

– Akkor nem is lakik itt. Ez a ház egy Dalling nevű férfié. Délután érdeklődtem.

Megfeledkeztem az emlékezetes arcú férfiúról. Kifurakodtam a nő mellett az ajtón, túl a tornác lámpájának fénykörén. Az úton nem állt egyetlen kocsi sem, se a kereszteződésnél, se ameddig elláttam. Dalling már rég kereket oldott.

A nő idegesítő, testes árnyékként követett.

– Nem válaszolt a kérdésemre. – A hangja sziszegett a gyanakvástól.

– Dalling a háztulajdonos – mondtam.

– A keresztneve? – A keresztkérdései helyesírási röpdolgozatot írató, általános iskolai tanítónőt juttattak az eszembe.

– Keith.

– Akkor tényleg itt lakik, Mr. Archer. Elnézést.

Ahogy ott álltunk a még el sem vetett pázsiton, elmés szópárbajt víva, a semmiből két fényszóró bukkant elő, és közeledett az úton felénk. Az autó nemhogy nem állt meg, még csak nem is lassított

mellettünk, ám túlhajszolt mirigyeim adrenalint fecskendeztek a vérembe. Ha Tarantine jött vissza, hogy tájékozódjon az egészségi állapotomról, nem akartam ott lenni.

– Menjen inkább haza – mondtam. – Hol lakik?

– Az Oázis Fogadóban, az urammal.

– Van onnan valamiféle közlekedés Palm Springsbe?

– A fogadó előtt van egy taxiállomás. Szívesen elviszem oda.

– Köszönöm. Rögtön jövök.

Végigjártam a házat, eloltottam a lámpákat, bezártam az ajtókat, és visszamentem a nőhöz. A kocsija, egy új Cadillac, kétszáz yardnyira parkolt. Kulccsal kellett kinyitnia. Meglepett az is, hogy a Cadillac orral a ház felé állt.

– Tisztázzunk valamit – mondtam, amikor beindította a motort. – Túlhajtott a házon, amikor meglátott engem a tornácon feküdni. Ezért kétszáz yardnyit hátratolatott a sötétben, bezárta a kocsit, majd visszament érdeklődni. Így volt?

Ült a kormánykerék mögött, üresbe tette a kocsit. Amikor válaszolt végre, a felelet egy újabb kérdés volt, egészen más témából.

– Ismeri az uramat, Mr. Archer?

A kérdés váratlanul ért.

– Az urát?

– Henry Fellows. Henry Fellows ezredes.

– Nem ismerem.

Gázt adott, és a súlyos autó elindult a csikorgó murván.

– H Magam sem nagyon ismerem. Nemrégiben házasodtunk össze. – Némi szünet után hozzátette: – Tulajdonképpen nászúton vagyunk.

– Miért nem megy haza, és ismerkedik meg vele? Ennél nincs jobb alkalom rá.

– Nem volt a fogadóban, amikor eljöttem. Azért jöttem el, mert őt kerestem. Biztosan nem ismeri, Mr. Archer?

– Sok ezer embert ismerek, sok tucat ezredest. Henry Fellowst nem ismerek.

– Akkor nem lehetett az Henry, aki leütötte?

Úgy éreztem, elszakadtam a valóságtól, bárhol volt is az. A sivatagban guruló nagy kocsi lehetett volna űrhajó is, amely éppen leszáll a holdra.

– Ez meg hogy jutott eszébe?

– Csak eltűnődtem.

– Látta őt?

– Nem, nem láttam. – A hangja kényszeredett volt. – Ostoba ötlet volt. Nem is lett volna szabad megfogalmaznom.

– Hogy néz ki a férje?

Vonakodott válaszolni, de aztán belemelegedett.

– Nagydarab ember, a negyvenes éveiben – magas, testes, erőteljes. Mellém nagydarab férfi illik, tudja. Henry igen finom megjelenésű a szép, hullámos, barna hajával meg az őszülő halántékával. – A hangja kicsit élesebb lett. – Nagyon vonzza a nőket.

Próbáltam előásni magamból annak a képét, aki leütött, de nem volt semmi. Nem maradt időm megfordulni, megnézni. Talán a tornác betonján láttam az árnyékát. De még ebben sem voltam biztos.

– Meglehetősen biztos vagyok benne, hogy nem Henry volt az – mondtam. – Van valami oka, hogy azt higgye?

– Nincs. Nem kellett volna szóba hoznom.

– Betűzné a férje vezetéknevét?

Lebetűzte.

– Marjorie Fellows vagyok. De ha Henry azt hiszi, hogy így folytathatja, holott még a nászutunk sem ért véget – nem sokáig leszek Marjorie Fellows!

Küzdött benne a Henry iránti szerelem meg a Henry iránti neheztelés. Könnyek csillantak meg ékkőként a szempilláján.

Sajnáltam ezt a nagydarab, puha asszonyt, ahogy a kocsiját vezette a lakatlan utcákon a kora reggeli sötétben – szánalomra méltó nászútja volt. Ez a nő valahogy nem illett bele a kaliforniai sivatagba.

– Hol ismerte meg Fellows ezredest?

– Renóban. – De felébredt benne a büszkeség, és a hangja feszültté vált. – Nem szeretnék beszélni róla. Kérem, felejtse el, amit mondtam.

A következő sarkon az asszony hirtelen elrántotta a kormányt, csak úgy csikorogtak a kövön a kerekek. Előttünk fények kis csoportja látszott, több épület egy vályogfal mögött. Néhány autó parkolt orral a fal felé, a sor végén egyetlen taxi. OÁZIS FOGADÓ, hirdette a kék neon a legnagyobb épületen, amely az útra nézett.

Az asszony befordult két másik parkoló autó közé, lekapcsolta a fényszórót és a motort. Együtt szálltunk ki.

Amint a bejárat felé tartottunk az autók sora mellett, egy férfi lépett elő az oszlopok árnyékából. Felénk tartott, és a szó szoros értelmében ordított.

– Marjorie! Hol voltál?

Az asszony megtorpant, mozdulatlanná dermedt, nem volt képes válaszolni. A férfi odalépett hozzá, magas volt, testes és dühös.

– Hol voltál?

Közbeszóltam.

– A legnagyobb szerencsémre, a kedves feleségének kedve támadt egy kis éjszakai autókázásra. Eltévedtem a sivatagban, a kocsim lerobbant, és ő visszahozott a civilizációba. – Ez volt a civilizáció. Én pedig megint az eltévedt kisfiút játszottam.

– Miért tetted ezt, Marjorie?

Megmarkolta az asszony karját. A hús kibuggyant a keze fölött és alatt, az asszony összerezzent.

Kedvem lett volna behúzni neki egyet. Kellően nagydarab volt ahhoz, hogy érdemes legyen. Erősnek látszó, nehézsúlyú fickó, az orra akár a faltörő kos. Nekem nagy élvezetet nyújtott volna, ám

Marjorie-n aligha segített volna. Henry az egész további életükben törlesztett volna érte, olyan embernek látszott.

– Miért ne kocsikázhatnék egyet egyedül?

– Az asszony kiszabadította a karját. – Mit érdekel az téged? Állandóan elmész, és elhanyagolsz.

– Drágám, ez nem igaz. Halálra aggódtam magam, amikor nem találtalak itt.

– Valóban aggódtál, Henry?

– Tudod jól. Nem engedhetem, hogy az én édesem egyedül kóboroljon éjjel a sivatagban.

– Úgy sandított rám világos szemével, mintha elraboltam volna a nejét.

Marjorie szemlátomást rendben volt. Köszönetet mondtam neki, és jó éjszakát kívántam. Pát intett, aztán a birtokos öntudatával karolt a nagydarab férfiba.

11. FEJEZET

Az órám már majdnem nyolcat mutatott, és az áruszállító teherautók reggeli zsolozsmájukat tülkölték, amikor visszaértem a városba. Balesetre hajlamosnak éreztem magam, ezért betartottam a sebességkorlátozást. Ami ez után az éjszaka után megmaradt a tudatomból, Keith Dallingre koncentrált. Könnyedén igen különös csapdába csalt, majd éppen ilyen könnyedén kereket oldott. Járt neki tőlem annak a lehetősége, hogy magyarázatot adjon. Sárga Buickja a Casa Loma mögötti parkolóban állt. Mellé gördültem a kocsimmal, és kiszálltam. A Buick üresen, bezárva várakozott.

Külső falépcső vezetett a parkolóból az épület hátsó falán végighúzódó, hosszú erkélyekhez. Dalling hátsó ajtaja, ha van ilyen, az első emeleten lesz, az erkély túlsó végén. Tejesember szaladt le a lépcsőn, mindkét kezében egymásnak koccanó tejesüvegekkel teli fémrekesszel.

– Reggelt! – kiáltotta. – Korán kelt, mi? – És már el is tűnt az utcán.

Felmásztam a lépcsőn az emeletre, és az erkély végéig ballagtam. Dalling lakásának volt hátsó ajtaja, rajta egy festett 8-assal. Egyujjnyira nyitva volt, és amikor kopogtam, még jobban kinyílt. A fal túloldalán ébresztőóra ciripelt, kelletlen lábak csosszantak a padlón. Sem a kopogásom, sem a szomszéd vekkere nem ébresztette fel Dallinget.

Kitártam az ajtót, beléptem a konyhába. Agglegénykonyha volt, amelyet valami expresszionista díszlettervező álmodott meg, valószínűleg orosz. A mosogató tele volt piszkos vízzel, amelyben szennyes edények félig alámerült, ingatag pagodája állt. További koszos tányérok meg egy fél üveg megsavanyodott tej a falra szerelt, lehajtható asztalkán az étkezősarokban. Amennyit a linóleumból láttam, ragadt a mocsoktól. Ám a terület legnagyobb részén üres whiskyspalackok álltak rendezetlen sorokban, Dalling szomjának

szomorú bizonyítékaként. Akadtak egypintes üvegek, de szép számmal voltak ott félpintesek is, ami arra engedett következtetni, hogy Dallinget gyakran csak egyetlen dollár választotta el a józanságtól.

Óvatosan a nappali felé közelítettem. Valaki széttört egy üveget az ajtófélfán. A szabálytalan alakú folt a falon még mindig whiskybűzt árasztott, és a lábam alatt barna üvegszilánkok ropogtak.

A rolettáktól a nappaliban félhomály volt. Felhúztam az egyiket, hogy beengedjem a reggelt, és körülnézzek. Megviselt, háború előtti rádió-fonográf állt az ablaknál, mellette a földön lemezhalom. A belső falon kapott helyet a lapos kandalló, amelynek hideg gázcsövét teljesen fölöslegesen védte réz kályhaellenző. A kandalló fölötti falon Van Gogh sokszor reprodukált napraforgói pirultak bambuszkeretben. A párkányon a *Daily Variety* meg a *Hollywood Reporter* néhány régi száma és pár könyv: Thorne Smith és Erskine Caldwell olcsó kiadásban, Joseph Moncure March versei és a *Férfiszenvedély.* Akadt egyetlen szép kötet is, a *Portugál szonettek,* míves, zöld bőrkötésben. Az előzéklapján ez állt: „Ha már szeretsz, csak a szerelemért szeress, és semmi másért.[4] – Jane”. Jane pontosan rajzolt, apró betűkkel írt.

A legszembetűnőbb bútordarab egy lenyitható ágy volt, amelynek hátsó lábai belógtak a szemben levő ajtónyílásba. El kellett tolnom, hogy bemehessek az ajtón. A könyökömmel tettem, nem óhajtottam ujjlenyomatot hagyni. Azt hiszem, megéreztem a vér szagát, már mielőtt megláttam volna.

Rengeteg vér volt az ajtó túloldalán lévő kisátjáróban. Faltól falig borította a padlót, a sötétlő tócsa tetejének a széle már alvadni kezdett. A közepén Dalling hevert hanyatt, holtan. Mozdulatlan profilját megvilágította a fürdőszobaajtóból világító fény. Az első pillanatban nem láttam a lyukat, ahonnan a vér kitódult. Amikor fölé hajoltam, megpillantottam hátul a nyakán és a lőport a gallérján.

[4] Kardos László fordítása.

Ugyanazt az öltözéket viselte, amelyben Palm Springsben láttam, és igazán jóképű hulla volt. Bármelyik temetkezési vállalkozó büszke lett volna Dallingre.

Borítékok és összehajtott papírok kandikáltak ki a nem lélegző mellkasra boruló zakó belső zsebéből. Behajlított könyökömmel az ajtófélfába kapaszkodva a vörös tócsa fölé hajoltam, és elvettem a papírokat. Ez nem volt törvényes, viszont a papíron nemigen maradnak használható ujjlenyomatok.

A papírokkal az ablakhoz mentem, és gyorsan átfutottam őket. Egy Harmadik utcai autóügynökség vissza akarta venni a Buickot, ha Dalling nem fizeti be százhatvanöt dollár ötvencentes tartozását. Egy színészügynökség céges papírján az egyik tulajdonos azt írta, hogy a show-bizniszben nemigen akad munkalehetőség, de a tévében ősszel talán lesz. Egy belvárosi bank bírósággal fenyegetőzött hiteltúllépés miatt. Egy Beverly Hills-i szabó átadta a számláját egy pénzbehajtó cégnek.

Visszamentem az átjáróhoz, szememmel a fegyvert kerestem. Sehol sem láttam, és valószínűtlennek látszott Dalling testének helyzetéből, hogy rázuhant volna a pisztolyra.

Másvalaki tette meg neki ezt a végső szívességet.

Egyetlen személyes levél volt a papírok között, az egyik hollywoodi rádióállomás levélpapírján. Kézzel írták, szépen rajzolt, apró betűkkel, és az aláírója Jane volt.

Drága Keith!

Az adott körülmények között nehezen hiheted el, hogy örültem, hogy hallottam rólad, de az adott körülmények között is így volt. Mindig is örülni fogok, ha hallok felőled, bármilyen okból. Ugyanakkor nem hinném, hogy jót tenne bármelyikünknek is, ha felújítanánk a kapcsolatunkat, ahogy javasoltad. Ami elmúlt, elmúlt, bár gyakran gondolok rád, és minden harag nélkül. Nagyon remélem, Keith, hogy már jobban vigyázol magadra.

Mellékelek egy százdolláros csekket, remélem, átsegít mostani kínos helyzeteden.

Szeretettel,

Jane

Jane teljes neve rá volt nyomtatva a levél borítékjára. Jane Starr Hammond. A borítékot március elején adták postára.

Jane nevét megtaláltam abban a kis, piros bőrbe kötött címjegyzékben is, amely az utolsó darabja volt a Dalling zakózsebében talált papíroknak. Rengeteg név volt benne, tízből kilenc női név és töméntelen telefonszám. A címekből és a telefonszámokból csupán kettő érdekelt mélységesen, ezek az utolsó oldalon szerepeltek: Mrs. Samuel Lawrence-é meg az enyém. Kitéptem az utolsó lapot, és a címjegyzéket, a számlákat és a leveleket visszatettem oda, ahol voltak.

Dalling már nem vette hasznát a mahbui telefonszámoknak vagy a százdolláros kölcsönöknek. Nem tölt több whiskyvel átvirrasztott éjszakát lenyitható ágyában, ahol a fogyatkozó tartalmú palack az ágyastársa. Senki sem küld neki többé szerelmes verseket takaros, apró betűs ajánlással az előzéklapon.

A parkolóból ketten is éppen akkor indultak el, de nem figyeltek rám. Beültem a kocsimba, beindítottam. A sárga Buick ott állt, és várta, hogy visszavegyék.

12. FEJEZET

Felhívtam Jane Starr Hammond számát egy sugárúti bisztróból. Ha elérem, mielőtt megtalálják a holttestet, és felkeresi őt a rendőrség, olyasmit tudhatok meg, amit másként nem sikerülne. Dallamos, néger hangú lány vette fel szinte rögtön. Miss Hammond már elment a stúdióba; egész délelőtt az irodájában lesz. Visszatértem a helyemre a pulthoz, szemügyre vettem a reggelire rendelt sonkás tojást. Az egyik tojás sárgája úgy folyt szét a tányéron, mint kis, sárga vértócsa. Feketekávét reggeliztem.

Hollywood belvárosában a parkolóhely olyan ritka, mint a fő erények. A Cahuengán találtam helyet, és visszagyalogoltam a stúdióhoz, amely a Sunset egyik kőhomlokzatú épületének második és harmadik emeletét foglalta el. Amikor Miss Hammond irodájáról érdeklődtem, a kék egyenruhás liftkezelő a másodikon tett ki, és a folyosó végére mutatott. Ott állt a neve egy átlátszatlan üvegajtón, alatta a PRIVÁT szó. Halkan kopogtattam, és vártam, rám nem jellemző módon zavarban. De hamar elmúlt.

– Tessék – felelte egy hűvös hang. – Nincs bezárva.

Beléptem a világos és szellős irodába, és becsuktam magam mögött az ajtót. A túlsó fal hatalmas stúdióablak volt. Egy fiatal nő ült háttal a fénynek, kissé kifehérített mahagóni íróasztalnál. Éppen olyan üde és szabatos volt, mint a könyökénél álló, szögletes, fehér vázában a nárciszok. Fénylő és ápolt volt tengerészkék selyemszövet kosztümjében és lapos, kék kalapkájában, túlzottan is fénylő és ápolt. Ügy festett, mintha rozsdamentes fémből, műgumiból és festékből állna, és porcelánkeblében krómozott óramű ketyegne. A hajtókáján friss gardénia virított.

Felpillantott az előtte heverő, gépelt papírról, észrevette, hogy a kalapját bámulom.

– Rá se rántson a repülő csészealjra. – Gyakorlott mosolya látni engedte apró, egyenletes fogait. – Ma délelőtt egy isten tehénkéjével kell interjút készítenem. Azt hittem, ő az.

– A rovarok közül inkább a csótányhoz szoktak hasonlítani.

– Úgy értem, amikor bekopogott. Nem tudja, mi az az isten tehénkéje? Olyan nőszemély, aki istennek képzeli magát, pedig csak tehén. A kalap segít megőriznem az irányító szerepet. Ez az isten tehénkéje vad elefántokat lőtt elefántvadász-puskával, szóval nem árt, ha kézben tartom a dolgokat. Most mondja azt, hogy maga a férje. – Ismét gyakorlottan mosolygott. Ha az orra egy picikét kevésbé lett volna keskeny, a tekintete pedig melegebb lett volna, igazán szép nő lett volna. Nem tudtam elképzelni, hogy ő írta azt az ajánlást a *Portugál szonettek-be.*

– Archer a nevem – mondtam. – Maga Miss Hammond?

– Meglep és lehangol, Mr. Archer. A képem a múlt hónapban szerepelt a rádióújság címlapján. – Eltűnődtem, vajon ilyen keményen dolgozik-e nap mint nap, hogy eladja magát.

– Mit tehetek önért? – kérdezte. – Csak egy percem van.

– Egy Galley Lawrence nevű nőt keresek. Mrs. Joseph Tarantine-t. Ismeri?

Árnyék suhant át az arcán. Hidegen kéklő tekintete eszembe juttatta, hogy huszonnégy órája nem borotválkoztam, és nem váltottam inget.

– Azt hiszem, hallottam a nevét. Maga nyomozó?

Bevallottam.

– Gyakrabban kellene borotválkoznia, így elveszíti az emberek bizalmát. Miben sántikál ez a Mrs. Tarantine?

– Azt szeretném kideríteni. Azelőtt miben sántikált?

– Nem igazán ismerem Mrs. Tarantine-t. Egy házban lakik az egyik barátommal. Egyszer vagy kétszer láttam, ez minden.

– H Milyen körülmények között?

– Normális körülmények között. Beugrott a barátomhoz egy koktélra az egyik délután, amikor ott voltam. Nem kedveltem, ha erre kíváncsi. A hatása kizárólag a másik nem képviselőire irányul. Nyílt szexualitás, ez az erőssége. Ha rosszmájú akarnék lenni, azt mondanám, közönségesség.

– Ismeri a férjét?

– Ő is ott volt, őt sem kedveltem. Alamuszi volt és nyálasan elbűvölő, mint egy strici, érti? Összeillő párt alkottak. Keith, a barátom célozgatott rá, hogy Tarantine valamiféle gengszter, ha ez érdekli. – Kivett egy cigarettát az asztalán álló ezüstdobozból, és kárminvörös körmű ujjaival kettétörte. – Tulajdonképpen *mire* kíváncsi?

Magam sem tudtam.

– Csak információt gyűjtök. A barátja Keith Dalling?

– Igen. Beszélt Keith-szel... Mr. Dalling-gel? – A második cigarettát sikerült az ajkai közé tenni.

Az asztal fölé hajolva tüzet adtam neki.

– Szeretnék. Nem veszi fel a telefont.

Mohón pöfékelt.

– Mit tett az a perszóna? Mindig is képesnek tartottam bármire. Becstelen Bestiának hívtam.

– Úgy tetszik, a férje eltulajdonított valamit.

– Kitől?

– Nem merem elárulni.

– És szeretné kikérdezni Keith-t?

– Igen.

– De ő nincs benne a dologban, ugye? – Most már igazán aggódott. És joggal, ha valaha is szerette Dallinget.

– Benne lehet. Ha összejött Mrs. Tarantine-nal.

– Jaj, dehogy. – Már majdnem eljutott az őszinteségig, de túlságosan gyorsan törtem a célom felé. Nyomban visszavonulót fújt,

a személyisége szinte láthatóan húzódott be a csigaházába. – Csupán felületesen ismerik egymást, lakótársak.

– Azt mondta, barátok.

– Dehogyis, nem azok. – Az óramű újra ketyegett benne, uralkodott magán. – Attól tartok, kifutottunk az időből, Mr. Archer. Szép napot, és sok szerencsét. – Elnyomta cigarettáját egy ezüst hamutartóban, miközben orrából még szivárgott a füst, akár valami piciny utolsó lélegzet.

– Valamit majdnem elfelejtettem – mondtam. – Van egy rádiós producer, Dalling barátja, aki bűnügyi sorozatot gyárt, rendőrségi anyagok alapján. Nem ennél az állomásnál dolgozik véletlenül?

– Ezek szerint maga Mr. Dalling után nyomoz. Talán bajban van? – A hangja feszült volt, bár tökéletesen uralkodott magán.

– Remélem, nincs.

– Persze úgysem árulná el nekem, ha bajban volna. Nyilván Joshua Severnre gondol. Mr. Dalling dolgozott nála. Mr. Severn nem nekünk dolgozik, önálló műsora van, de itt az irodája ezen a folyosón. Néha még benn is van.

– Köszönöm, Miss Hammond.

– Szóra sem érdemes, Mr. Archer.

A szomszédos épület előcsarnokában volt egy telefonfülke. Az újságos pult mögötti férfi a vakok homályos szemüvegét viselte. A fülkéből felhívtam a rendőrséget, és közöltem az ügyeletessel, hogy aggódom az egyik barátomért. A neve Keith Dalling, és a Casa Loma 8-as számú lakásában lakik. Nem veszi fel a telefont, és amikor bekopogtam hozzá...

– És a neve, uram? – vágott közbe élesen az ügyeletes.

Szándékosan félreértettem a kérdését.

– Keith Dalling. A Casa Lomában lakik.

– Egy pillanat, uram. – A rendőr megnyugtató hangon beszélt.

A vonal zizegett, majd kettős kattanás hallatszott. Valószínűleg azt jelentette, hogy megtalálták a holttestet, és próbálják lenyomozni a hívásomat.

Letettem. Visszamentem a stúdió épületébe, fel a lifttel ismét a másodikra. Az épület hátsó részében az egyik ajtón megtaláltam Joshua Severn nevét. Picikét nyitva volt; folyamatos mormolás hallatszott odabentről. Kopogtam, és azt felelték, bújjak be.

Dolgozószoba volt, benne két, papírokkal teli íróasztal, két fém iratszekrény, az egyik falon tábla. A táblán pillanatnyilag a téli derbi féltucatnyi versenyzőjének neve szerepelt. Az íróasztalnál ülő testes férfi kikapcsolta a diktafont, és felnézett.

– Mr. Severn?

– Az áll az ajtómon. – Vidáman mondta. Széles, derűs arca volt, a feje tetején ősz kefefrizurájának szálai úgy meredtek fölfelé, mint fémforgács, ha mágnes vonzza.

– A nevem Archer.

– Egy pillanat. Nem Lew Archer? – Felállt, kézfogásra nyújtotta tömzsi kezét. – Örülök, hogy megismerhetem, Archer. Üljön le.

Azt feleltem, én is örülök, hogy megismerhetem, és leültem a székre, amelyet az íróasztalhoz tolt. Hozzáfűztem még, nem tudtam, hogy a nevem közismert a rádiózás felső köreiben.

Elvigyorodott. A legtöbb vonása, az orra, a füle és az álla életnagyságnál nagyobb és kissé formátlan volt, mintha kilöttyentek volna öntőformájukból.

– Átkozottul fura, Archer. Mindig ez történik. A természetfölötti érzékeléssel foglalkozó srácok, a parapszichológusok félig-meddig meggyőztek már. Elkezdek gondolni valakire, akit nem láttam, mondjuk, két éve. Huszonnégy órán belül találkozom az illetővel az utcán, vagy besétál az irodámba, mint most maga. – A csuklóján lévő vitorlázóórára pillantott. – Magának harminchat óra kellett.

– Kissé lassú vagyok. Ezek szerint vasárnap este fél tíz körül gondolt rám. Miért?

– Egy ismerősöm felhívott Palm Springs-ből. Olyan jó magánnyomozó nevét akarta tudni, aki egyedül dolgozik. Van egy nyaralóm Santa Teresában, és Miranda Sampson tavaly ódákat zengett magáról. Oké?

– Miranda kedves lány – mondtam. – Ki hívta magát vasárnap este?

– Keith Dalling. Sikerült beszélnie magával?

Gyorsan átrendeztem kissé a dolgokat.

– Igen. Telefonon beszéltünk, de még nem találkoztunk.

– Érdekes, mert nagyon sürgős volt neki. Egyébként mit akart?

– Megkért, hogy kezeljem a dolgot bizalmasan. Kétségeim támadtak. Ezért vagyok itt.

– Nesze nekem természetfölötti érzékelés! Dalling említett engem magának, mi? – Hosszú, fekete havannaszivart vett ki egy dobozból, levágta a két végét. – Vegyen szivart.

– Délelőtt nem, köszönöm. Igen, Dalling említette. Azt mondta, mesélt neki egy kis történetet egy Dowser nevű fickóról.

– A gengszterről? – Öntudatlanul csócsálni kezdte a meg sem gyújtott szivart. – Dowser neve sosem merült fel kettőnk közt.

– Nem adott neki semmiféle információt Dowserről?

– Semmit sem tudok Dowserről. Úgy hallottam, a drogüzletben utazik, de hát mostanában mindenkiről ezt mondják. Kizárólag a maga nevét említettem. Mit dumált be magának Keith?

– B-kategóriás filmbe való dolgokat – mondtam. – Talán beteges hazudozó?

– Amikor józan, nem az. De vigyázni kell, amikor részeg, és nehéz megállapítani, mikor az. Rettenetes alkoholista. – Severn kivette a szájából a szivart, és nyálas, szétrágott végére meredt, anélkül hogy látta volna. – Remélem, a kedves Keith nem jött össze banditákkal. Óvtam a lánytól is, akivel futott.

– Galley Tarantine-tól?

Felszaladt a szemöldöke.

– Ő is belekerült a képbe, mi? Elmondta Dalling, ki a férje? Nem ismerem Tarantine-t, de rossz a híre a rendőrségnél. Mondtam Keith-nek, dobja a csajt, ha nem akarja a bordái közt késsel végezni. Bajba került Tarantine-nal?

– Elképzelhető. Nem mondott valami sokat. Ha szolgálna némi háttér-információval, hálás lennék. – Igyekeztem szerénynek hangzani. Severn merőn nézett rám.

Nagyon áthatón. Kék szeme a vaskos, barna szemöldök alatt keményen ragyogott, mint a gyémánt.

– Keith-nek dolgozik, vagy ellene? Maga sem túlzottan közlékeny.

– Száz százalékig az ő oldalán állok. – Ami igaz volt. Mindig pali voltam az alulmaradó félre, és a halottak vannak legalul.

– Rendben van. Elhiszem Mirandának, hogy maga tisztességes. Kedvelem a srácot, tudja, kölyökkora óta ismerem. Tagja volt a csapatomnak a háború előtt, amikor versenyvitorlásom volt, és az egyik évben megnyertük a Santa Momca kupát. Nem rúgtam ki, amíg nem kényszerítettek rá; a szponzor kiverte a balhét.

– Magának dolgozott?

– Sok műsorban szerepelt, jó színész. Az volt a baj, hogy nem tudta abbahagyni a piálást, és mindenhonnan kitették a szűrét, végül feketelistára került. Én voltam az utolsó, akinél dolgozott; két éven át játszotta a nyomozó hadnagyomat. Nem volt könnyű. Annyiszor bakizott, hogy összevissza kellett vágnom az anyagot minden átkozott héten. Az egyik nap kifeküdt felvétel közben, és az utcán kellett színészre vadásznom. Kidobtam, bár megszakadt érte a szívem. Pokollá tettem az életét, gondolom. Házasodni készült, házat épített. A ház odalett, nyilván. A lány is, azt tudom.

– Jane Hammond?

– Aha. Tulajdonképpen sajnálom Jane-t. Itt dolgozik, tudja. Sok nő bolondult Keith-ért – valószínűleg ez tette tönkre de Jane más. Keith az élete nagy szerelme volt, csakhogy Jane túlságosan sikeres Keith-hez képest. Amikor kirúgtam, Jane-en töltötte ki a mérgét. Egy

darabig féltem, hogy az a lány megbolondul, bár egy arcizma sem rezdül.

– Ez mikor történt?

– Év elején. Keith-t a karácsony utáni napon rúgtam ki. – Savanyú képet vágott, vadul csócsálta a szivart. – Szép kis időzítés, mi? Nem sokkal az után kezdett futni Tarantine feleségével. Időnként látom őket éjszakai mulatókban. Az igazat megvallva néha odadugok Keith-nek egy kis lóvét. – Udvarias türelmetlenséggel pillantott a diktafonra. – Elég lesz? Amennyit tudok Keith-ről, egész nap mesélhetnék róla.

Felálltam, megköszöntem neki. Az ajtóhoz kísért, testesen, de fürgén.

– Kiöntöttem a szívem magának, legalábbis arról, ami Dallinget illeti. Elmondaná, miről van szó?

– Majd elmondja ő maga.

Megvonta vaskos vállát, könnyedén, mintha integritásának súlya nem volna teher.

– Oké, Archer.

– Adja át üdvözletemet Mirandának.

– Nem találkozunk. Hawaiira költözött. Viszlát.

A lift felé el kellett haladnom Jane Hammond irodája előtt. Az ajtaja nyitva állt. A lány még mindig ott ült az íróasztalnál egyenes derékkal, ápoltan, telefonkagylóval a bal kezében. Jobb kezével a jobb keblét markolta, kárminvörös körmei a lágy húsba martak. A szeme sötétlett az arcában. Egyenesen rám meredt, de nem ismert fel.

A rendőrség megtalálta a nevét a piros bőrbe kötött címjegyzékben.

13. FEJEZET

Ráfordultam a Pico Boulevard-ra, és Mrs. Lawrence Santa Monica-i házához hajtottam. Kezdett úrrá lenni rajtam a fáradtság. A villódzó késő délelőtti forgalom bántotta a szememet és az érzéseimet. A tudatom mélyén az a gondolat motoszkált, hogy Mrs. Lawrence-től talán bérelhetek egy szobát, ahol kialhatom magam, és egy ideig nem találnak meg a rendőrök kérdései. A legjobb esetben azonban Mrs. Lawrence már tud valamit a lányáról.

A helyzet egyszerre volt jobb és rosszabb. A bronzszínű Packard ott parkolt a háza előtt. Látványa benzedrinként hatott rám. Egyetlen lendülettel felszaladtam a lépcsőn, és teljes súlyommal a csengőre nehezedtem. Az asszony nyomban ajtót nyitott.

– Mr. Archer! Próbáltam elérni telefonon.

– Galley itt van?

– Volt. Ezért hívtam önt. Merre járt?

– Nagyon is messze. Szeretnék bemenni, ha lehet.

– Bocsásson meg. Olyan rémesen ideges vagyok, azt se tudom, fiú vagyok-e, vagy lány. – Elkeseredettnek látszott. Ősz haja, amely az előző nap olyan gondosan volt megfésülve, most úgy lógott, mintha megtépte volna. Egyetlen nap alatt sokat mélyültek a szeme alatti ráncok.

Mégis igen udvariasan engedett utat, majd végigvezetett régi bútorokkal teli lakásán.

– Megviseltnek látszik, Mr. Archer. Főzzek egy teát?

– Nem, köszönöm – mondtam. – Hol van Galley?

– Nem tudom, hová ment. Egy férfi jött érte tíz körül, amikor éppen reggelit adtam neki. Éppen ropogósra pirítottam a szalonnát, ahogyan szereti, amikor megjelent az a férfi. Ő pedig egyetlen szó magyarázat nélkül elment vele. – Leült a szoba ajtaja mellett álló hintaszékbe, összekulcsolt keze mereven a térdén.

– Lehetett az a férfi a férje? Látta őt?

– A férje? – A hangja egyszerre volt fáradt és meglepett. Túlságosan sok új élmény érte igen rövid idő alatt. – De hiszen nincs férjnél.

– Pedig úgy fest, egy Tarantine nevű férfi felesége. Nem mondta magának?

– Alig tudtunk beszélni. Késő éjjel jött haza tegnap – nem is tudom, Mr. Archer, hogyan köszönjem meg, amit tett...

– Ezek szerint Galley említett.

– Ó, igen. Egyenesen hazajött, miután ön rátalált. Nagyon késő volt, már hajnalodott, és túlságosan fáradt volt hozzá, hogy beszéljen. Reggel hagytam aludni. Olyan nagyszerű volt ismét a saját ágyában tudni a lányomat. És most megint elment. – Bánatosan pislogott maga elé.

– Az a férfi – noszogattam. – Látta a férfit, akivel elment?

– Természetesen. Magam nyitottam ajtót. Egyáltalán nem tetszett. Nagyon sovány volt, két lábon járó csontváz. Amikor ránéztem, azt gondoltam, nyilván tüdőbajos. Galley nem menne feleségül ilyen emberhez. – Ám állításának vége kérdőjellé kunkorodott.

– Az nem a férje. Az a férfi megfenyegette magát vagy őt?

– Ugyan, dehogy. Csak megkérdezte, itt van-e Galley, nagyon halkan. Galley az ajtóhoz jött, és egy percig csendesen beszélgettek. Nem hallottam, mit. Galley becsukta az ajtót, és kilépett. Aztán visszajött, felvette a kabátját, és elment.

– Szó nélkül?

– Köszönt. Azt mondta, hamarosan visszajön. Próbáltam rávenni, hogy reggelizzen, de nagyon sietett.

– Rémült volt?

– Nem tudom. Sosem láttam a lányomon félelmet. Nagyon bátor lány, Mr. Archer, mindig is az volt. Az édesapjával arra tanítottuk, hogy bátran nézzen szembe a világgal.

Álltam az asszony mellett, súlyom egy részével az ebédlőasztalra nehezedve. Láttam, hogy egyre inkább rosszallóan néz rám.

– Valami baj van?

– Kérem, üljön le egy *székre,* Mr. Archer. Az asztal a doktor egyik kedvenc darabja volt.

– Sajnálom. – Leültem.

Múltba merült tudata újra visszatért a jelenbe.

– Többször célzott rá, hogy Galley veszélyben van.

– Maga adta az ötletet.

– Nem hiszi, hogy hamarosan hazajön, ahogy ígérte? Történt valami a lányommal, Mr. Archer? – Az egyik öklével ritmikusan dobolt csontos térdén.

– Nem tudom. Nem tehet mást, mint hogy vár. Majd meglátja.

– És *ön* sem tud tenni valamit? Önnek adom mindenemet. Csak ne történjen Galley-vel semmi szörnyűség.

– Megteszem, amit tudok. Maradok az ügyön.

– Ön jó ember. – Az ökle megnyugodott.

– Nem mondanám. – Olyan világban élt, ahol az emberek azért tettek valamit, mert jók vagy rosszak voltak. Az én világomban az emberek azért cselekedtek, mert muszáj volt. Adtam neki egy kis ízelítőt az én világomból. – Tegnap éjjel a lányának a férje leütött egy bikacsökkel, és otthagyott. Vissza akarom fizetni neki.

– Jóságos ég! Miféle emberhez ment hozzá Galley?

– Nem jó emberhez. – A szavaink talán mégis azonosak voltak, attól függően, ki honnan nézte. Azok a dolgok, amelyeket az embernek tennie kellett az én világomban, az ő világában jóvá vagy rosszá tették az embert. – Valószínűleg hamarosan felkeresi a rendőrség.

– A rendőrség? Galley-nek baja van a rendőrséggel? – Ez volt a végső támadás dr. Lawrence és bútora ellen. Az asszony két kézzel beletúrt ősz hajába.

– Nem feltétlenül. Valószínűleg fel akarnak tenni néhány kérdést. Mondja nekik az igazat. Mondja meg nekik, én kértem, hogy mondjon igazat. – Az ajtóhoz indultam.

– Hová megy?

– Azt hiszem, tudom, hol van Galley. Autóval ment el?

– Igen, nagy, fekete autóval. Egy másik férfi vezetett.

– Visszahozom, ha tudom.

– Várjon. – Követett a félhomályos folyosón, és a bejáratnál visszatartott. – El kell mondanom valamit.

– Galley-ről? Mert ha nem, inkább később.

Eldurvult kezével a karomba kapaszkodott.

– Igen, Galley-ről. Nem voltam teljesen őszinte, Mr. Archer. Most azt mondja, idejön a rendőrség...

– Nincs miért aggódnia. Csak ellenőriznek bizonyos dolgokat.

– Vasárnap este itt volt egy rendőr – mondta. – Intett, hogy ne fecsegjem el senkinek, még önnek se.

– Hogy kerültem szóba? Én csak hétfőn kezdtem foglalkozni az üggyel.

– Dahl hadnagy mondta, hogy szerződtessem magát. Bűnügyi nyomozó hadnagy, nagyon kedves fiatalember. Azt mondta, a lányom egy bűnözővel él együtt, akit hamarosan le fog tartóztatni. De tudja, hogy Galley ártatlan, jó lány, és nem szeretné belekeverni, ha segíthet rajta. Ezért adta meg nekem az ön nevét és telefonszámát. Azt is mondta, hogy ön diszkrét és tisztességes, de azért még így se említsem önnek a kettőnk beszélgetését. – Az ajkába harapott. – Szörnyű, hogy így elárulom.

– Mikor járt itt?

– Vasárnap éjjel. Éjfél után. Az ágyból rángatott ki.

– Hogy nézett ki?

– Civilben volt – rendkívül jóképű fiatalember.

– Magas, vörhenyes, hullámos haj, ibolyakék szem, filmszínész profil, rádiószínész hang?

– Ismeri Dahl hadnagyot?

– Nagyon felületesen – mondtam. – A barátságunknak nem volt ideje kibontakozni.

14. FEJEZET

Kettesben mentem fel a kanyargós szerpentinen, és megálltam a zöld vaskapunál. Az őr máris kijött puskájával az őrházból. A nap megcsillant az olajozott, fénylő duplacsövűn.

– Hogy megy a vadászat? – kérdeztem.

Buldogképe kizárólag rádermedt, vad kifejezésre volt alkalmas, hogy elijessze a hívatlan látogatókat.

– Jobb lesz, ha elhúzza a csíkot. Ez magánterület.

– Dowser vár. Archer vagyok.

– A kocsiban marad. Ellenőrzöm. – Visszament a kapusfülkébe, ahonnan telefonkábel futott a főépülethez. Amikor visszajött, kinyitotta előttem a kaput. – Itt parkolhat, a kerítés mellett.

Szorosan mellém állt, amikor kiszálltam. Nem mozdultam, hagytam, hogy végigtapogasson. A keze megállt üres pisztolytáskámnál.

– Hol a pisztoly?

– Lepasszoltam.

– Hézag?

– Hézag.

Blaney várt a bejáratnál, fején még mindig a széles karimájú, fekete kalap.

– Nem vártuk vissza.

Hosszan szemügyre vettem a penészszínű arcot, az üveges tekintetet. Semmit sem árult el. Ha Blaney lőtte le Dallinget, gondolkodás nélkül csinálta.

– Nem tudok ellenállni szívélyes vendégszeretetüknek – mondtam. – Hol a főnök?

– Ebédel a teraszon. Oda kell mennie, azt üzeni.

Dowser egyedül ült egy kovácsoltvas asztalnál a medence mellett, előtte majonézes ráksaláta. Rövid haja nedves volt, állig fehér

frottírköntösbe burkolózott. Dülledt szemével és ütemesen rágó állkapcsával túlméretezett hörcsögre hasonlított, amely embernek próbálja kiadni magát.

Egy darabig csak evett, hogy emlékeztessen a világban elfoglalt fontos pozíciójára. Ujjaival tette a szájába a rákhúst és a salátadarabokat, majd leszopogatta az ujjait. Blaney állt, és úgy bámulta, mint valami irigy kísértet. Végigpillantottam a Dowser fürdőzésének emlékétől még hullámzó, ovális medencén, a teraszt körülvevő, tarka virágszőnyegen, a finom dolgokon, amelyekért Dowser erőszakoskodott, csalt és gyilkolt. És azon tűnődtem, mit tehetnék, hogy mindezt elvegyem Dowsertól.

Eltolta a befalt salátát, cigarettára gyújtott.

– Bemehetsz, Blaney. – A cingár fickó eltűnt mellőlem.

– Megkapta a küldeményemet?

– Ugyan már. Üljön le, ha akar.

Leültem vele szemben.

– Felhajtottam magának a lányt. Tarantine túlságosan gyors volt nekem, másként hoztam volna őt is.

– *Maga* hajtotta fel a lányt? Nekünk kellett megkeresnünk. Valami nőszemély telefonált reggel, hogy az anyjánál van. Nem maga hívott női hangon, vagy igen?

– Nem vagyok nőimitátor – mértem végig.

– Akkor mi volt a maga szerepe?

– Elhoztam magának Palm Springsből. Azt mondta, egy ezrest ér.

– Tudomásom szerint magától jött ide. Csak elvégzett munkáért fizetek.

– Megkapta, nem igaz? Nem lenne itt, ha nem küldtem volna haza az anyjához. Én beszéltem rá.

– Ő nem így mesélte.

– Hát hogy?

– Nem sokat beszél. – Zavarba jött, témát változtatott. – Látta Tarantine-t?

– Nem láttam. Leütött hátulról. A lány próbálta megakadályozni, azt hiszem. Fennáll annak a lehetősége, hogy nincs benne a dologban. Bármi legyen is az.

Nevetett a maga örömtelen módján.

– Szeretné tudni, mi?

– Amikor fejbe vágnak, szeretem tudni az okát.

– Elárulom az okát. Tarantine-nál van valami, ami az enyém, ahogyan sejthette, mi? Vissza fogom szerezni. A lány azt mondja, semmit se nem tud róla.

– Hogy néz ki az a valami?

– Az nem számít. Tarantine nem fogja magával hurcolni. Ha elcsípem őt, utána visszaszerzem *azt* is.

– Drog – morogtam magam elé. Ha hallotta, akkor se szentelt neki Figyelmet.

– Nekem dolgozik, Archer?

– Nem szerelemből.

– Öt lepedőt ígértem magának Tarantine- ért. Felemelem öttel.

– Galley-ért is ígért egyet. Ígéretekből jól áll. – Nagyon figyeltem az arcát, hogy meddig mehetek el ebben az irányban.

– Gondolkodjon józanul – mondta. – Ha idehozta volna, kifizettem volna magát, ahogy a futárt az ajtóban. De nem hozta ide. Blaney-nek kellett érte mennie. Nem szórhatom csak úgy a pénzt. Átkozottul sok manapság a kiadásom. Megszakadna a szíve, ha látná, mennyit Fizetek az alkalmazottaimnak, és az ügyvédek most azt mondják, be kell Fizetnem a jövedelemadót is, hogy ne legyen tartozásom a szövetségieknél. – Hallatszott a hangján, mennyire igazságtalannak tartja mindezt. – A politikusokról nem is beszélve – tette hozzá. – Az istenverte politikusok teljesen kivéreztetnek.

– Akkor legyen ötszáz – mondtam. – Megfelezzük a különbséget.

– Ötszázat semmiért? – De már alkudozott, lehetőséget keresett rá, hogy az alkuból lopás legyen.

– Tegnap este ezer volt. Csakhogy tegnap este nem volt meg a lány.

– Nem veszem semmi hasznát. Ha tudja is, hol van Joe Tarantine, nem árulja el.

– Beszélhetek vele? – Kezdettől ez volt ugyanis a célom.

– Beszélni fog nekem. Csak egy kis idő kell hozzá. – Felállt, megigazította löttyedt derekán a széles selyemövet. A mozdulatban volt valami nőies, bár köntöse ujján dühödt erekként dagadtak ki az izmok.

Állva kisebbnek látszott. A lába aránytalanul rövid volt a testéhez képest. Ülve maradtam. Dowser nagyobb valószínűséggel fogja azt tenni, amit én akarok, ha lenézhet a fejem búbjára. Szandáljának legalább kéthüvelykes sarka volt.

– Egy kis idő – ismételtem. – Nem éppen erre van szüksége Tarantine-nak, hogy eltűnjön Mexikóban? Vagy bárhová is ment.

– Kiadathatom – vicsorgott, akár a kutya. – Csak azt kell tudnom, hol van.

– És ha a lány nem tudja?

– Tudja. Emlékezni fog rá. Egy férfi nem hagy el egy ilyen cicát. Joey biztosan nem. Szereti a húst.

– Ha már a húsnál tartunk, mit csinált a lánnyal?

– Nem sok mindent. – Megvonta súlyos vállát. – Blaney foglalkozott vele egy kicsit. Most, hogy erőt gyűjtöttem, talán én is foglalkozom vele egy kicsit. – Gyengéden a pocakjára ütött.

– Szeretném, ha beszélhetnék vele – mondtam.

– Miért ez a mohó érdeklődés, fiacskám?

– Tarantine lecsapott.

– De nem a suskádra, Fiacskám. Pedig az fáj a legjobban.

– Nem kétséges. De van egy tippem. A lány azt hiszi, az ő pártján állok. – Ha Galley azt hitte, igaza volt. – Ha összekócol, és belök mellé, az biztosan meggyőzi. Nyilván bezárta valahová, gondolom?

– Vamzerolni akar nekem?

– Mondjuk. Mikor kapom meg az ötszázamat?

Mélyen köntöse zsebébe nyúlt, az aranycsíptetővel összefogott kötegből kihúzott egy bankót, és az asztalra dobta.

– Itt a pénze.

Felálltam, és akaratom ellenére eltettem, azzal áltatva magam, hogy a körülmények igazolnak. Csak azzal győzhettem meg Dowsert, hogy megbízhat bennem, ha elraktam a pénzét. Az összehajtogatott bankót az órazsebembe tettem, elkülönítve a többi pénzemtől, megígérve magamnak, hogy az első adandó alkalommal felteszem a lovakra.

– Talán jó Ötlet – mondta. – Beszél a lánnyal, mielőtt komolyabban megdolgozzuk. Nekem jobban tetszik úgy, amilyen most. Lehet, hogy magának is?

Dülledt szemében buja ravaszság csillogott.

– Jó bőr, nem vitás – mondtam.

– De nem kaphatja meg. Berakatom melléje, de csak beszélgetnek. Arról, amiről megállapodtunk. Van benn egy mikrofon, és az ablak is csak egy irányban átlátszó. A politikusok miatt rakattam be. Néha ellátogatnak hozzám, tudja. Jómagam a sima szexet kedvelem.

Ahogyan a prérifarkas is, gondoltam, de nem mondtam ki.

15. FEJEZET

A napfényes terasz után a szoba ugyancsak sötétnek hatott a háromnegyedig behúzott függönyökkel. Vékonyka fénycsík hullt be az ablak fedetlen sávján, és a helyiséget két egyenlőtlen részre osztotta. A jobbon lévő részben egy öltözőasztal és egy sötétvörös szaténnal borított sezlon állt. Láttam magam az öltözőasztal fölötti tükörben. Kellőn ziláltnak látszottam, nem is kellett megjátszanom. A súlyos ajtó becsapódott, fordult a kulcs a zárban.

Tőlem balra székek sorakoztak, széles ágy, párnázott, vörös selyemmel bevont fejtámlával, az ágy mellett éjjeliszekrény helyett hordozható bárszekrény. Galley Tarantine mint az élő sötétség és némaság darabkája, úgy kuporgott az ágyon. Csak szemének borostyánszínű korongjaiban bujkált élet. Nyelvének hegye lassan körbefutott az ajkain, mint órán a másodpercmutató.

– Váratlan öröm. Nem tudtam, hogy cellatársat is kapok. Ráadásul megfelelő neműt. – Ebben akadt némi irónia. Mély és izgató hangja jól illett hozzá.

– Jó szeme van. – Az ablakhoz mentem, láttam, hogy szárnyas ablak, de kívülről fent is, lent is retesz van rajta.

– Nemigen veszi hasznát – mondta. – Ha betörné, ezt a helyet akkor is úgy őrzik, hogy nem tudnánk elmenekülni. Dowser úgy játszik a fegyvereseivel, ahogyan más elkényeztetett kisfiúk az ólomkatonákkal. Napóleonnak hiszi magát, és feltehetőleg ugyanattól a testi hiányosságtól szenved. Persze magam nem tudom. Semmi pénzért nem engedném a közelembe. – Halkan, de érthetően beszélt, nyilvánvalóan élvezte a saját hangját, bár volt benne egy kis acsargás. Reméltem, Dowser mindezt hallja, és kíváncsi lettem volna, hol a mikrofon.

Talán a bárszekrényben. Elfordultam az ablaktól, hogy megnézzem, és a fény az arcomra esett. A nő felegyenesedett, és a felismeréstől kis híján elakadt a lélegzete.

– Archer! Hogy kerül ide?

– Hosszú história. Harminchét éve kezdődött. – Okosabb volt, semhogy valami romantikus sztorit beadhattam volna neki. – Pár hónappal a születésem előtt anyámat megijesztette egy magas, fekete hajú idegen egy bikacsökkel. Ez különös hatással volt magzati agyamra. Ahányszor bikacsökkel leütnek, elterülök, és dühösen kelek fel.

– Mélységesen meghat – mondta. – Honnan tudta, hogy bikacsök volt?

– Ütöttek már le bikacsökkel. – Leültem az ágy lábához, és megtapintottam a tarkómat. A duzzanat ott volt, úgy fájt, mint valami kelés.

– Sajnálom. Megpróbáltam megakadályozni, de Joe túlságosan gyors volt. Zokniban osont ki a hátsó ajtón, és került előre, a tornácra. Szerencséje, hogy nem lőtte agyon. – Térden kúszott oda hozzám, csípője esetlen bájjal ringott. – Hadd nézzem.

Lehajtottam a fejem. Az ujjai hűvösen és gyengéden futottak végig a duzzanaton.

– Nem vészes. Nem hiszem, hogy agyrázkódása van, legalábbis nem súlyos. – Az ujjai leszaladtak a nyakamon.

Felnéztem a fölébem hajló, keskeny arcra. A telt, vörös ajkak szétnyíltak, a fekete szempár álmodozón nézett le rám. A haja kócos volt. A szeme karikás az álmatlanságtól, a halántékán zúzódás. Mégsem láttam nála tüzesebb nőt évek óta.

– Köszönöm, nővér.

– Szóra sem érdemes. – A sötét sólyomarc lecsapott, szájon csókolt. Kemény keble egy pillanatig a vállamhoz ért, aztán Galley visszahúzódott az ágy másik végébe.

Ereimben gyorsabban nyargalt a vér. Ő azonban higgadt és hűvös maradt, mintha így járt volna el az összes betegével.

– Aztán mit csinált Joe? – kérdeztem.

– Még nem mesélte el, hogyan került ide... Van fésűje?

Odadobtam neki a fésűmet. A haja szikrázott, úgy áramlott az ujjai közt, mint a fekete víz. Körülpillantottam, hol lehet Dowser tükörablaka. Az ajtó közelében lévő fűtőtest fölött fekete üveglapot láttam.

– Maga ugye nem Dowser egyik ólomkatonája? – Még mindig fésülködött, keble fel-le hullámzott karja mozdulataitól.

– Azé a tetűládáé? Akkor nem volnék itt. Mondtam már, hogy az édesanyja fogadott fel.

– Ó, igen, maga mama segítője. Találkozott vele?

– Alig egy órája. Hagyja abba a fésülködést, zavar.

Mosoly villant az arcán.

– Szegény fiúka, felizgattam?

– Az volt a célja, nem igaz?

– Tényleg? – Úgy dobta felém a fésűt, hogy képen talált volna, ha el nem kapom. – Mit mondott mama?

– Azt mondta, mindenét nekem adná, ha vissza tudnám magát vinni.

– Valóban? – Most először beszélt halálosan komolyan. – És így is gondolta?

– Így ám. Azt feleltem, megteszem, amit tudok.

– És feljött ide, és hagyta magát elkapni. Nem egészen egy óra alatt. Nagyon gyors, Archer.

Dühös hangot ütöttem meg, és ez nem is volt egészen színlelt.

– Ha meglenne a pisztolyom, nem így történt volna. A férje elvette tegnap éjjel.

– Az enyémet is – mondta.

– Hová ment?

– Már nem csípi el.

– Szóval tudja, hová ment?

– Sejtem. Nem mondott nekem semmit. Soha.

– Ne szórakozzon velem.

– Akkor se tenném, ha tehetném – mondta.

– Így igaz. Amikor Las Vegasba mentem vele – a Gretna Greenben házasodtunk össze –, azt hittem, birkózókat menedzsel. Tudtam, hogy azelőtt játékautomatákból gyűjtötte be a pénzt, de az is meglehetősen ártatlan dolognak látszott. Ő sem állított mást.

– Hogyan ismerkedett meg vele?

– A munkám során, mondhatnám. Volt egy Speed nevű betegem, aki Joe főnöke volt. Joe meglátogatta a kórházban Speedet. Joe jóképű férfi, hát beleestem. – A párnázott fejtámlának támaszkodott, a lábát oldalt maga alá húzta. A kettőnket elválasztó vörös selyemsivatag másik végén combja úgy domborodott a kék szoknyában, mint valami kéklő domboldal.

– Ez a Speed – mondtam. – Mi baja volt?

– Valószínűleg tudja, másként nem kérdezné. - Testének domborulatai változtatták a helyzetüket, és az idegeim érzékelték a szeizmikus vibrálást. – Mr. Speed gyomrán golyó ütötte seb volt.

– Am ettől még nem kezdett gyanakodni Speed alkalmazottjára?

– Nem szívesen ismerem be, hogy naiv voltam. Mr. Speed azt állította, baleset volt. Fegyvertisztogatás közben lőtte meg magát, legalábbis ezt mesélte.

– Így hát maga feleségül ment Joe-hoz, aki valószínűleg meglőtte Speedet. – Találomra mondtam, tényeket próbáltam összekaparni.

Galley szeme kikerekedett, borostyán felszíne alatt feneketlen fekete mélység.

– Ugyan! Joe és Herman Speed mindig jó barátok voltak. Amikor Joe átvette, Mr. Speed tanácsokat adott neki az üzlethez...

– Miféle üzlethez?

– A játékautomaták meg a birkózók szerződései meg egyebek.

– Dowser egyebei?

– Gondolom. Nem ismertem Joe foglalkozását. Itt tartott L. A.-ben, tudja, és az első hét után már nem voltunk valami jó barátok. Joenak megvan az a kellemes szokása, hogy veri az embert. Azért vettem a pisztolyt. Ettől kissé lehiggadt, de változatlanul féltem tőle, és ő tudta ezt. Nem segítette elő a házastársi bizalmat.

– De azt tudja, hogy mit akar tőle Dowser?

– Nagyjából. Meglógott valamivel, ami értékes Dowser számára. De Dowser sem fogja elkapni. – A karcsú, barna csuklóján lévő órára pillantott. – Már valószínűleg Mexikóban van. Árkon-bokron túl.

– Úgy gondolja, Mexikóba ment?

– Nekem úgy fest. És ettől tönkremegy az élete?

Egyenes derékkal ült, az arcán harag.

– Gondolja végig, mit művelt. Fondorlatosan feleségül vett, átejtett, felültetett. Itt hagyott, hogy aztán Dowser rohadt bandája megverjen. A mocskos, átkozott gyávája.

– Mondja el, hová ment Joe tegnap este.

– Miért akarja tudni?

– Azért az élvezetért, hogy ólmosbottal fejbe vágjam. Ha nyakon csípem, az tisztázza magát Dowser előtt, nem igaz?

– Ha eléggé férfi hozzá. Tegnap nem volt az.

Erre nem volt válasz.

– Meséljen a tegnap estéről. Szeretném világosan megérteni. Találkoztam a fiújával, Dallinggel egy bárban – azt hiszem, számított rám –, ő elfuvarozott az Oázisba...

– Dalling nem a fiúm.

– Rendben van, de kedveli magát. – Vigyáztam az igeidőre. – Aggódott magáért.

– Keith állandóan aggódik. És aztán?

– Az úton parkolt, és a kocsijában maradt. Joe kiosont a házból, amíg én magával beszélgettem az ajtóban, és lecsapott. Most magán a sor.

– Hogy lecsapjam?

– Hogy elmesélje, mi történt azután. Joe látta Dalling kocsiját?

– Igen. Utánament, de Keith elszelelt. Joe dühösen jött vissza, és azt mondta, csomagoljak, megyünk. Negyedóra múlva ott sem voltunk. Maga még akkor is eszméletlen volt, azt hiszem, ez mentette meg az életét. Joe Los Angelesbe vitette magát, bár én nem akartam odamenni. Gyanítottam, hogy Keith-re mérges, mert elárulta a búvóhelyét. Tudtam, hogy ezért engem okol, mert Keith a barátom. *Nem* a fiúm. Olyan eszelősen dühös volt, hogy visszament a Casa Lomába, ahol laktunk. Mondtam neki, hogy Dowser emberei bizonyára figyelik, de elhallgattatott. Keith autója a parkolóban állt. Joe rám parancsolt, maradjak a kocsiban, és egyedül ment fel.

– Mikor történt ez?

– Három körül, azt hiszem.

– Gyorsan odaértek.

– Igen, kilencven-kilencvenöt mérföldes sebességgel mentem. Valahogy azt reméltem, hátha durrdefektet kapunk, és véget ér az egész rémálom, de nem volt ilyen szerencsém.

– Az egyik kezével végigsimította az arcát, a szeme elhomályosult. – Szóval, Joe pár perc múlva azzal jött le, hogy Keith nincs otthon. Aztán Pacific Pointba vitette magát, hogy tegyem ki a jachtkikötő közelében. Akkor láttam utoljára. Még el sem búcsúzott tőlem. – Feszesen elmosolyodott. – Pedig lehet, hogy jobban tette volna.

– Miért nem mondja el mindezt Dowser-nak? Szabadon engedné.

– Megmondom: Dowser hagyta, hogy a gorillája rám tegye a mancsát. Azt se kötném az orrára, merre van észak.

Ültem, és néztem őt, azt várva, hogy a zárban csikorduljon a kulcs. Minél tovább néztem büszke testét és fejét, annál jobban kedveltem, és minél jobban kedveltem, annál aljasabbnak éreztem magam.

Emlékeztetnem kellett magam, hogy egy ember meghalt, hogy minden a legjobban áll e létező világok legjobbikában, és hogy

szerelemben, háborúban és gyilkosságban mindent szabad. A kezemre hajtottam a fejem, és jutazsákként borult rám az álom. Mielőtt teljesen elaludtam volna, egy autó motorja bőgött fel a házon kívül.

16. FEJEZET

Amikor felébredtem, a napfény sávja már az ágy lábánál járt. Szélesen fénylő csíkot rajzolt keresztben a testemre, amely sárga selyemövre emlékeztetett, így illett a dél-amerikai berendezéshez. Felültem, mert a lábam elzsibbadt, és akkor láttam, hogy Galley betakart.

A lány álmosan mozdult meg az ágy másik végében.

– Két órán át aludt itt nekem. Nem valami hízelgő. Ráadásul horkolt is.

– Bocs. Hiányzott a tegnap éjszakai alvás.

– Igazából nem zavart. Úgy horkol, mint apám. Apám remek pasas volt. Nyolcéves voltam, amikor meghalt.

– És emlékszik a horkolására?

– Kiváló emlékezetem van. – Nyújtózkodott, ásított. – Gondolja, hogy valaha is kiengednek minket?

– Én sem tudok többet magánál. – Félredobtam a takarót, felálltam. – Kösz, hogy betakart.

– Szakmai ártalom. Erről jut eszembe: mivel Joe lelépett, állást kell keresnem, gondolom. Nem hagyott itt mást, csak a ruháimat.

Eszembe jutott, milyen állapotban láttam a Casa Lomában a ruhákat, hát hallgattam róluk.

– Nagyon könnyen lemond a férjéről, nem gondolja?

– Nem jön vissza – jelentette ki egyszerűen.

– Ha visszajön, nem marad életben. De ha életben maradna, sem fogadnám vissza. Nem ám, azután, amit tegnap éjjel mondott nekem.

Kérdőn néztem rá.

– Nem részletezem – mondta.

Felkelt az ágyról, és a szoba másik végébe sétált puhán, a harisnyás lábán. Keskeny, magas sarkú cipője takarosan állt az ágy előtt. Az öltözőasztalka fölé hajolt, megemelte a haját, hogy megvizsgálja a halántékán lévő zúzódást.

– Isten verje meg, nem bírom a várakozást. Azt hiszem, összetörök valamit. – Hevesen hátrafordult.

– Rajta.

Az asztalkán állt egy parfümszóró. Felkapta, az ajtóhoz vágta. A parfüm szétfröccsent, záporoztak az üvegdarabkák.

– Olyan szagot csinált, mintha bordélyban volnánk.

– De máris jobban érzem magam. *Maga* nem akar összetörni valamit?

– Engem csak egy koponya elégítene ki. Joe-nak hosszú vagy kerek a feje? Vegye fel a cipőjét, mert még megvágja a lábát.

– Azt hiszem, kerek. – Előbb az egyik, majd a másik lábán állva belebújt a keskeny cipőbe. Gyönyörű lába volt.

– A kerek fejűeket különösen kedvelem. Olyan, mintha diót törne az ember. Gyerekkorom egyik legkedvesebb emléke.

Csípőre tett kézzel állt, szemben velem.

– Nagy a szája, Archer. Joe azonban kemény, ezt jól tudja.

– Meséljen.

Ám a folyosón sietős lépések hangzottak fel. A zárban fordult a kulcs. Maga Dowser volt az, bézs nadrágban, csokoládébarna zakóban. Rám bökött.

– Kifelé. Beszélni akarok magával.

– Velem mi lesz? – kérdezte a lány.

– Nyugi. Tőlem hazamehet. Csak meg ne próbáljon lelécelni, azt akarom, hogy a városban maradjon. – Blaney-hez fordult. – Vidd haza.

Blaney csalódottnak látszott. A lány visszakiáltott, miközben Blaney kifelé terelte:

– Sok szerencsét, Archer!

Követtem Dowsert a bárpultos, nagy terembe. A göndör ír gyakorolt a sznúkerasztalon. Amikor belépett a főnök, felegyenesedett, és tisztelgett a dákéval.

– Munkám van neked, Sullivan – mondta Dowser. – Ensenadába mész, Torreshez. Beszéltem vele telefonon, tudja, hogy indulsz. Torresszel maradsz, amíg fel nem bukkan Joe.

– Joe Ensenadában van?

– Elképzelhető, hogy ott bukkan fel. Eltűnt az *Azték Királynő,* és úgy fest, ő vitte el. Mehetsz a Lincolnnal, és igyekezz!

Sullivan kifelé indult, de megtorpant, megigazította fekete csokornyakkendőjét.

– Mit csináljak Joe-val?

– Add át neki szívélyes üdvözletemet. Torrestől kapod a további utasításokat.

Dowser felém fordult. Maga volt a nagyfőnök, akinek több felelősség nyomja a vállát, mint amennyit egyetlen ember kénytelen elviselni. De azért szívélyes házigazda.

– Iszik valamit?

– Üres gyomorral nem szoktam.

– Akkor enne?

– A legtöbb börtönben kapnak enni a foglyok.

Megbántódottan pillantott rám, és az otthagyott dákó végével a földre ütött.

– Maga nem a foglyom, fiacskám, hanem a vendégem. Akkor távozhat, amikor akar.

– Akár most?

– Ne olyan sietősen. – Erősebben koppantott, és felemelte a hangját. – Hol a fenében van már valaki? Dupla fizetést adok nekik, és képesek fényes nappal magamra hagyni. Hé! Fenton!

– Beszereltethetne egy csengőt.

A hívásra egy öregember szaladt be kissé sántikálva.

– Lefeküdtem egy kicsit, Mr. Dowser. Szüksége van valamire? – Fátyolos volt a szeme az álmosságtól.

– Hozzon valamit enni Archernak. Pár sonkás szendvicset, nekem meg egy kis írót. Igyekezzen.

Az öreg kiszaladt a szobából, csapkodott rövid ujjú ingbe bújtatott könyöke, hosszú, ősz haja libegett a futástól.

– Ő a komornyik – mondta elégedetten Dowser. – Angol, egy producernél állt alkalmazásban, Bel Airben. Beszéltetnem kellett volna maga előtt, hallania kellene, hogy beszél. Majd beszéltetem, ha visszajön, he? Tízdolláros szavak!

– Attól tartok, mennem kell – mondtam.

– Maradjon, fiacskám. Sok hasznát venném egy ilyen embernek. Igaz volt a füles, amit kiszedett a lányból. Elmentem Pointba, magam ellenőriztem. A rohadék tényleg megpattant a bátyja hajóján.

– Engem pedig fogva kellett tartania, amíg nem ellenőrizte?

– Ugyan már, fiam, szívességet tettem magának. Ne mondja, hogy nem kapta el a csajt egy fordulóra. – Az asztal fölé hajolt, és belökte a golyót az egyik távoli sarokba. – Mit szólna egy sznúkerpartihoz, he? Egy pont egy dollár, a fekete húsz. Megvághat egy kicsit.

Türelmetlen voltam. Minél barátságosabb lett, annál inkább utáltam Dowsert. Ugyanakkor nem akartam megsérteni. A fejem hátsó részében, ott, ahol fájt, formálódni kezdett egy ötlet, hogyan lássam el Dowser baját, ezért nyitva akartam hagyni annak a lehetőségét, hogy visszajöjjek a házába. Azt mondtam, ő bizonyára nagy róka, én pedig évek óta nem játszottam. De elvettem egy dákót a pult végén lévő állványról.

Alig volt módom azonban használni a dákómat. Dowser briliáns sorozatot lökött, és tíz perc alatt legombolt rólam harminc dollárt.

– Tudja – nosztalgiázott a dákóját krétázva –, ebből a játékból éltem három éven át kölyökkoromban. Második Willie Hoppe-nak indultam. Aztán rájöttem, hogy tudok bokszolni: a bokszból gyorsabban lehet pénzt szerezni. Kemény volt, amíg felküzdöttem magam. – Krétától zöldellő ujjaival megérintette karfiolszerű fülét. – Még egy menet?

– Nem, kösz. Le kellene lépnem.

De akkor visszajött a komornyik a szendvicsekkel. Immár fekete libériában, megfésült hajjal.

– A bárpultnál óhajtja elfogyasztani, uram?

– Ott. Fenton, mondjon Archernak egy tízdolláros szót.

Az öregember rezzenéstelen arccal válaszolt.

– Antiállamegyház-ellenesség. Megfelel, uram? Ha jól tudom, Mr. Gladstone találta ki.

– Mit szól hozzá? – kérdezte tőlem Dowser. – Ez a Gladstone valami angol nagykutya volt, lord vagy ilyesmi.

– Miniszterelnök, uram.

– Miniszterelnök, ez az. Elmehet, Fenton.

Dowser ragaszkodott hozzá, hogy én is igyak az íróból, mert jót tesz az emésztésnek. Ültünk egymás mellett a bárpultnál, és hűtött fémkupákból iszogattunk. Dowser felélénkült. Megállapította, hogy tisztességes ember vagyok, és kedvel ezért. Szeretett volna tenni értem valamit. Mielőtt kiürült a kupája, heti négyszáz dolláros állást ajánlott nekem, és kétszer is megmutatta az összecsíptetett pénzköteget. Közöltem vele, hogy jobban szeretek a magam munkaadója lenni.

– Úgy nem keres évi húszezret.

– Jól elvagyok. Ráadásul van jövőm.

Érzékeny pontjára tapintottam.

– Ezt hogy érti? – A két szeme úgy dülledt ki, mint két pióca, amelyek szívják a vért az arcából.

– A maga szakmájában az ember nem tart ki túlságosan sokáig. Legfeljebb addig, mint egy dobójátékos vagy egy bokszoló…

– Legális üzleteim vannak – mondta hevesen. – Régebben intéztem fogadásokat, igaz, de annak már vége. Manapság nemigen teszek semmi törvénybe ütközőt.

– A gyilkosság sem ütközik törvénybe? – Türelmetlenségemben tapintatlan voltam.

Ám a kérdés valamiképpen csiklandozta a hiúságát.

– Sosem emeltek ellenem vádat – mondta.

– Hány embert veszített az utóbbi öt évben?

– Honnan a fenéből tudjam? Nagy a jövésmenés, persze, de ez az üzlet természetével jár. Védekeznem kell a konkurencia ellen, védenem kell a barátaimat. – Lemászott a bárszékről, járkálni kezdett fel-alá. – Mondok én magának valamit, Archer. Sokáig fogok élni. Hosszú életű családból származom. A nagyapám még él, akár hiszi, akár nem, túl van a kilencvenen. Tartom a formám, istenemre, és elélek százéves koromig. Mit szól hozzá? – Könnyedén gyomron bokszolta magát.

Arra gondoltam, Dowser fél a haláltól, és rájöttem, miért nem bír egyedül maradni. Nem válaszoltam neki.

– Százéves koromig – ismételte, mintha álmában beszélne.

Hallottam nyílni és csukódni a bejárati ajtót. Blaney jelent meg.

– Hazavitted? – kérdezte Dowser.

– Kitettem a sarkon. Rendőrautó állt a ház előtt.

– Zsaruk? Mit akarnak a csajtól a zsaruk?

– Ma reggel megöltek egy Dalling nevű embert – mondtam, egyikükről a másikukra nézve.

A név szemlátomást semmit sem jelentett Dowsernak.

– Az meg kicsoda?

– Galley egyik barátja. A rendőrök sok kérdést fognak feltenni neki.

– Ajánlom, hogy ne sokra válaszoljon. – Dowser hangjából teljes mértékben hiányzott az aggodalom. – Mi történt a pasival?

– Fogalmam sincs. Viszlát.

– Csörögjön rám, ha hall valamit. – És megadta a privát számát.

Amióta Blaney visszajött, Dowser már nem érdeklődött irántam. Kíséret nélkül mentem az ajtóhoz és ki rajta. De nem nyugodtam meg teljesen, amíg odakinn nem voltam az úton.

17. FEJEZET

Lett volna néhány négyszemközti kérdésem Galley Lawrence-hez, de a rendőrség előbb jutott el hozzá. Mindig is úgy tartottam, övék a hivatalos elsőbbség, ha előbb érnek oda. Így hát az autópályán maradtam, és dél felé hajtottam Santa Monicán át.

Négy után értem a Pacific Point-i kórházhoz. Elhaladtam az információ előtt, egyenesen fel a 204-es szobába. Mario Tarantine ágya üres volt. A másik ágyban immár egy képregényt lapozgató kisfiú feküdt.

Még egyszer ellenőriztem a szobaszámot, és a nővérpulthoz indultam a folyosón. Szúrós szemű főnővér nézett fel a papírról.

– Vége a látogatásnak. A kórház nem tud működni, ha a látogatók nem tartják be a szabályokat.

– Tökéletesen igaza van – mondtam. – Mr. Tarantine hazament?

– Mr. kicsoda?

– Tarantine, a kétszáznégyesből. Hol van?

Éles, szögletes arcocskáján erőteljes rosszallás látszott.

– Igen, hazament. Az orvosi utasítás és önnön érdeke ellenére tegnap este felöltözött, és kisétált a kórházból. Gondolom, a barátja?

– Ismerőse.

– Mondja meg neki, ha visszaesne, ő tehet róla. A kórház nem tud funkcionálni, ha a betegek nem működnek együtt. – Zsémbes zümmögése végigkísért a folyosón.

Áthajtottam a városon a Sanedres Street végére, és leparkoltam Mrs. Tarantine háza előtt. A babérleveleken átszűrődő késő délutáni napfény arany filigránmintákat festett az előkert megkopott gyepére. Bekopogtam az üvegajtón, egy férfihang kiáltott ki.

– Bújj be.

Elfordítottam a gombot, és egyenesen egy kis, félhomályos nappaliba léptem. A levegő fűszerektől, felsikált padlótól, rothadó

virágoktól szaglott. A szemben lévő falat szinte teljesen beborította egy teljes sebességgel haladó négyárbocos szkúnerről készült, elnagyolt festmény. A megvetemedett kandallópárkány fölött fényét vesztett arany Krisztus vonaglott egy sötét fakereszten.

A kihűlt kandalló előtt Mario Tarantine hevert feltett lábbal egy ütött-kopott díványon, bekötözött feje alatt fehér párna.

– Megint maga. – Csak ennyit mondott, amikor meglátott.

– Megint én. Először a kórházban kerestem. Jól van?

– Amióta rendes kaját kapok, igen. Tudja, mivel akartak etetni a kórházban? Csirkelevessel. Gyümölcssalátával. Krémsajttal. – Duzzadt ajkával úgy köpte ki a szavakat, mintha még mindig érezné a felsoroltak ízét. – Hogy nyerjem vissza az erőmet krémsajton? Most küldtem el mamát a henteshez a létező legnagyobb szelet marhahúsért. – Fájdalmasan elmosolyodott, kimutatva kitört első fogait. – Mi hír?

– Az öccséről? Megkerült. A maga hajóját elvitte, de gondolom, erről tud.

– Az *Azték Kirdnynő*-t? – Súlyos testével felém hajolt, recsegett alatta a dívány. – Hová?

– Mexikóba, talán. Vagy ahová ment.

– Az isten szerelmére! – Összetört képéből dühösen kitekintő szeme végigvillant a szobán. Tekintete megállapodott az aranyozott Krisztuson a párkány fölött, majd elfordult. Felállt, felém jött. – Mikor tűnt el a hajó? Honnan tudja, hogy Joe vitte el?

– Beszéltem Galley-vel. A jachtkikötő közelében tette ki Joe-t ma hajnalban, négykor vagy ötkor. Van kulcsa Joe-nak a hajóhoz?

– Az *én* kulcsom van a rohadéknál. Kocsival van? Oda kell mennem.

– Odaviszem, ha van olyan állapotban.

– Vagyok. Várjon, amíg felveszem a cipőmet. – Kicsoszogott zokniban, bakancsban és bőrdzsekiben jött vissza. – Gyerünk.

Észrevette, hogy a festett szkúnert nézem a falon. Nem nyomat volt, ahogy eleinte hittem, hanem freskó, a vakolatra festve, ahogyan az volt a köré húzott, fekete keret is. A színek rikítóak voltak, még rontott rajtuk a merev vizet megvilágító, lehetetlen naplemente is, az ecsetvonások bizonytalanok. A megdőlt testű hajó mégis mintha mozgott volna, ami azért nem semmi.

– Hogy tetszik a kép? – kérdezte a nyitott ajtóból Mario. – Joe festette kölyökkorában. Festőművész akart lenni. Kár, hogy rongyember lett.

Akkor vettem észre, hogy a képen aláírás is van, gondosan odafestve: Joseph Tarantine, 1934. Címe is volt, bizonyára valami naptárból másolta: *Amikor befut a hajóm.*

Lefelé haladtunk a dombról a pálmákkal szegélyezett sugárúton, végig a dokkok mellett. Mario a kikötőgát mellett lévő telekre irányított, ahol leparkoltam egy vontatóra tett, viharvert versenyvitorlás mellett. Fürge parti szél fújta a homokot, lökte a hullámokat a beton kikötőgátnak. A szélárnyékos oldalán vagy száz hajó sorakozott a maga helyén, vízeresztő szkiffektől hetven láb hosszú lakójachtokig, amelyeknek telefonoszlop magas árboca volt.

Mario végigpillantott a kikötő csillogó vizén, és feljajdult.

– Tényleg eltűnt! Elvitte a hajómat! – Majdnem sírt.

Követtem őt a homoktól csikorgó lépcsőn az egyszobás, szürke KIKÖTŐMESTER feliratú épületig. Az ajtó zárva volt. Az ablakon benézve láttuk, hogy az épület üres.

Egy kis, oldalmotoros dingi pöfögött be odalenn a kikötőbe, rajta egy öregember. Mario lekiáltott neki.

– Hol a főnök?

Az öreg válaszát elfújta a szél. Leballagtunk a lejtős hajópallón a kikötőplatformhoz, amelyet ringatott a víz.

– Hol van Schreiber főnök?

– Kiment a Parti Őrség kutterén – mondta az öreg. – Rádióüzenetet kapott egy San Pedró-i halászhajótól. – Kiemelte a

vízből a motort, letette a platóra. – A Menedéknél egy hajó fennakadt a sziklákon. Állítólag darabokra tört. Mi történt az arcával, haver?

– Ne azzal törődjön. – Mario megmarkolta az öreg kezét. – Nem tudja a hajó nevét?

Az öreg elhúzta a karját.

– Nyugalom, barátom. Nyugalom. A halászhajó nem járt olyan közel a roncshoz, hogy lássa a nevét. Eltűnt talán a hajója?

– Eltalálta.

– Sporthorgász hajó alumínium külvillákkal.

Mario hevesen fordult hozzám.

– Nem vinne el a Menedékhez? – Sápadt arcán kéklettek a csúf zúzódások.

– Nem lenne egészségesebb, ha könnyedén venné?

– Amikor darabokra tört a hajóm? Ha nem visz oda, megyek a motorommal.

– Elviszem – mondtam. – Milyen messze van?

– Nem egészen tízmérföldnyire. Gyerünk.

– A maga hajója?

Az öreg kérdése úgy süvített utánunk, mint a sirály rikoltása, és megválaszolatlanul szállt el a szélben.

Némán autóztunk a parti úton. Mario komoran ült mellettem, dühösen bámult lehorzsolt bőrű kezére, amelyet néha megropogtatott. Pólyasisakos fejével és sérült latin arcvonásaival sebesült gladiátornak látszott. Reméltem, hogy nem fog kimúlni mellettem.

– Ki verte meg, Mario? – kérdeztem egy idő múlva.

Nem válaszolt azonnal. Amikor végül mégis, a hangja rekedt volt az emlékezés dühétől.

– Hárman voltak. Ketten lefogtak, a harmadik ütött. Hogy kik voltak, az csak rám tartozik. Személyesen lesz gondom rájuk, egyenként.

A zakója zsebébe nyúlt, és tompán fénylő tárgyat vett elő. Egy pillanatra elfordítottam a szemem az útról, hogy ránézzek. Hajlított alumímumrúd volt, mintegy öt hüvelyk hosszú, négy kerek púkkal az ujjaknak és marokba simuló fogóval. Mario beledugta az ujjait, és ily módon felfegyverzett jobb kezével a bal tenyerébe csapott.

– Személyesen lesz rájuk gondom – morogta.

– Tegye el – mondtam. – A bokszer birtoklása bűncselekmény. Honnan szerezte?

– Egy vendégtől vettem el egyszer. Csapos voltam azelőtt. – Megcsókolta a fémet, és visszadugta a zsebébe. – Gondoltam, még hasznát vehetem. Örülök, hogy megtartottam.

– Még nagyobb bajba keveredhet. Miért verték meg, Mario?

– A tetves öcsém a ludas – mondta. – Péntek éjjel lelécelt, és rám kente a balhét. Azt hitték, benne voltam a buliban. Még csak nem is figyelmeztetett. Azok meg feljöttek a *Királynő* fedélzetére késő éjjel, kirángattak az ágyamból. Nem bírtam el hármukkal.

– Azon az estén jöttek vissza Joe-val Ensenadából?

Gyanakodva nézett rám.

– Mit akar Ensenadával? Joe meg én pecázni voltunk csütörtökön és pénteken, Catalina szigetén túl. Éjszaka ott horgonyoztunk.

– Fogtak valamit?

– Semmit. De mit akar Ensenadával?

– Úgy hallottam, Dowser bandájának van egy mexikói fiókja. Igazán megható a hűsége Dowserhoz, pláne azután, amit az arcával művelt.

– Nem ismerek semmiféle Dowsert – felelte nem valami meggyőzően. – Csak nem a pénzügytől jött?

– Nem. Mondtam már, hogy magánnyomozó vagyok.

– Kinek dolgozik? Azt mondta, beszélt Galley-vel, akkor meg is kellett találnia őt.

– Az öccse leütött tegnap éjjel. Ez bizonyos okból bosszant. – De valójában a halott férfi nyomasztott.

– Kölcsönadom a bokszeremet, ha végeztem velük – mondta. – A következő mellékutcánál forduljon be.

Földút volt, füves fennsíkon kanyargott végig a tenger fölé nyúló, sziklás partig. A szikla szélénél eukaliptuszliget, a sima, rózsaszínű törzsek mint a pucér hús ringtak a szélben. Kopott vörösfenyő asztalok helyezkedtek el szétszórtan a fák közt a piknikezők számára. Mario egy ösvényen a szikla pereméhez futott, én a nyomában. A fák között láttam odalenn a higanyosán csillogó, mozgó vizet, majd megpillantottam a Parti Őrség szürke kutterét mintegy félmérföldnyire a parttól. Észak felé tartott, vissza Pacific Pointba.

Az ösvény rozoga fakorlátban végződött, azon túl meredeken szakadt le a szikla. A legalább százyardnyinak látszó, mintegy harminclábnyi mélységben a hullámok ostromolták a lábát. Mario kihajolt, lenézett.

Ahol a legfehérebben habzott a víz a fekete bazalton, ott hevert a félig felfordult hajó. Hullámra hullám csapkodta, kis híján alámerítve, habzó bevonattal borítva el újra meg újra a megdőlt fedélzetet. A hajót ide-oda ringatták a hullámlökések, szétroncsolódott teste nyögött a sziklákon. A külvillák törött szárnyakként verdestek. Totálkáros volt.

Mario teste együtt ringott a hajóéval. Nem kellett megkérdeznem, az ő hajója-e. Feljajdult, amikor felcsapott a víz, és az arca nedvesebb volt, mintha csupán a vízpermettől lett volna az.

– Vajon mi történhetett Joe-val? – kérdeztem.

– A rohadék összetörte a hajómat. Remélem, vízbe fulladt.

Egy károkatona repült északról délnek a víz fölött, mint valami fekete, pokolra szálló lélek. Mario vakon bámulta.

18. FEJEZET

A jachtkikötőben vártuk, hogy a Parti Őrség hajója kikössön. Amint a szürke hajótest nekiütődött a dokk szélén lévő autógumi ütközőknek, ketten ugrottak partra. Az egyik a Parti Őrség barnára sült, egyenruhás hadnagya volt, szemlátomást a hajó parancsnoka. A másik ősz szakállú, cserzett-barna férfi rangjelzés nélkül. Tenger fakította szemében csendes csökönyösség látszott, pocakja egykori tengerészaltisztet sejtetett.

– Az *Azték Királynő* zátonyra futott a Menedéknél – mondta Mariónak.

– Tudom. Onnan jövünk.

– Nem lehet kihozni – mondta a hadnagy. – Ha a közelébe tudnánk jutni, már akkor sem lenne értelme. Szétesik.

– Tudom.

– Menjünk be. – A kikötőmester a karját dörzsölte. – Hideg a szél.

Követtük az irodájába, a dokk lábánál lévő kikötőgátra. Részt vettem a tanácskozáson a kopár kuckóban, méghozzá állva, mert csupán három szék volt. A roncs fedélzetén nem láttak senkit. A roncsról elsőként jelentést adó halászhajó kapitánya sem látott senkit. A kérdés az volt: hogyan futott ki az *Azték Királynő* a kikötőből, hogyan tett meg kilenc mérföldet?

Hivatalos társaságban Mario nem volt bőbeszédű. Azt mondta, sejtelme sincs. De úgy nézett rám, mintha tőlem várná, hogy beszéljek.

– A maga hajója, nem? – mondta a kikötőmester.

– Persze hogy az enyém. Használtan vettem Rassitól januárban.

– Biztosítva volt? – kérdezte a hadnagy.

Mario a fejét rázta.

– Nem tudtam fizetni.

– Pech. Mire használta?

– Pecázásra, néha-néha. Ebben a szezonban ritkán. *Maga* tudja, főnök. – Schreiberhez fordult, aki székével hátradőlt a falnak. A parti vizek térképén a feje mögött zsíros folt jelezte, hová szokott dőlni.

– Térjünk vissza a hajóhoz – mondta komoran. – A hajó nem oldotta el a láncát, és nem kormányozta magát a sziklákra. *Valakinek* kellett lennie rajta.

– *Tudom* – fészkelődött idegesen Mario. Ha már beszélni kellett, inkább másvalakire hagyta.

– Kidd kapitány nem lehetett. A motor nem volt lezárva?

– De. Csakhogy az öcsémnek van kulcsa hozzá, Joe öcsémnek.

– Miért nem mondta? Akkor végre jutottunk valamire. A hajó már reggel sem volt itt, amikor szolgálatba jöttem. Azt hittem, maga vitte el.

– Feltartóztattak – mondta Mario. – Balesetem volt.

– Azt látom. Úgy fest, az öccsét még súlyosabb baleset érte. Engedélyt adott neki, hogy elvigye a hajót?

– Nem volt szüksége engedélyre. Résztulajdonosa volt.

– Hát azzal most nem megy már sokra – jelentette ki bölcsen Schreiber. – Két centet se ér. Biztos benne, hogy az öccse vitte ki?

– Hogy lehetnék biztos benne? Betegen feküdtem otthon.

– Joe itt járt ma hajnalban – mondtam. – A felesége fuvarozta ide, még mielőtt világosodni kezdett.

– És szólt az öccse, hogy kiviszi a hajót? – kérdezte a hadnagy.

– Tudtommal nem.

– És hol az a feleség?

– Santa Monicában, az édesanyjánál, Mrs. Samuel Lawrence-nél.

Schreiber felírta a nevet.

– Azt hiszem, értesítenünk kell. Úgy látszik, az ura a tengerbe veszett.

A hadnagy felállt, homlokába húzta ellen- zős sapkáját.

– Felhívom a seriff irodáját. Keresnünk kell a holttestet. – Kilesett a jachtkikötőre; vöröslő esti sugárnyalábok robbantották szét a

láthatárt. – Ma este már késő van bármihez. Különben is meg kell várnunk az apályt.

– Azért jó lenne megpróbálni. Nem valószínű, de talán mégis a kabinban van. – Schreiber Marióhoz fordult. – Az öccsének szoktak szívrohamai lenni vagy ilyesmi?

– Joe nincs a hajón – vágta rá egyből Mario.

– Honnan tudja?

– Megérzés.

Schreiber felállt, megvonta vaskos vállát.

– Menjen haza, fiam, bújjon vissza az ágyba. Nem tudom, hogy érzi magát, de átkozottul pocsékul néz ki.

Visszamentünk a kocsimhoz, elindultunk a város felé. Derűsen terült el teraszos lankám a lenyugvó nap utolsó sugaraiban, néhány lámpa már kigyulladt, akár a korai csillagok. A fehér afrikai házak a vöröslő fényben rózsaszínben játszottak, mintha emlékek üvegcserepein át láttam volna őket. Minden csendes és nyugodt volt körülöttünk, kivéve a tengert, amely az idő ritmikus ütemére dobolt és jajongott mögöttünk.

Örültem, amikor végre nem hallottam már a tengert. De nem jutottam messzire. Mario nem akart hazamenni.

Megállított az egyik parti bárnál, hogy ráférne egy ital. Leparkoltam, kiszálltam. Magam is úgy éreztem, rám férne egy ital. A sugárút túloldalát lezáró kőkorlát alatt a víz úgy panaszkodott és lüktetett, mint egy fáradt szív. Az ivó vastag ajtaja kirekesztette a hangot.

Kövér, öreg pincér jött oda Marióhoz, kezet fogott vele, anyaként siránkozott az arca miatt. Leültetett minket a terem végében lévő bokszban, meggyújtotta az asztalon a palackban álló, piros gyertyát. Az üvegre már vastagon rádermedt a korábbi gyertyák viasza, akár a vér. Eszembe jutott Dalling meg a vére a földön. Már a hullaház tepsijében fekszik, vagy a boncasztal fehér fényében, pillangó alakú

vágással a törzsén. Mintha Dalling nagyon messze és nagyon régen lett volna.

A pincér végigsimított az asztalon koszos kendőjével.

– Ennének valamit az urak? Vagy innának?

Egy sztéket meg egy üveg sört rendeltem.

Mario dupla whiskyt, tisztán.

– Nem eszik valamit? Így kiüti magát.

– Minestronénk van ma, Mario – mondta a pincér. – Bitang jó.

– Meg kell őriznem az étvágyam – magyarázta Mario. – Mama vacsorával vár.

– Akarod felhívni a mamádat?

– Nem akarok beszélni vele.

A pincér elcsoszogott a lúdtalpas lábán.

– Mit mondjak neki? – motyogta maga elé Mario. – Odalett a hajóm, az is elég baj, mert mama nem akarta, hogy megvegyem. Bolond voltam, amikor engedtem, hogy Joe rábeszéljen. Belefektettem az összes lóvémat, és most mim van? Semmim. Zátonyra futottam. Pedig bevásárolhattam volna magam ebbe a lebujba is, tudja? Tavaly ősszel itt melóztam csaposként, és szenzációsan kijöttem a vendégekkel. Klasszul kijöttem George-dzsal, a tulajjal is. Vissza akar vonulni, szóval már nyeregben lehetnék, nem olyan slamasztikában, amilyenben most vagyok.

Úgy siránkozott, mintha a whisky, amelyet rendelt, máris felkavarta volna az érzelmeit, mielőtt megitta volna. George hozta az italokat, mire Mario elnémult. Körülpillantottam a csehóban, amelynek egy darabját megvehette volna. Több csicsa volt ott, mint plecesni egy tábornokon: színes villanykörték füzére a pult fölött, kitömött őzfejek és kardhalak, régi baseballcsapatok fényképei, festmények kartonpapírnak látszó hegyekről, német söröskriglik. A konyhaajtó fölött egy deszkán baljósan villogó üvegszemű sas támadt egy kitömött pumára. Már csak egy kitömött állatkitömő hiányzott.

– Elég baj a hajó – ismételte sötéten Mario. – Mit mondjak mamának Joe-ról? Mindig is Joe volt a kedvenc, be fog dilizni, ha azt hiszi, vízbe fúlt. Az agyunkra ment gyerekkorunkban, úgy aggódott az öregünkért, amikor kinn volt a vízen. Valóságos megkönnyebbülés volt, amikor az öregünk ágyban halt meg...

– Azt mondta, úgy érzi, Joe nem volt a hajón. Honnan veszi ezt?

Felhajtotta a whiskyt, kopogott az asztalon, hogy kér még egyet.

– Joe szörnyen eszes. Sosem kapnák el. Már elemista korában megfúrt ezt-azt a boltokból, és sosem csípték meg. Ő volt az okos öcsike, tudja, az ártatlan képű. Én egyszer próbáltam meg, és máris vittek a fiatalkorúak bíróságára, mama pedig kijelentette, hogy szégyent hoztam a családra. Joe persze soha.

A pincér hozta a whiskyt, és azt mondta, hamarosan kész lesz a marhasültem.

– Meg aztán – folytatta Mario –, a rohadék úgy úszik, mint a fóka. Vízi mentő volt a strandon. Sok mindennel próbálkozott, többnyire gyanús dolgokkal. Van róla elképzelésem, hol lehet Joe. Nincs a *Kirátynő*-n, és nincs a tenger fenekén. Megint megpattant, és engem itt hagyott a slamasztikában.

– Hogy lóghatott meg a vízen?

– Sorsára hagyta a *Királynő*-t, ha érdekli a véleményem. Ő ötszázzal szállt be, én ezerötszázzal. Mit számított neki, nagy dohányt vág zsebre. A rohadék kivitte a hajót a vízre, aztán otthagyta, hogy úgy nézzen ki, mintha a tengerbe fulladt volna. Bizonyára megbeszélt egy randevút azzal a fószerral, akinek motoros jachtja van Ensenadában... – Elhallgatott, aggodalmasan bámult rám.

– Torresszal? – vetettem oda könnyedén.

Arcának zúzódásai maszkként leplezték, bármiféle érzelmet mutatott is. Elszántan kiürítette a második adag whiskyt, és ügyetlen, duzzadt ajkával megpróbált egy kis vizet is inni.

– Nem ismerek semmiféle Torrest. Csak próbáltam kifundálni, hogy hagyhatta el a hajót.

– Miért vállalkozott volna ilyen bonyodalmakra?

– Nézzen rám, és rájöhet. Azért tették velem ezt, mert Joe bátyja vagyok. Nem volt semmi más okuk. Mit művelnének akkor övele? – Meg is felelt a kérdésére, amikor két ökölbe szorított kezével olyan mozdulatot tett, mint amikor az ember kitekeri a csirke nyakát.

Megjött a sült, és amennyit enni bírtam belőle, azt leöblítettem a maradék sörrel. Mario a harmadik dupla whiskyjét itta. Kezdett meglátszani rajta, hát úgy döntöttem, nem engedem többet inni. De aztán nem kellett közbelépnem.

Egyesével-kettesével érkeztek a vendégek, többnyire előrementek a bárpulthoz, mint tyúkok a rúdon, úgy ültek a bárszékeken. Próbáltam jelezni a pincérnek, hogy kérem a számlát, amikor egy férfi lépett be. Kezét a kilincsen hagyta, úgy nézett körül, nagydarab ember volt cowboykalapban, mint egy ünneplőbe öltözött farmer. Megakadt a szeme Mario bekötött fején, és felénk indult.

Mario félig hátrafordult, és megpillantotta.

– A szentségit – morogta. – A seriffhelyettes.

A nagydarab ember Mario vállára tette a kezét.

– Gondoltam, hogy itt találom. Mli ez az öccsével? Átülne oda?

Mario kelletlenül behúzódott a sarokba.

– Én sem tudok többet magánál. Joe nem beszél nekem a terveiről.

A seriffhelyettes nehézkesen lehuppant Mario mellé, aki elhúzódott, mintha a másik fertőzne.

– Valami baja volt Joe-val, úgy hallom.

– Bajom? Miféle bajom?

– Nézzen a tükörbe, hátha az felfrissíti az emlékezetét.

– Múlt péntek este óta nem láttam Joe-t.

– Péntek este, mi? Az előtt, vagy az után, hogy pépesre pofozták?

Mario olajfoltos ujját az arcához érintette.

– A pokolba is, ezt nem Joe tette.

– Hát ki?

– Az egyik barátom. Baráti bunyó volt.

– Kedves barátai vannak – mondta gúnyosan a seriffhelyettes. Lebiggyedő ajkú mosolyától napégette ráncai elmélyültek. – És Joe?

– Mondtam, hogy péntek este óta nem láttam. Bejöttünk a pecázásból, ő pedig elhúzta a csíkot L. A.-be. L. A.-ben lakik a feleségével.

– Ha nem a tenger fenekén egy hableánnyal. Úgy hallottam, múlt pénteken eltűnt, azóta sem tért vissza.

– De visszajött ma hajnalban – mondtam. – A felesége fuvarozta a kikötőbe.

– Azt mondom én is, ma hajnalig. Beszéltem a feleségével, már úton van ide. De a másikat ő sem látta.

– Milyen másikat?

– Azt próbálom kideríteni – vágta rá, és vörös arcát Mario felé fordította. – Járt ma idelenn? A hajóján?

– Otthon feküdtem az ágyamban. Az öreglány tudja, hogy az ágyamban feküdtem. – Mario zavartnak látszott, a beszéde akadozott a whiskytől.

– Igazán? Beszéltem vele telefonon. Csak hétkor ébredt. És a maga hajója négykor ment ki.

– Ezt honnan tudja?

– Trick Curley, a rákász éppen visszafelé jött a szigetről. Ismeri?

– Futólag.

– Ma kora hajnalban fenn volt, és látta a szkiffet kimenni az *Azték Királynő*-höz. Egyébként a szkiff most is ott van, a cölöphöz kötözve. Két férfi volt benne, amikor elhaladt Trick hajója mellett.

– Joe?

– Nem tudja, sötét volt. Kiáltott nekik, de nem válaszoltak. Hallotta, hogy felmennek a fedélzetre, aztán a hajó kifutott a kikötőgáton túlra. – Hirtelen ráreccsent Marióra. – Miért nem válaszolt neki?

– Én? Kinek?

– Tricknek, amikor még a szkiffben ültek.

– Az isten szerelmére! – A döbbenetes arcon valódi döbbenet látszott. – Otthon aludtam az ágyamban. Kilencig. Mama ágyba hozta a reggelit, kérdezze meg.

– Már megtettem. Attól még éjszaka kisurranhatott, és lejöhetett ide.

– Miért tettem volna ilyen őrültséget? – Tenyérrel felfelé fordított keze ékesszólón siklott a levegőben.

– Haragban voltak Joe-val – jelentette ki drámai hangon a seriffhelyettes. – Mindenki tudja. A múlt héten ebben a csehóban fenyegette meg, tanúk előtt, hogy megöli. Azt mondta neki, közszolgálat volna. Ha megölte, ez volt élete egyetlen közszolgálati cselekedete, Tarantine.

– Azt részegen mondtam – nyöszörögte Mario. – Nem tudom, mi történt vele, esküszöm Isten nevére, seriff. Elvitte a hajómat, összetörte, maga pedig most engem vádol. Ez nem tisztességes.

– Pofa be!

– Oké, tartóztasson le! – kiáltotta Mario. – Beteg ember vagyok, hát rajta, csukjon le.

– Nyugi, Tarantine. – A seriffhelyettes nehézkesen felállt, hullámzó árnyéka a túlsó falon a plafonig ért. – Még hiányzik a *corpus delicti* Amikor meglesz, majd eljövünk magáért. Ne menjen sehová.

– Nem megyek.

Ernyedten, nyomorultan ült a sarokban. Egész arcán csupán a gyertyalángnak a pupillájában táncoló tükörképe mutatott életjelet. Megvártam, amíg a seriffhelyettes távozik, aztán kitereltem Mariót a kocsimhoz. Halkan, de egyfolytában káromkodott angolul, olaszul és spanyolul, ahogyan a mexikói parasztok szoktak.

19. FEJEZET

Végighajtottunk a Sanedres Streeten, Marióék háza felé. A távolból láttam, hogy az aréna előtt kisebb tömeg gyűlt össze, kettesével, négyesével, hatosával álltak. Csupasz villanykörték sora világította meg féloldalasan az arcukat a bejárat előtt. Sokféle arcot láttam ott: akadtak öreg haverok, a szájuk sarkában szivarvéggel, indián arcvonású kölykök kacsa- farok-frizurával, öreg ribancok tapasztalt és reményteli képpel, leánykaarcok csillogó szemmel, telt szájjal, ifjúságtól és a verekedés izgalma iránti érdeklődéstől ragyogva. Aztán Simmie fekete, ferde arca. Ő szedte a jegyet.

Mario két kézzel elkapta a jobb alkaromat, és felkiáltott.

– Stop!

Elrántottam a kormányt, és kis híján belerohantam egy parkoló autóba, aztán vadul fékeztem, megálltam.

– Ez nem volt okos húzás!

Mario már félig kinn volt a kocsiból, nem is hallott. Imbolygó lábbal szaladt át az úttesten. Az arcok felé fordultak, amint bevergődött a tömegbe. Erőszakosan tört magának utat, akár gyilkos kutya a birkanyájban. Amikor előhúzta a zsebéből a kezét, fém csillant rajta. Láttam, hogy baj lesz.

Elhajthattam volna: senki se bízott meg az őrzésével. De a fejére mért legkisebb ütésbe is belehalhatott volna. Parkolóhelyet kerestem, de nem találtam. Az utca mindkét oldalán végig álltak. Tolattam, és bekanyarodtam az aréna melletti utcába. Az arcok újra összerendeződtek. A legtöbbnek tátva volt a szája. Az összes szem a bejáratra szegeződött, ahol Mario és Simmie eltűntek.

Éppen szálltam kifelé a kocsiból. A falban lévő kijárati ajtó a fényszóróm előtt hirtelen olyan erővel vágódott ki, mintha a falból rúgtak volna ki egy téglalap alakú darabot. A sárga inges Simmie jött ki az ajtón leszegett fejjel, és három lépéssel átfutott az utcán. Mario

loholt utána nehézkesen, ütésre emelt karral. Simmie már átvetette az egyik térdét a kerítésen, amikor Mario utolérte. A srác szemének fehére rémülten villogott. A fémököl az arcába csapott. A fekete kölyök mintegy lassított mozdulattal hullt alá a murvára.

Hátulról elkaptam Mariót. A bokszer a combomba vágott. Fájt. Fogást változtattam, hogy nagyobb biztonságban legyek.

– Csillapodjon, ember.

– Megölöm! – ordította hörögve. – Engedjen! – Felhúzta a vállát, majdnem fellökött.

– Nyugalom, Mario. Az életével játszik.

Simmie feltérdelt. Ömlött a vér a homlokából. Tántorogva felállt a kerítésbe kapaszkodva. Vérben úszott az inge.

– Mr. Blaney agyonlövi ezért, Mr. Tarantine. – Véreset köpött a murvára.

Mario artikulálatlanul felüvöltött. Izmai acélosan megfeszültek, kiszabadult a markomból. Karja ismét ütésre emelkedett. Simmie átugrott a kerítésen. Jómagam a kerítéshez szorítottam Mariót, és letéptem a kezéről a bokszert. A térde az ágyékomat kereste, rá kellett taposnom a másik lábfejére. Lehuppant a kerítés mellé, két kézzel szorongatta a lábfejét.

A néger asszony, akit az előző nap láttam, kilépett a kerítés másik végénél. Ő volt az első azoknak a néger férfiaknak és nőknek a sorában, akik egymás után előjöttek kalyibáikból, és némán bámultak minket. Az egyik férfi kezében lefűrészelt csövű puska volt. Simmie odaállt mellé.

– Jöjjön át ide, úgy próbálja meg.

– Aha – mondta a puskás férfi. – Jöjjön át a kerítésen, tessék.

Az asszony sápítozva érintette meg a kölyök arcát. Körülnéztem, és arcok sokaságát láttam a mellékutcában a kocsim körül. Az egyik kövér gumiarc szája megmozdult.

– Bravó, Tarantine! Adjon a fekete csibésznek. Rajta! – Az arc tulajdonosa ott maradt, ahol volt, a nézők második sorában.

Fel rángattam Mariót a földről, és a kocsi felé toltam.

– Megütötte a mocskos nigger? – kérdezte egy nő.

– Részeg. Magát ütötte ki. Haza is mehetnek.

Beültem, behúztam Mariót, és lassan kitolattam a tömegen át.

– Elkaptam az egyiket – motyogta maga elé Mario. – Jesszusom! Látta, hogy vérzett? Elkapom a többit is.

– Belehal az izgalomba, Mario. – De nem figyelt rám.

Az egyik csillogó szemű lány követte a kocsit a járdán, és Mario oldalán benyúlt az ablakon.

– Várjanak!

Megálltam. Rövid, szőke haja úgy fogta körül a fejét, mint valami aranylevelekből készült sapka. Fiatal, piros trikós melle sürgetőn nyomult be az ablakon.

– Hol van Joey, Mario? Szörnyen kéne anyag.

– Kopj le! Hagyj békén! – Próbálta eltolni a lányt.

– Kérlek, Mario! – Vörösen fénylő szája fájdalmasan lebiggyedt. – Kérlek, segíts!

– Mondtam, hogy húzz el. – A keze fejével próbálta ellökni a lányt. Az meg két kézzel megragadta a kezét.

– Hallottam, hogy elveszítetted a hajódat. Tudok róla valamit. Becsszóra, Mario...

– Hazug. – Elrántotta a kezét, felhúzta az ablakot. – Menjünk innen, pocsékul vagyok.

Hazavittem. Amikor kiszállt a kocsiból, megingott, és térdre esett a járda szélén.

Az ajtóhoz támogattam.

– Hívjon orvost, és nézesse meg a fejét.

– Pokolba az orvossal. – De nem volt benne energia. – Csak pihennem kell egy kicsit, ennyi az egész.

Az anyja nyitott ajtót.

– Mario, hol voltál, mit csináltál? – A hangja vékony és izgatottságtól csipogó volt, mintha egy ijedt kislány bújt volna meg nagyra duzzadt testében.

– Semmi baj – mondta Manó. – Semmi ok az aggodalomra, mama. Csak kimentem egy kicsit levegőzni, ez minden.

20. FEJEZET

Simmie-nek nyoma sem volt, amikor visszaértem az arénához. A pénztáros, aki a jegyet adta, maga tépte be, és azt mondta, menjek csak. A tömeg eltűnt, csupán néhány kisfiú téblábolt a bejáratnál, hátha ingyen be tudnak lógni. Nagy, sötét szemmel, irigykedve bámultak rám, mintha odabenn Akhilleusz küzdött volna Hektórral vagy Jákob az angyallal.

Odabenn éppen folyt egy meccs. Ezren vagy annál is többen lesték a jó és a rossz közti, heti összecsapást. A jót egy tyúkmellű, ifjú mediterrán típus képviselte, akit elöl-hátul sűrű, fekete szőrzet borított. A rossz ezúttal egy idősebb szláv férfi volt, aki tonzúraszerűen kopaszodott, kárpótlásul viszont bozontos, vörös szakállal büszkélkedett. Nagy, lógó pocakja leesni készülő körtére emlékeztetett. A hasától és a szakállától lett ő a gonosz.

Megkerestem a negyedik sorban a helyemet, és néhány percig néztem a mérkőzést. Vörösszakáll jobb keze hüvelyk- és mutatóujja közé csippentette ellenfele mellszőrzetét, és meghúzta, de olyan finoman, mintha csak gyöngyvirágot szedne. Tyúkmell feljajdult fájdalmában és félelmében, és esdő pillantást vetett a bíróra. A kis, kerek, pulóveres bíró szigorúan megrótta Vörösszakállt, amiért ilyen durván bánt a kollégájával. Vörösszakáll megvetően rázta a szakállát. A tömeg dühödten mordult fel.

Vörösszakáll végigcsámpázott a szorító sarkáig, ahol Tyúkmell bátran tűrte szenvedését, és alkarjával könnyedén meglökte az ifjú hős vállát. Tyúkmell térdre rogyott, szánni valóan megtörte a szörnyű csapás. A Rossz mindkét öklével verte a mellét, és kihívóan nézett a tömegre.

– Öld meg, Gino! – sipította mellettem egy nagymama korú hölgy. – Állj fel, öld meg a mocskos, gyáva ruszkit! – A hölgyön látszott, hogy komolyan gondolja. A nézőtéren sokan hangoztattak hasonlókat.

A bátorításuk hatására Gino férfiasan feltápászkodott. Vörösszakáll ismét ütött, egy hulló tollpihe gyorsaságával és erejével, ám ezúttal Gino elhajolt, és visszaütött. A tömeg őrjöngött örömében.

– Öld meg, Gino!

A Rossz meghunyászkodott, és eloldalgott; minden erőszakos fickó gyáva. A Rosszon a vak is láthatja, hogy nyuszi, mondta a mellettem ülő idős hölgy. Ő biztosan jól látta a bifokális szemüvegével.

Minthogy a Jó győzelemre állt, megengedhettem magamnak, hogy kis időre elfordítsam a tekintetemet a ringről. A lányt, akit kerestem, könnyű volt észrevennem. A vakító szőkeség az első sorban csillogott a dobogó túloldalán. Szorosan egy középkorú fickó mellett ült, aki az évszakhoz képest kissé könnyű gabardinöltönyt viselt, hozzá pedig vörös-kék- sárga szalagos panamakalapot. A hajtókáján valamilyen kongresszus kitűzője. A lány gyakorlatilag az ölében ült. Az ujjai kiszámítottan izgatóan jártak fel-alá a fickó karján, játszottak a mellénye gombjaival és a nyakkendőjével. A férfi arca vörös és szétesett volt, mint az ittas embereké. A lány a munkájára összpontosított.

Vörösszakáll immár négykézláb állt a kötél mellett. Gino kérlelte a bírót, parancsoljon rá, hogy álljon fel, és küzdjön. A bíró megragadta a gonosz orosz szakállát, és talpra rángatta. Gino villámgyors és gyilkos akcióba kezdett. Lábbal előre a levegőbe emelkedett, és tornacipője orrával súrolta az előreálló, vörös szakállt. Vörösszakállt meglegyintette a rúgás szele vagy gondolata, és súlyosan a hátára zuhant. A Jó szerencsésen földet ért, és diadalmasan pattant fel, mint egy keljfeljancsi. A Rossz ernyedten terült el a földön, amíg a bíró kiszámolta, és kihirdette győztesnek a Jót. A tömeg ujjongott. A Rossz kinyitotta a szemét, felállt, és vitatni kezdte a döntést, energikusan táncolt vörös szakálla.

– Mocskos csaló! – kiáltotta az idős hölgy.

– Dobják ki!

Az aranyhajú lány meg a panamakalapos férfi felálltak, és a bejárat felé indultak. Megvártam, amíg eltűntek, aztán követtem őket. A tömeget fellelkesítette a Jó erkölcsi diadala, hát nevetgéltek, fecsegtek, mogyorót, sört meg kólát vásároltak a széksorok között járkáló, fehér sapkás fiúktól. A Jó és a Rossz együtt hagyták el a szorítót.

Amikor kiértem, a férfi és a lány a pénztár előtt álltak, és a pénztáros éppen taxiért telefonált nekik. A lány úgy tapadt a férfihoz, mint zuzmó a sziklához. Amennyit láttam az arcából, beteges és kétségbeesett volt. A hájas, gabardinba bújtatott kar átfogta karcsú derekát.

Mire megjött a taxi, már a kocsimban ültem járó motorral, százlábnyira a bejárattól. A taxi felvette az utasokat, és a belváros felé indult. Könnyű volt követni a sűrű esti forgalomban, hatsaroknyit egyenesen egy stoptábláig, balra a Main Streeten, mexikói mozik és részegek látogatta ivók mellett, vissza az óceán menti sugárútra. Újabb bal kanyar a part mellett. A taxi megállt, és kitette őket.

Az úti céljuk egy kis motel volt egy kutyakórház meg egy sötét és mozdulatlan körhinta között. A bejárata fölött kék neon hirdette: KUCKÓ. Amikor elhaladtam mellettük, a lány nyúzott arcából a zavaros tekintetű szem a férfi tömött tárcájára meredt. Karcsú, pulóveres teste csipkés szélárnyékot vetett a férfi zömök, nyitott kezű árnyéka mellé.

A sugárút túloldalán parkoltam le. A törpepálmák során túl a tenger úgy horkolt és panaszkodott, mint részeg az ajtóban. Kiköptem felé, és visszamentem a motelhez. Hosszú, keskeny épület volt, az utcára derékszögben, különálló szobák sora, amely mindkét oldalról folyosón volt megközelíthető, alattuk parkolóhelyek, a legtöbb üres. Lámpa gyulladt a folyosó vége felé az én oldalamon, és egy pillanatra láttam az ajtókeretben az össze nem illő párt. Aztán egy pólót viselő srác jött ki, és gondosan bezárta maga mögött az

ajtót. Végigosont a folyosón az elülső, nyitott lépcsőhöz. Én mentem tovább.

Amikor hallottam csukódni elöl az iroda ajtaját, visszalopakodtam. A kutyakórház melletti felhajtón egy furgon állt. Odamentem, felültem a platójára a sötétben, és lestem a kivilágított ablakot. A fény szinte rögtön kihunyt.

Észrevettem, hogy a pólós srácot éppen annyira érdekli a dolog, mint engem. Felment a lépcsőn, anélkül hogy láttam volna, és nesztelenül a zárt ajtó felé óvakodott. Amikor odaért, a falhoz lapult, feszülten és mozdulatlanul, mint valami dombormű alakja. Ültem, néztem őt. Mintha valamiféle jelre várt volna, hogy megmozduljon. Amikor felhangzott, meghallottam. A lány halkan kiáltott az ajtó mögött. A szavakat nem értettem; talán csak sikoltás volt.

A srác kinyitotta az ajtót, belépett, és becsukta az ajtót. Az elfüggönyözött ablakban újra kigyulladt a fény. Ügy döntöttem, közelebb megyek.

Az épület másik oldalán is volt lépcső, ahol a folyosó napozóterasszá szélesedett. Átléptem a satnya sövényen, felmentem a lépcsőn; a kivilágított ablak felé tartottam, közel a falhoz, ahol a deszkák valószínűleg kevésbé recsegnek. A hangokat előbb hallottam, mint ahogy az ablakhoz értem. A fiú higgadtan, de határozottan beszélt.

– Hogy lehetne a felesége? Maga Oregonban lakik, ő meg itt. Derengett, hogy ismerem őt, és most már biztos vagyok benne.

A férfi hangja feszült volt, teli visszafojtott félelemmel.

– Ma házasodtunk össze, nem igaz? Nem igaz?

Mire a srác gúnyosan;

– Fogadni mernék, hogy a maga nevét se tudja.

– Nem tudom – ismerte be a lány. – Mit csinál most?

– Nem kell ilyeneket mondanod neki! – A férfi hangja hisztérikus volt, de halk a félelemtől, hogy meghallhatják. – Először is, nem

kellett volna idehoznod. Azt mondtad, biztonságos, megállapodtál a főnökséggel.

– Gondolom, tévedtem – mondta fáradtan a lány.

– Jól gondolod! És most nyakig benne vagyok. Hány éves vagy egyáltalán?

– Tizenöt, majdnem tizenhat.

– Úristen! – A szó egy nyögéssel tört fel, mintha cölöpverő kos vágta volna hasba. Próbáltam belesni az ablakon, hogy lássam a férfit, de az olcsó, drapp függöny tökéletesen zárt.

– Akkor még csúnyább a dolog – mondta erkölcsösen a srác. Túlságosan is erkölcsösnek mutatkozott ahhoz, hogy egy tengerparti motel éjszakai portása legyen. – Hozzájárult egy kiskorú bűncselekményéhez. De kiskorú sérelmére elkövetett erőszakos nemi közösülés is szóba jöhet.

– Ugyanennyi idős lányom van otthon – mondta színtelenül a férfi. – Most mit tegyek? Feleségem van.

– Ez kicsit későn jutott eszébe – mondta az erkölcsös ifjú. – Megmondom, nekem mit kell tennem. Hívnom kell a rendőrséget.

– Nem! Nem kell hívnia a rendőrséget. Ő sem akarja, ugye te sem akarod? Igaz? Fizettem neki. Nem fog tanúskodni. Nem fogsz, igaz?

– Kényszeríteni fognak rá – felelte morcosan a lány. – Le fognak csukni. Magát is le fogják csukni.

– Ez nem bordélyház, mister – mondta a kölyök. – Az igazgató azt mondta, ha ilyesmi fordul elő, hívjam a rendőrséget. Nem én hívtam ide magát.

– *Ő* hozott ide! Ő tehet róla. Idegen vagyok a városban, fiam. Nem jöttem rá, mi az ábra. Portlandből jöttem a kongresszusra. Nem tudtam, mit akar.

– Most már tudja. Ha megengedünk ilyesmit, elveszik az engedélyünket. Ha az igazgató megtudja, elveszítem az állásomat. És nem vagyok a fia.

– Nem kell személyeskedni. – A férfi hangja dühös volt. – Talán egy nagy pofonra volna szüksége.

– Próbálja csak meg, vén kecske. Csak előbb gombolja be a sliccét.

A lány hangja vágott közbe élesen.

– Beszéljen vele. Így nem jut semmire. A többin kívül testi sértésért is feljelenti.

– Sajnálom – mondta a férfi.

– Bőven akad, amiért sajnálkozhat.

A lány gépiesen sírni kezdett.

– Le fognak csukni, és magát is. Csináljon már valamit, mister!

– Nem beszélhetnék az igazgatóval? Nem jó üzlet kihívni a rendőrséget...

– Elutazott – mondta a Fiú. – Egyébként magam is boldogulok.

Némi szünet után a férfi akadozva megkérdezte:

– Mennyit keres egy héten?

– Heti negyvenet. Miért?

– Megfizetem, ha elfelejti a dolgot. Nincs nálam sok kápé...

– Van pár húszas a tárcájában – mondta a lány. Éppen olyan gyorsan hagyta abba a bőgést, ahogyan elkezdte. – Láttam.

– Fogd be – mondta a suhanc. – Nem fogadhatok el megvesztegetést, mister. Az állásomba kerülne.

– Lehet nálam vagy nyolcvanöt dollár. Megkaphatja.

Az ifjonc gúnyosan kacagott.

– Kiskorú sérelmére elkövetett erőszakos nemi közösülésért? Olcsó lenne, mi? Errefelé nemigen kapni munkát.

– Van egy százdolláros utazási csekkem. – A férfi hangja élénkebb lett. – Adok magának százötven dollárt. Egy kicsit meg kell tartanom a szállodára.

– Elfogadom – mondta a suttyó. – Nem tetszik a dolog, de belemegyek.

– Hála istennek.

– Jöjjön le az irodába, mister. Ott használhatja a töltőtollat.

– Köszi, mister – mondta halkan a lány. – Tutira megmentette az életemet.

– Tűnj el a szemem elől, koszos kis ribanc!

– A férfi hangja dühös volt.

– Csendesebben – mondta a kölyök. – Halkabban. Menjünk innen.

Visszamentem a napozóteraszra, és a sarok mögül lestem, ahogy kijöttek. A nyikhaj fürgén lépkedett elöl, lóbálta a karját. A férfi kelletlenül battyogott utána, kezében a kalapjával. Kibontott cipőfűzője végigtörölte a folyosót.

21. FEJEZET

Kopogtam az ajtón.

– Ki az? – suttogta a lány.

Ismét kopogtam.

– Te vagy az, Ronme?

Igent mondtam. Hallottam a meztelen talpakat a padlón, majd kinyílt az ajtó.

– Könnyű meló volt... – kezdte mondani. Aztán a kezét a szája elé kapta, a szeme belesötétedett a látványomba. – Hah?

Megpróbálta becsukni az orrom előtt az ajtót, de befurakodtam, és én csuktam be az ajtót magam mögött. Hátrált, mindkét kezének ujjai vörösre mázolt szája előtt. Csak egy szál szoknyát viselt, és ez hirtelen be is ugrott neki. A keze lecsúszott a keblére. Kicsi, bimbózó mellét könnyű volt eltakarni. Vállcsontja kiállt, véznán, mint a csirkéé. Bal karjának egy része szinte ragyásnak látszott, mint a nagyon régi márvány, a sok tűszúrástól.

– Meredek balhé ez, hugicám. Nem tudsz valami jobbat kezdeni a testeddel?

Továbbhátrált, a sarokban álló vetetlen ágyig. Csúf kis szoba volt, zöldre festett fala és plafonja amolyan nyilvános öltözőre emlékeztetett, a berendezés egy ágyból, egy székből, egy hámló furnérlemez komódból meg egy molyette szőnyegből állt. Gyors numerákhoz való kis odú volt, cella, ahol magányos férfiak álomba ringathatták magukat egy-egy barna üveggel. A lány túlságosan jónak látszott a szobához, bár tudtam, hogy nem az.

Felkapta a földről a pulóverét, és magára húzta.

– Mi köze hozzá, hogy mit művelek a testemmel? – Piros szemű keble még rám meredt, mielőtt befedte. – Elmegy, vagy hívom a portásfiút.

– Jó. Úgyis beszélni akarok vele.

A szeme nagyra nyílt.

– Maga rendőr. – Furcsa volt a szeme.

– Magánszimat – mondtam. – Ettől jobban érzed magad?

– Menjen ki a szobámból, és hagyjon békén, majd akkor jobban leszek.

Inkább közelebb mentem hozzá. Az arca sovány és fehér volt a belső hidegtől. Az volt a furcsa a szemében, hogy nem volt közepe. Rajtuk a sötétségbe láttam, a lányban lakozó hideg sötétségbe. Remegni kezdett a keze, a remegés végigfutott a karján a vállába, majd le a testén. Leült az ágy szélére, két kézzel átkarolta a térdét, egymáshoz szorította az összes végtagját, hogy szét ne hulljon. Árnyék suhant át az arcán, sötét és végleges árnyék, mint a halál. Kis öregasszonynak látszott aranyparókában.

– Mióta? – kérdeztem.

– Három napja. Megbolondulok. – Vacogni kezdett a foga. Erősen összeszorította az ajkát.

– A rosszabbik anyag, kislány?

– Aha.

– Sajnállak.

– Sokra megyek vele. Három napja nem aludtam.

– Amióta Tarantine elment.

Felegyenesedett, erőt vett a reszketésén.

– Tudja, hol van Joey? Tud szerezni egy kis anyagot? Van rá pénzem, hogy kifizessem...

– Nem vagyok benne az üzletben, kislány. Egyébként hogy hívnak?

– Ruth. Tudja, hol van Joey? Neki melózik?

– Én ugyan nem. Ami Joey-t illeti, ki kell várnod a végét.

– Nem bírom. Meghalok. – És talán igaza volt.

– Mióta vagy anyagon?

– Tavaly ősszel kezdtem. Ronnie szoktatott rá.

– Milyen gyakran?

– Hetente úgy egyszer. Aztán hetente kétszer. Az utóbbi hónapokban mindennap.

– Mennyit?

– Nem tudom. Hígítják. Napi ötven dollároma kerül.

– Ezért zsebeled ki a turistákat?

– Ebből élek. – Felemelte bágyadt tekintetét. – Hogy tud ilyen sokat rólam?

– Nem tudok. Csak egyet. Orvoshoz kéne fordulnod.

– Mi értelme? Elküldenek valamelyik szövetségi kórházba, és akkor biztosan meghalok.

– Leszoktatnak. Elvonókúra.

– Honnan tudja, maga is anyagozott?

– Nem.

– Akkor nem tudja, miről beszél. Kifordítja az embert. Tegnap éjjel lent voltam a parton, és valahányszor egy-egy hullám homokot fröccsentett rám, földrengésnek éreztem, a világ végének. Lefeküdtem, egyenesen felnéztem, és nem volt égbolt. Semmi, csupán sárga pöttyök a szememben és a feketeség. Fura volt, mintha belezuhantam volna önmagamba, üres voltam, akár a kút, és belehulltam magamba. – Megérintette a gyomrát. – Fura, még mindig élek. Pedig olyan volt, mintha meghaltam volna.

Ledőlt a széttúrt ágyra, és a feje alá tett kézzel bámult fel a mennyezetre, a keble szinte ellapult, orra, szája és álla megfeszült az erőlködéstől. Izzadságtól sötétlett keskeny, aranyló halántéka. A hányadékzöld plafon volt az egyetlen égboltja.

– Azt hiszem, még egyszer keresztül kell mennem rajta, mielőtt tényleg meghalok.

– Nem fogsz meghalni, Ruth. – Ezt állítottam. Ugyanakkor úgy éreztem magam, mint egy ügyész, aki egy halott lányt faggat a pokol alsó bugyraiban. – Mit csináltál a parton tegnap éjjel?

– Semmit. – Úgy mondta, mintha egy korábbi, boldogabb élet emlékét idézte volna fel.

– Mindig lejártunk a partra, mielőtt apa elment. Akkoriban kutyánk is volt, kis, arany spániel, és kergette a madarakat, mi pedig levittük a kaját a partra, piknikeztünk, tüzet raktunk, jól éreztük magunkat. Apa mindig gyűjtött nekem kagylókat: komoly gyűjteményünk volt. – Felkönyökölt, sima, fiatal homlokát ráncolta. – Vajon hol lehetnek a kagylóim? Nem tudom, mi lett velük.

– Apáddal mi történt?

– Alig látom. Elment, amikor anyám elhagyta: korábban fotóműtermük volt a városban. Aztán apám hajón kapott rádiós állást, és mindig távol van, Indiában vagy Japánban. De küld nekem pénzt nagyanyámhoz – védte az apját. – Leveleket is ír.

– Szóval nagyanyádnál laksz?

Visszafeküdt.

– Többnyire. Nagyanyám pincérnő egy kamionparkolóban. Éjjel nincs otthon, nappal alszik. Tegnap éjjel is ez volt a baj. A ház lélegezni kezdett körülöttem, ki-be, megrémültem, és teljesen egyedül voltam. Azt hittem, ha lemegyek a partra, jobb lesz. Az óceán illatától mindig jobban lettem. Nem használt. A szabadban még rosszabb volt. Meséltem magának a csillagokról, hogy olyanok voltak, mint lyukak a fejemben, meg hogy belezuhantam a feketeségbe. Amikor felébredtem, akkor láttam a férfit kijönni a tengerből, és feldurrant az agyam. Azt hittem, olyan vízi ember, amilyenről olvastunk az egyik versben a tavalyi tanévben. Ma sem vagyok biztos benne, hogy tényleg láttam.

– Mesélj róla. Hol láttad?

– A Makréla-parton, ahol a tűzrakó helyek vannak: oda jártunk azelőtt piknikezni. – Felemelte az egyik kezét, bizonytalanul dél felé mutatott. – Úgy egymérföldnyire van a sugárúton lefelé. Az egyik szélfogó mögött feküdtem a homokon, rettenetesen fáztam. – Megborzongott az emléktől. – De a feketeség elmúlt, és már nem zuhantam. Azt hittem, a legrosszabbon túl vagyok. A víz fölött némi fény derengett, és nappal mindig jobban vagyok, amikor látom a

dolgokat. Akkor az a férfi felállt a víz szélén, és kigyalogolt a partra. Halálra rémültem. Az az őrült ötletem támadt, hogy a tengerhez tartozik, és értem jött. Azért még eléggé sötét volt, mozdulatlanul feküdtem, és nem is látott engem. Eltűnt a bozótban a tűzrakó helyeken túl. Azt hiszem, ott parkolt a kocsija. Mert azután felberregett egy motor. Nagyon is igazi volt, azt hiszem. Maga szerint?

– Persze hogy igazi volt. Be volt kötve a feje?

– Nem, nem hinném. Nem Mario volt. Ronnie mesélte, hogy Mario hajója zátonyra futott, én pedig arra gondoltam, hátha a dolognak köze volt Mario hajójához...

– Láttad a hajót?

– Nem. Talán hallottam, nem tudom. Amikor a sirályok rikoltoznak, néha úgy hallom, mintha hajósíp szólna, néha meg teljesen süket vagyok, nem hallok semmit. – Ahogy a legtöbb anyagos, hipochonder volt, minden egyébnél jobban izgatták a tünetei, és igen jól írta le őket.

– Hogy nézett ki az az ember? – kérdeztem.

– Nem sok fény volt. Nem láttam az arcát. Anyaszült meztelen volt, vagy testszínű fürdőruhát viselt. Mintha egy batyu lógott volna a nyakában.

– Ismerős volt?

– Nem hinném.

– Nem Joe Tarantine?

– Joey nem lehetett. Bárcsak ő lett volna. Joey-t megismertem volna, anyaszült meztelenül is.

– Tőle kapja az anyagot, ha jól értem.

– Nem kapok én senkitől – mondta a mennyezetnek. – Már három évnek tűnő három napja. Maga mit tenne az én helyemben, mister? Ronnie-nak van mariskája, de attól csak rosszabbul leszek. Maga mit tenne?

– Menj orvoshoz, leszoktatnak.

– Nem lehet, mondtam már. Nem megy. Maga L. A.-ből való? Nem tudja, hol juthatnék anyaghoz L. A.-ben? Kétszáz dollárt kerestem az elmúlt három éjjel.

Dowserra gondoltam, aki szerette a szőkéket. Ruth azonban jobban jár, ha vár, mint ha Dowserhoz fordul, hiába kaphatna meg tőle mindent.

– Nem tudom.

– Ronnie ismer egy pasast San Franciscóban. Ronnie azelőtt Herman Speed dílere volt, mielőtt Speedet meglőtték. Gondolja, hogy kaphatnék valamit, ha elmennék Friscóba? Vártam, hogy Joey visszajön. Nem jött. Gondolja, hogy visszajön?

– Joey vagy meghalt, vagy elhagyta az országot. Nem jön vissza.

– Ettől féltem. Nem várom tovább Joey-t. Elmegyek Friscóba. – Hirtelen felült, és fésülködni kezdett.

– Ki az a fickó, akiről Ronnie mesélt neked?

– Nem tudom a nevét, nem mondanak neveket. Szúnyognak nevezi magát. Tavaly Speed árusa volt. Most Friscóban melózik. – Lehajolt, hogy felvegye a cipőjét.

– Az nagy város.

– Tudom, hová menjek, Ronnie megmondta. – Hirtelen kislányosan a szája elé kapta a kezét. – Sokat beszélek, igaz? Mindig sokat beszélek, ha rendesek velem. Maga nagyon rendes, én meg azt hittem, rendőr.

– Az voltam – feleltem –, de nem akarok rontani az esélyeden.

Már sokkal jobban nézett ki, miután elhatározta, hogy még azon az éjszakán elutazik. A testében keringeni kezdett a vér, a szemében látszott némi értelem. De még mindig olyan öregnek látszott, hogy akár a saját anyja lehetett volna.

22. FEJEZET

Az ajtó hirtelen felpattant, ahogyan már annyi ajtó az életem során. A Ronnie nevű suhanc lépett be. A nagydarab, tizenkilenc vagy húszéves kölyök inkább fiatal hősszerelmesnek látszott, semmint fiatalkorú bűnözőnek: finom vonású, sötét bőrű arc, fekete sörény, dús, összenőtt szemöldök. A póló alatt látszott, hogy a karja izmos és barnára sült. A jobb kezében abroncsvasat szorongatott.

Észrevettem, mielőtt lesújtott volna a fejemre. Elhajoltam, és ráugrottam a srácra, mielőtt újra üthetett volna. Mögöttem a lány csendben volt. Ujjaim megtalálták a vasat szorongató kéz csuklóját. A másik kezemmel kicsavartam a fiú kezéből a szerszámot, és a szoba másik sarkába hajítottam. Aztán ellöktem az ifjoncot, elterelő balhorgot indítottam a feje felé, de teljes súlyomat a jobbegyenesbe adva ütöttem meg a hasán. Telitalálat volt. Nem angyaloktól jövő ütés, hanem az átkozottaké.

Arcra esett, levegő után kapkodva vonaglott a földön. A lány mellé kucorodott, ajkát apró, szerető jajkiáltások hagyták el. Ez a kölyök szoktatta rá őt a heroinra, ő adott neki sárgalázat és fehér halált, így hát a lány bolondult érte.

A fiú bénult rekeszizma újra működni kezdett. Zihálva mélyeket lélegzett. Álltam, néztem, ahogy felült, és arra gondoltam, még nagyobbat kellett volna ütnöm.

A lány felém fordította sápadt arcát.

– Maga vadállat.

– Odakinn várj, Ruth. Beszélni akarok Ronnie-val.

– Kicsoda maga? – A kölyök nehezen vette a levegőt. – Mi folyik itt?

– Azt mondja, magánszimat. – A lány átölelte a kölyök vállát, az egyik keze gyengéden simogatta a lágyékát.

A srác ellökte a lányt, támolyogva felállt.

– Mi a fenét akar? – A hangja magasabb volt, mint korábban, mintha visszatért volna a kamaszkora.

– Ülj le. – A mennyezeti lámpa alatt álló, egyetlen székre pillantottam. – Információt akarok.

– Tőlem ugyan nem kap. – De leült. Arcának az egyik oldala tikkelt, hát úgy festett, mintha időnként vidáman rám kacsintott volna.

– Csukd be az ajtót – mondtam a lánynak.

– Magad mögött.

– Maradok. Nem hagyom, hogy bántsa.

A srác arcára kiült a hirtelen harag.

– Kifelé, az isten verjen meg. Áruld magad kutyaeledelért, de takarodj ki. – A lányon töltötte ki megaláztatásának dühét.

A lány józanul válaszolt:

– Ha te mondod, Ronnie. – És kiment, a lábát húzva.

A kölyök arcát teljesen megváltoztatta az ingerültség. Természetellenesen apró füle volt, szinte a koponyájához tapadt.

– Ruthnak eljárt a szája, mi? Nagyon vicces lány. Beszélnem kell vele.

– A közelébe sem mész többé. Van még egykét ütésem, amelyeket nem ismersz. Egyetlen lány sem nézne rád soha többé.

A tekintete a sarokban heverő abroncsvasra villant, majd vissza. Kisfiús és kötelességtudó arcot próbált mutatni nekem, sikerült is.

– Nem maradhatok itt, mister, komolyan. Vissza kell mennem az irodába.

– Ma éjjel nem lesz több könnyű zsákmány.

Alattomos félmosolyánál előbukkant szabálytalan fogsora.

– Biztosan buta vagyok, mister. Egyáltalán nem értem.

– Másfél kilót keresni ötperces vakerral.

Az arca ismét megrándult, megint kacsintott. Nála kevésbé vonzó suhanccal még sosem találkoztam.

– Soha nem veszi rá a pasast, hogy tanúskodjon – mondta.

– Ne ámítsd magad. Holnap reggel dühösen fog ébredni. Könnyen megtalálom.

– A vén kecske magának kereste a bajt, nem?

– Te keresed magadnak a bajt, fiam. Egy turizmusból élő városban nem szeretik, ha a turistákat azzal zsarolják, hogy feldobják őket az erkölcsrendészeten.

– Értem már. Részesedést akar. – Megint mosolygott, és kacsintott.

– Hozzá nem nyúlnék. Információt akarok.

– Miféle információt? Nincs információm.

– Herman Speedről. Azt akarom tudni, mi történt vele és miért.

A teste mozdulatlan maradt, mégis mintha megvonaglott volna. Végighúzta a haját dús, fekete bozontján.

– Maga szövetségi ügynök, mister?

– Nyugi. Nem te kellesz nekem. Bár feljelenthetlek zsarolásért, ha kell.

– Úgy érti, ha nem beszélek?

– Kezdem elveszíteni a türelmemet.

– Nem tudom, mit akar tőlem hallani. Én...

– Speednek dolgoztál. Már nem dolgozol neki. Miért?

– Speed már nincs benne az üzletben.

– Kinek dolgozol?

– Magamnak. Tarantine nem szível.

– Nem is értem – mondtam. – Jóképű vagy, eszes, tisztességes, ami csak kell. Mit akarhat még Tarantine?

Ez csorbította a hiúságát, és egy picit elszégyellte magát. De csak egészen kicsit.

– Speed dílere voltam, szóval Tarantine nem kedvel.

– Ő maga is Speednek dolgozott.

– Igen, de kijátszotta. Amikor a társaság színre lépett, átállt hozzájuk. Látta, hogy egy Speed-féle független nem állhat meg velük szemben.

– Így hát meglőtte Speedet, és átvette az üzletet a társaság nevében.

– Nem pontosan. Tarantine dörzsöltebb, semhogy maga lövöldözzön. Talán csak befújta Speedet. Úgy hallottam, ezt tette.

– Hogy történt?

– Nem voltam ott, csak azt tudom, amit hallottam. – Ismét mozdulatlanul vonaglott. Összenőtt szemöldöke alatt a két szeme igen apró volt, és közel ült egymáshoz. Átlátszó izzadságpattanások borították a homlokát. – Nem kéne így fecsegnem, mister. Kikészíthetnek érte. Honnan tudjam, hogy megbízhatok magában?

– Vállalnod kell a kockázatot.

– Nem használhat fel tanúnak. Csak annyit tudok, amennyit hallottam.

– Akkor azt mondd el.

– Elmondom, amit csak tudok, mister. Speed Tijuanából jött aznap éjjel. Több zacskó barna cukor volt a kerekeiben; ez volt a rendszere, a belülről vulkanizált kerekek. Tarantine vele utazott, és szerintem felhomályosította a bandát. Rátámadtak Speedre az autópályán, Delmartól errefelé, leszorították az útról valami vén teherautóval vagy mivel. Speed ellenállt, hát lelőtték, a kocsijával elhajtottak, őt meg ott hagyták, azt hitték, halott. Tarantine hozta be, hiszen Speed haverja volt. Legalábbis Speed azt hitte. Amikor Speed kijött a kórházból, elhagyta a várost. Majdnem meghalt, ez aztán elijesztette. Ki nem állhatta a lövöldözést, úriember volt.

– Azt látom. És hol van most ez az úriember?

– Gőzöm sincs. Elpucolt és kész. Eladta az Aréna bérleti jogát Tarantine-nak, és elporolt.

– Írd le az úriembert, Ronnie.

– Speedet? Mindig menő cuccokat hord. Kétszáz dolláros öltöny, csináltatott ing, monogramos nyakkendő. Nagydarab, testes ember, de finom. Úgy beszél, mintha egyetemet végzett volna, teljesen tipp-topp.

– Arca is van?

– Aha, és elég jóképű, ahhoz képest, hogy öreg szivar. Alig ritkul a haja – egyébként világosbarna. Kis, szőkés bajusz. – Végighúzta az ujját a felső ajka fölött. – Kellemes arcvonások, kivéve az orrát. Az orrán dudor van, ahol be volt törve.

– Mennyi idős?

– Középkorú, negyvenes. Kábé mint maga, talán kicsit idősebb. De azért Speed nem olyan jóképű, mint maga, mister. – Őszintének és vonzónak próbált mutatkozni.

Az a fajta kutyakölyök volt, amelyik minden kezet megnyal, amelyet nem mer megharapni. Nyomasztó érzés volt, hogy nem üthettem meg még egyszer, mert fiatalabb volt, puhább és túlságosan könnyű eset. Ha igazán bántottam volna, továbbadta volna valakinek, aki nála is gyengébb, például Ruthnak. Ronnie-val valójában semmit nem lehetett kezdeni, legalábbis nem nekem. Addig játszik majd így vagy úgy a dollárral, amíg a Folsom börtönben vagy egy hullaházban köt ki, esetleg egy úszómedencés villában a dombtetőn. Sok ezer hozzá hasonló akadt tízezer négyzetmérföldes vadászterületemen: suhancok, akik elveszítették a jövőjüket, a szüleiket és önmagukat a part menti városok sivár, selejtes házakkal teli utcáin; felpörgetett lelkű, képregényképzeletű kölykök, akiknek a mersze túlságosan későn ért meg az egyik háborúhoz, túlságosan korán a másik fajtához.

– Mi baj, mister? – kérdezte. – Az igazat mondtam, azt, amit igaznak tudok. – Az arca rándult, ekkor kaptam észbe, hogy vakon bámulok bele üres, gesztenyebarna szemébe.

– Lehet. Nem te találtad ki ezt az egészet, ahhoz buta vagy. Tarantine milyen módszerrel dolgozott?

– Sejtelmem sincs. – Idegesen túrt ismét a hajába.

– Bocsánat, elfelejtettem. Te tiszteletre méltó honpolgár vagy. Nem üzletelsz olyan banditákkal, mint Tarantine.

– Ő meg a bátyja megvették a hajót – mondta. – Azt, amelyik ma zátonyra futott. Honnan tudjam, mire használták? Elmentek párszor

pecázni, talán elhajóztak Mexikóba is. Speed onnan hozta az anyagot, amikor ő volt itt, egy mexikóvárosi tagtól, aki ópiumból gyártotta. – Előrehajolt felém, de nem hagyta el a szék biztonságát. – Mister, engedjen már vissza az irodába, elmondtam mindent, amit tudok. Mit szól hozzá?

– Ne olyan hevesen, Ronnie. Vannak még barátaid, akikről hallani akarok. Hol érhetem el Szúnyogot, ha szükségét érzem?

– Szúnyogot?

– Most San Franciscóban melózik, mondja Ruth. Azelőtt Speed dílere volt itt.

– Nem ismerek semmiféle Szúnyogot – felelte meggyőződés nélkül –, kivéve azokat, amelyek csípnek.

Az orra alá tartottam az öklömet, magamban pedig arra gondoltam, remekül tudok kölyköket ijesztgetni.

A gesztenyebarna szempár az öklömre kancsított.

– Megmondom, mister, de ígérje meg, hogy nem árulja el a nevemet. Nem örülnének, ha megtudnák, hogy eljárt a szám. Azt írta, nyáron talán kaphatok ott munkát...

– Nem ígérek meg semmit, Ronnie. Megint kezdem elveszíteni a türelmemet.

– Tudni szeretné, hol találja?

– Úgy van.

– Egy zenészen keresztül léptem kapcsolatba vele, aki *A Barlang* nevű alagsori bárban zongorázik. Rögtön a Union Square mögött, könnyű megtalálni.

– Ez mikor történt?

– Úgy egy hónapja. Odarepültem az egyik hétvégre a múlt hónapban. Megőrülök Friscóért. Megy a személyiségemhez, nem úgy, mint ez a pitiáner kisváros...

– Aha. Találkoztál Szúnyoggal is?

– Naná, már nagymenő, de jó barátom. A gimiből ismerem. – Ronnie szinte dicsekedett. Hogy milyen régről ismeri Szúnyogot.

– Mi az igazi neve?

– De nem mondja meg neki, hogy tőlem tudja, ugye, mister? Gilbert Moreno.

– És a zenészé?

– Nem tudom a nevét. Megtalálja *A Balang*-ban, minden este *A Barlang*-ban zongorázik. Drogos, meg fogja ismerni.

– Szúnyog tudja, hol van Speed?

– Azt mesélte, Speed ott járt karácsonykor, pénzt igyekezett szerezni. Aztán Renóba ment, azt hiszem, Renóba. Mehetek, mister?

A fejemben kezdett összeállni a kép. Elvont rajzolat volt, vörössel rajzolt háromszög. Az alját a Palm Springs és Pacific Point közti egyenes képezte. A csúcsát San Francisco. Egy másik, homályosabb, ugyanerről az alapvonalról kiinduló háromszög csúcsa Reno volt. De amikor megkíséreltem a kettőt összedolgozni, az egész elhomályosodott.

– Jól van, eredj – mondtam.

Mire kimentünk, a lány eltűnt. Megkönnyebbülést éreztem. Az a lány a kelleténél nagyobb felelősséget jelentett.

23. FEJEZET

A megyei bíróság tornyán a kivilágított óra szerint még csak tizenegy óra múlt öt perccel. El se tudtam hinni. Amolyan éjfél utáni érzésem volt. A nyelvemen már egy hosszú, rossz este lepedéke képzett bevonatot. Fejemben elakadt hanglemezként futott végig újra meg újra a bűnügyi katekizmus. Micsoda? Vér. Hol? Ott. Mikor? Akkor. Miért? Ki tudja. Kicsoda? A férfi. Ők. A lány. Az. Mi. Elsősorban mi.

A bíróságnak az elé a szárnya elé parkoltam, ahol a megyei börtön helyezkedett el. Az első és a második emeleti ablakokat díszes rácsok borították, hogy megfeleljenek a mögöttük lévő tolvajok, rablók és prostituáltak szépérzékének. Ennek a szárnynak az egyik földszinti részét foglalta el a seriff irodája, a toronyóra alatt csupán itt égett fény.

A magas, fekete tölgyfa kapu nyitva állt, én pedig besétáltam a fluoreszkáló-fehér fénybe. Az előcsarnokot kettéosztó pult mögött egy kövér fiatalember telefonált. Nem, mondta, a főnök nincs benn, és nem adhatja meg az otthoni számát. Különben is, valószínűleg alszik már. Igazán sajnálattal hallja. Reggel nyomban felhívja rá a főnök helyettesének a figyelmét.

Letette a kagylót, és megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Bolond asszony – közölte velem. – Naponta-kétnaponta jelentkezik. Azt képzeli, rádióhullámokat képes fogni, és idegen ügynökök bombázzák propagandával az idegrendszerét. A legközelebb megmondom neki, cseréltesse ki a csöveit, hogy inkább a televíziót foghassa.

Felállt az íróasztalától, a pultra támaszkodott.

– Mit tehetek önért, uram? – Olyan barátságos volt, mint a sarki boltos, csak kenyér és krumpli helyett igazságot osztott.

– Tényleg nincs itt a főnök?

– Vacsora óta nincs. Segíthetek én?

– Az egyik helyettes egy eltűnési ügyön dolgozik: Joe Tarantine ügyén.

– Még hogy az egyik! Hárman vagy négyen dolgoznak az ügyön. – A szeme mosolyba burkolózott.

– Hadd beszéljek az egyikükkel.

– Eléggé elfoglaltak. Maga riporter?

Megmutattam az engedélyemet.

– Akivel én beszéltem, nagydarab ember cowboykalapban. Vagy mind cowboykalapot viselnek?

– Csak Callahan. Éppen benn van Mrs. Tarantine-nal. – Hüvelykujjával a belső ajtó felé bökött. – Megvárja?

– Melyik Mrs. Tarantine van itt, az anya vagy a feleség?

– A fiatalabb. Tarantine helyében én nem hagynék itt egy ilyen cukorfalatot. – A szeméből sokatmondó pillantás indult el, és renyhe ráncokban szétfutott az arcán.

Lenyeltem a bosszúságomat.

– Hivatalos álláspont, hogy Tarantine lelépett? Esetleg belső fülest kapott, hogy Tarantine tud vízen járni, vagy egy orosz tengeralattjáró várta, és vette fel?

– Lehet. – A kezével legyezte az arcát. – Össze kéne jönnie a bolondos hölggyel. Azt mondja, a hangok a fejében orosz akcentussal beszélnek. A helyzet az, hogy nincs hivatalos álláspont, nem is lesz, amíg be nem fejezzük a nyomozást.

– Jártak az *Aztéк Királynő* fedélzetén?

– Aha, szétroncsolódott a sziklákon. A kabinban nincs senki. Miért ez az érdeklődés, ha megkérdezhetem, Mr...?

– Archer. Van némi információm Callahan-nek.

– Bármelyik percben kijöhet. Majdnem egy órája benn vannak. – Irigy pillantást vetett a belső ajtóra, visszakacsázott az íróasztalához, és befurakodott az asztal meg a forgókarszék közé.

Volt időm elszívni egy cigarettát, aznap szinte az elsőt. Ültem a kemény padon, a fal mellett. A szemben lévő falon függő elektromos

óra percmutatója kis, ideges ugrásokkal elérte a fél tizenkettőt. Az ügyeletes ásítozott az újságja fölött.

Végre kattant a belső ajtó retesze, és Callahan jelent meg az ajtóban. Nagy kalapját a kezében tartotta, a könyörtelen fény így megvilágította szeplős koponyáját. Sután utat engedett Galley-nek, és úgy mosolygott le rá, mintha az övé volna.

Galley éppen olyan ápolt és üde volt, mint délután. Sötétbarna kosztümöt viselt sötét kalappal, de a gyászruha jelleget elűzte a kabátkája alatti zöldcitrom színű blúz. Csak a szeme alatti kékes félhold sejtette, mm ment át.

Felálltam, ő pedig megtorpant, az egyik térde behajlítva a levegőben a be nem fejezett lépéshez.

– Ó, Mr. Archer! Nem hittem volna, hogy összefutok magával ma éjjel. – Befejezte a lépést, és kesztyűs kezét nyújtotta. A kezét a bőrkesztyűn át is hidegnek éreztem.

– Én reméltem, hogy összefutunk. Ha várna egy percet, Calahannel szeretnék beszélni.

– Persze hogy várok.

Leült a padra. Callahan fölé hajolt, és mélységes hálával köszönte a segítségét. A kövér fiatalember áthajolt a pulton, húsba ágyazott szeme mohón meredt Galley-re.

A nagy ember feltette a kalapját, és felém fordult.

– Mit akar, ember? Nézzük csak, maga Marióval volt a parton. A barátja?

– Magánnyomozó, aki Joe Tarantine-t keresi. A nevem Archer.

– Neki? – bökött a fejével Galley felé.

– Az anyjának. – A pult másik végéhez tereltem. – Beszéltem egy lánnyal, aki olyasmit látott ma reggel, ami érdekelheti magát. Hajnalban egy szélfogó mögött feküdt a Makrélaparton, teljesen egyedül.

– Teljesen egyedül? – Zavar és gúny ráncolta a szeme körül a bőrt.

– Azt mondja, teljesen egyedül. Egy férfi úszott partra a nyakában batyuval, valószínűleg ruhaneművel, mert anyaszült meztelen volt. A lány látta a férfit átvágni a parton, majd egy autót hallott elindulni a tűzrakó helyeken túli liget mögött.

– Szóval ez történt Tarantine-nal – mormogta.

– Nem Joe volt a lány szerint, nem is Mario. Mindkettőjüket ismeri...

– Ki az a lány? Hol van?

– Egy pankrátormérkőzésen találkoztunk. Megpróbáltam behozni, de meglépett tőlem.

– Hogy néz ki?

– Szőke és vékony.

– A pokolba, ebben a városban manapság a lányok fele szőke. Mit mondott, mikor látta azt a fickót?

– Virradat előtt valamivel. Ahhoz még sötét volt, hogy tisztán lássa.

– Nem lehetett érzékcsalódás? – morogta. – Olyan lány esetében, aki olyankor egyedül fekszik a parton.

– Nem hinném. – De talán volt ebben némi igazság. Ruthnál akadtak jobb tanúk, nagyjából százötvenmillióan.

Callahan Galley-hez fordult, ismét levette a kalapját. Még a hangja is megváltozott, amikor Galley-hez szólt, mintha külön személyisége lett volna mindkét nemhez.

– Kedves Mrs. Tarantine. Mit is mondott, mikor fuvarozta le oda a férjét?

Galley felállt, és szabatos léptekkel elindult felénk.

– Nem emlékszem pontosan. Úgy hajnali négy lehetett.

– De még virradat előtt?

– Legalább egy órával virradat előtt. Még akkor se volt egészen világos, amikor visszaértem Santa Monicába.

– Igen, tényleg ezt mondta az imént is.

– Fontos?

Callahan ünnepélyesen válaszolt:

– Minden fontos egy gyilkossági ügyben.

– Gondolja, hogy megölték? – kérdeztem.

– Tarantine-t? Nem tudom, mi történt vele. Holnap reggel kezdjük keresni.

– De hát gyilkosságot említett.

– Tarantine-t keressük gyilkosság gyanújával – mondta. – Egész L. A.-ben körözik. Nem hallott a Dalling-gyilkosságról?

Galley-re pillantottam. Alig észrevehetően rázta a fejét.

– Ja, arról - mondtam.

– Rettenetesen fáradt vagyok – mondta Galley. – Meg fogom kérni Mr. Archert, hogy fuvarozzon haza.

Azt feleltem, örömmel.

24. FEJEZET

A bíróság lépcsőjén elkapta a karom, az ujjai erősen szorítottak, de nem volt kellemetlen mégsem.

– Örülök, hogy felbukkant, Archer. Hosszú órákon át felelgettem rendőrök kérdéseire, teljesen valószínűtlennek érzem magam, mintha csak egy film szereplője lennék. Maga szilárd és megfogható, igaz?

– Eléggé szilárd. Száznyolcvanöt font a testsúlyom.

– Nem úgy értem, tudja jól. Az a sok hivatalos arc! Akár a halotti maszkok. Magának emberarca van, maga hús és vér.

– Hús és vér és egyéb Finomságok – mondtam. – Régebben rendőr voltam. És szerintem maga vékony kötélen táncol.

Még jobban megmarkolta a karomat.

– Kötélen táncolok?

– Jól hallotta. És nem tudom, az L. A.-beli zsaruk miért nem vették őrizetbe koronatanúként.

– Miért zártak volna börtönbe? Tökéletesen ártatlan vagyok.

– Tetteiben valóban. Lelkileg nem. Maga túlságosan rafinált ahhoz, hogy Tarantine bepalizza. Nem élhetett vele együtt több mint két hónapig, anélkül hogy ne jött volna rá, miben sántikál.

Elengedte a karom, és lemaradt, amikor kinyitottam neki a kocsi ajtaját.

– Szálljon be, Mrs. Tarantine. Arra kért, vigyem haza. Egyébként hol az autója?

– Nem mertem ma este vezetni. Szörnyű napom volt, most meg maga tesz fel nekem keresztkérdéseket. – Elcsuklott a hangja. Hogy megjátszotta-e, vagy valódi volt, nem tudtam eldönteni.

– Szálljon be. Szeretném hallani, mit adott elő a zsaruknak.

– Nincs joga így beszélni velem. A feleséget nem kényszeríthetik rá, hogy az ura ellen valljon. – De beült.

– De igen, ha bűntárs – vágtam be az ajtót a nyomaték kedvéért.

Elhúzódott tőlem, amikor beindítottam a motort.

– Azt sem tudtam, hogy Joe-t gyilkosságért körözik, amíg Mr. Callahan nem mondta. Valójában nem is adtak ki ellene körözést. Csak ki akarják hallgatni. Megtalálták az ujjlenyomatait Keith lakásában. – Vékony volt a hangja.

– Tudnia kellett. – Balra fordultam, a főutca felé. – Mihelyt elmondták magának, hogy Dallinget lelőtték, arra kellett gondolnia, hogy Joe ma hajnalban járt Dallingnél. Erről mit mondott a gyilkosságiaknak?

– Semmit. Teljesen kihagytam. Azt mondtam, Joe-t egyenesen Pacific Pointba vittem.

– És nem tudja, hogy értem, hogy vékony kötélen táncol?

– Nem mondhattam el nekik – suttogta. – Akkor gázkamrába küldenék, ha valaha is megtalálnák.

Megálltam egy villogó pirosnál, majd átvágtam a főutcán az autópálya felé.

– Ma délután erősen Tarantine-ellenes volt. Mitől változott hűséges hitvessé?

– Hagyja a gúnyolódást, Archer. – Temperamentuma ismét fellobbant. – Joe nem szeretetre méltó ember, de képtelen lenne ölni. Ráadásul a felesége vagyok.

– Tudom. Ez azonban nem akadályozta abban, hogy heroinnal kereskedjen.

– Erre honnan jött rá?

– Nem egykönnyen. A lényeg az, hogy nem magától tudtam meg.

– Csak az utóbbi pár hétben tudtam róla. Gyűlöltem a dolgot. El is hagytam volna Joe-t, ha nem féltem volna megtenni. Ettől bűnöző vagyok?

– Mitől félt, Galley? Joe egy légynek sem ártana, ahogy maga mondja.

– Nem ölte meg Keitht – szipogta. – Biztos vagyok benne. Nem volt rá oka.

– Ugyan már, dehogy nem. Nem akarja beismerni, mert fél, hogy belekeveredik. Mintha nem lenne máris nyakig benne.

– Mi oka lett volna rá?

– Délután maga mondta: Joe őrülten dühös volt, mert Dalling elvitt engem az Oázisban lévő búvóhelyükre. És most, hogy a dolog megtörtént, megváltoztatta a sztorit.

– Keith nem volt a lakásában. Nem lőtt senki. Hallottam volna a lövést.

– Senki sem hallotta, mégis volt. Akar további indítékot is? Joe-nak tudnia kellett, hogy magának viszonya van Dallinggel. Mindenki tudta.

– Hazudik!

– Miről? Arról, hogy tudtak róla vagy a tényről?

– Nem tény. Keith a barátom volt, nem több. Mit képzel rólam, mi vagyok?

– Olyan nő, aki gyűlölte a férjét. Nevezze plátóinak, ha tetszik. Joe nem az az osztozkodós fajta. Nem tagadhatja, hogy Dalling bolondult magáért.

– Márpedig tagadom. Nem bátorítottam.

– Nem kellett bátorítani. Romantikus fiú volt. Meghalt volna magáért, talán így is történt. Ő állított rá az ügyre, tudja.

– Tudtommal azt mondta, anyám...

– Keith beszélte rá őt. Vasárnap este felkereste, és rábeszélte, hogy fogadjon fel engem.

– Ezt anyám mondta?

– Ő. És ez az igazság.

– Nem ismerte Keitht.

– Vasárnap este találkoztak.

– Honnan tudja?

– Az egész meg volt rendezve, amikor összefutottam Dallinggel Palm Springsben. Azt akarta, hogy ott találjam. Keith nem mert nyíltan és egyedül eljönni hozzám, Joe és Dowser miatt. Úgy érezte, csapdába esett kettejük közt, félúton. Ahhoz azonban volt elegendő vér a pucájában, hogy kivigyen oda. Nehéz lehetett, olyan puha jellemnek, mint Keith. És valóban jelentett valamit.

– Igen, valóban. – És mintha nagyon halkan hozzátette volna: – Szegény hülye. – Aztán hallgatott.

A nyílt autópályán voltunk, észak, Long Beach felé tartottunk. Erős keresztszél fújt, lassítottam, hogy ne dobálja a kocsit. Időről időre megpillantottam a fehér tarajos tengert, magára hagyottan az őt korbácsoló égbolt alatt. A kiszámíthatatlan szél felsüvöltött egy-egy sziklánál, majd váratlanul elnémult. Az egyik ilyen csendben, a motorzúgás ellenére meghallottam, hogy Galley halkan sírdogál.

Long Beach fényei haragosabbra hangolták előttünk az égboltot. A szél felerősödött, és elült, és felerősödött, és az asszony csak sírt a váltakozó szélcsendben és viharban. Szelíden közelebb húzódott, és a vállamra hajtotta a fejét. Bal kézzel vezettem, hogy meg ne zavarjam.

– Szerette őt, Galley?

– Nem tudom, kedves volt hozzám. – Bánatában felsóhajtott; lélegzete csiklandozta a nyakamat. – Amikor megismertem, már késő volt. Joe felesége voltam, Keith pedig egy másik nőt készült elvenni. Elhódítottam tőle, de a dolog nem működött. Nem volt egészen férfi, csak ha betintázott. Akkor rosszabb volt bármelyik férfinál.

– De már vége.

– Mindennek vége – mondta. – Már minden csak egy hajszálon függ. Bárcsak kaptam volna durrdefektet, amikor elhoztam Joe-t az Oázisból. Akkor nem volna ez a sok elvarratlan szál, amelyekkel tovább kell élnem, nem igaz?

– Nem olyan lánynak vélem, aki a könnyű kiutat keresi.

– Azt hiszem, nincsenek könnyű kiutak. Azt hittem, amikor hozzámentem Joe-hoz, könnyű kiút lesz. Elegem volt a kórházban a parancsokból, a védekezésből a rezidensek ellen az ágyneműraktárban, a várakozásból, hogy történjen velem végre valami jó. Joe valami jónak látszott, egy rövid ideig. De nem az volt.

– Hogy ismerkedtek meg?

– Délután már elmeséltem. Mintha évekkel ezelőtt történt volna, nem?

– Mesélje el még egyszer.

– Lennének dolgok, amelyekről szívesebben mesélnék, de ha ragaszkodik hozzá. Több mint két héten át teljesítettem huszonnégy órás szolgálatot Mr. Speed mellett. Joe szinte naponta bejárt látogatni. Joe vezette Mr. Speed helyett az Arénát.

– Ki lőtte meg Speedet?

– Dowser egyik embere, azt hiszem, Blaney. Délután ezt nem mertem mondani. Lehallgathattak.

– Ezt Speed mondta?

– Nem, ő nem árult el semmit a lövöldözésről. Amikor a rendőrség kihallgatta a kórházban, azt mondta, önmagát lőtte meg véletlenül. Gondolom, félt, hogy végeznek vele, ha beszél. Joe mondta el, miután összeházasodtunk. Megígértem, hogy soha nem árulom el senkinek, de szerintem a Joe-nak tett ígéreteim immár érvénytelenek. Elment, nem érdekelte, mi lesz velem.

– Hová ment? Csak tett célzást magának.

– Csak annyit tudok, amennyit elmondtam – felelte. – Azt hiszem, elvitte Mario hajóját.

– Az *Azték Királynő* nem jutott messzire.

– Joe el is tüntethette a nyomait. Talán várta egy másik hajó a tengeren.

– A bátyja is erre gondolt.

– Mario? Mario nálam jobban tudhatja. Joe-nak vannak barátai Ensenadában...

– Az nem olyan biztos. Lehetnek üzleti kapcsolatai, ám azok inkább Dowser emberei. Ha Joe olyan dörzsölt, amilyennek hangzik, az ellenkező irányban menekül... Várt rá valaki a jachtkikötőben?

– Nem láttam senkit, nem. Hallottam, mit mondott Mr. Callahannek arról a férfiról a parton. Lehetett Joe is, más is, annak ellenére, amit a lány mondott?

– Lehetett. Szerintem valaki más volt.

– Kicsoda?

– Fogalmam sincs.

– Maga szerint mi történt Joe-val?

– Isten tudja. Talán Los Angelesben van, talán San Franciscóban. Elrepülhetett Clevelandbe vagy New Yorkba. Feküdhet a tenger fenekén is.

– Szinte azt remélem.

– Mi volt nála, Galley?

– Nem mondta meg nekem, de sejtem, hogy heroin. Abban utazik.

– Él is vele?

– Joe ugyan nem. Láttam néhány kuncsaftját, akkor kezdtem el gyűlölni őt. Attól fogva már a pénzét sem kedveltem.

– Meglovasította Dowser szállítmányát, erről van szó?

– Nyilván. Nem mertem kérdezni tőle.

– Mennyit?

– Sejtelmem sincs.

– Hol tartotta?

– Azt sem tudom. – A teste befelé, felém fordult. – Kérem, ne kérdezgessen, mint valami rendőr. Tényleg nem bírom tovább.

A forgalom még mindig eléggé sűrű volt Long Beach környékén, hát a vezetésre összpontosítottam. Az út két oldalán az olajfúró-tornyok úgy sorakoztak a város széli pusztán, mint vasemberek seregei. Úgy éreztem, mintha álombéli vidéken hajtanék keresztül, és próbálnék visszaemlékezni az ott lejátszódott álomra, de nem volnék

rá képes. Galley levette a kalapját, súlyosan és némán simult hozzám, amíg meg nem álltunk az anyja háza előtt.

– Ébresztő – mondtam. – Itthon van.

25. FEJEZET

Majdnem két óra volt, amikor a saját városrészembe értem. Ötszobás bungalóban laktam egy középosztálybeli lakónegyedben, Hollywood és Los Angeles között. A ház és a rajta lévő jelzálog egyetlen házasságom emléke volt. A válásom óta sosem mentem haza, amíg az alvás nem volt esedékes. Most már nagyon az volt. Az éjszakai, zümmögő sugárúton emlékezetből, félálomban tettem meg az utolsó pár mérföldet. A tudatom nem kapcsolt be, amíg ott nem álltam a kocsibehajtómon. A garázskapu fehérlett a fényszórók fényében, tiszta lap a semmiből a semmibe vezető út végén.

A motort járatva kiszálltam, hogy kinyissam a garázskaput. Két egy vonalban lépkedő férfi bújt elő a mellettem lévő tornác árnyékából. A ház és a kocsi nyitott ajtaja közti keskeny sávban várakoztam. Nagydarab fiatalemberek voltak, sötét öltönyben és kalapban. A garázsajtó visszatükrözte kevéske fényben széles válluk és szögletes arcuk szinte egyforma volt. Mennyei ikerpár, gondoltam, a Los Angeles-i rendőrségtől. Dalling képe, ahogy ott Feküdt a vérében, egész nap követett. Most Dalling utolért.

– Archer? – kérdezte az egyik. – Mr. Lew Archer?

– Eltalálta. Martin Acél a gyilkossági csoporttól, gondolom. – Fogytán volt már az erőm.

– És Acél Martin a csoportos gyilkosságitól. Hol van Gyilkos Acél a martin csoporttól?

– Fern őrmester vagyok – mondta az első rendőr. – Ő pedig Tolliver őrmester.

– A híres olasz muzsikuscsalád leszármazottja? Egy valódi Taliaferro?

– Elég késő van az ilyen szakállas viccekhez, nem gondolja, Mr. Archer? – kérdezte a második rendőr.

– Piszok késő. Nem várhat a dolog holnapig?

– Gary hadnagy úr azt mondta, mihelyt előkerül, vigyük be. Beszélni akar magával.

– A Dalling-gyilkosságról?

A civil ruhások úgy néztek össze, mintha valami fontosat mondtam volna.

– Gary hadnagy úr örömmel elmeséli – mondta az első.

– Úgy látom, nincs kiút. – Leállítottam a kocsi motorját, becsaptam az ajtaját. – Gyerünk.

A rendőrautó a sarkon várt, Gary hadnagy pedig a gyilkossági csoport irodájában.

Kis, négyzetes szoba volt, nyomasztó, szürkére festett fémbútorral: egy iratszekrény, egy íróasztal hangosbeszélővel, Bejövő és Kimenő feliratú, jelentésekkel teli kosarakkal, a sarokban vízhűtő kannával. A falat szinte teljesen beborította a város utcáinak térképe. Az egyetlen ablak egy közeli ház ablaktalan falára nyílt. Mennyezeti lámpa adott éles és csúf fényt.

Gary az íróasztala mögött állt. Negyvenes éveiben járó, korán őszülő férfi volt. A haja olyannyira tüskés volt, mintha szándékosan állította volna égnek. A válla akár egy futball-védőjátékosé, de az arca egyáltalán nem vallott ostobaságra. A szeme éber és gyors volt, mint egy csatáré, kíváncsi orra keskeny, szája mozgékony.

– Lew Archer, igaz? – kérdezte nem barátságtalanul. Az ingnyaka ki volt gombolva, a nyakkendője félrecsúszott. Kelletlenül megbirizgálta, végül úgy hagyta. – Oké, Fern, kösz.

Az őrmester, aki bekísért az őrsre, becsukta maga mögött az üvegajtót. Gary leült az íróasztalához, szemügyre vett. Mellette zöld textíliából készült tábla lógott a falon, rátűzve számos körözött személy fényképe, szemből és profilból. Rokonságot éreztem az elmosódott arcokkal.

– Most már nem fog elfelejteni, hadnagy úr.

– Emlékszem magára. Tulajdonképpen át is néztem az aktáját. Igazán jó, már amilyen egy akta lehet, ebben a városban. Nem

mondhatnám, hogy mindig készségesen együttműködött velünk, de sosem próbált minket becsapni, és ez már valami. Meg aztán beszéltem magáról Coltonnal is a kerületi ügyész irodájából. Kiáll maga mellett, száz százalékig.

– Alatta szolgáltam a felderítésnél a háború alatt. Miről van szó, hadnagy úr? Nem azért hozatott ide hajnali kettőkor, hogy dicsérje a rólam szóló feljegyzéseket.

– Nem. Csak azért említettem, mert ha nem lennének, már őrizetbe vetettem volna.

Szükségem volt egy kis időre, hogy ezt megemésszem. Gary figyelt, rágta ideges ajkát.

Úgy határoztam, mosolygósra veszem a figurát.

– Ezek szerint udvariassági látogatást teszek magánál. Elbűvölő összejövetel, nem gondolja?

A szeme összeszűkült, felvillant. Akár a lőrés befalazott arcán, amely mögött kéklő acél villan.

– A parancs készen áll – mondta halkan. – Ha úgy döntök, hogy végrehajtom, nem találja majd olyan mókásnak.

– És miért? Talán a járdára köptem?

Nem hoztam ki a sodrából. Kérdéssel válaszolt:

– Mit művelt ma egész nap?

– Ettem. Dolgoztam. Ittam. Szórakoztam.

És felelt is a saját kérdésére:

– Joe Tarantine-t kereste. Hadd hallom, miért.

– Van egy kliensem.

– Nevezze meg azt a fickót.

– Pocsék a névmemóriám.

Fészkelődött, kék tekintete úgy járt körül a szobában, mintha a legszívesebben kiment volna.

– Számos kérdést kell feltennem magának, Archer. Remélem, ez a válasza nem a tipikusak közé tartozott.

– Hiszen úgyis tudja a válaszokat.

– A pokolba, térjünk a tárgyra. Elég a szópárbajból.

– Tudja, ha őrizetbe vételi parancsa van ellenem, az kihozza belőlem a komédiást.

– Hagyjuk azt a parancsot. Nem az én ötletem volt. – A látszat ellenére őszintének hangzott. – Üljön le, és az isten szerelmére, árulja el, miért kezdett el ilyen későn Dowsernak dolgozni?

– Mit tud felhozni Dowser ellen? – Leültem az egyik székre az íróasztal elé. – Dowser megbízható állampolgár. Ezt igazolja az úszómedencéje meg a házi bárpultja is. Politikusokat lát vendégül elbűvölő, elegáns, dombtetőre épült ranchházában. Eltart egy komornyikot meg egy szőkeséget is.

– Nem értem, Archer. – A hangja csalódottan csengett. – Neki dolgozik?

– Miért ne? Bizonyára jó viszonyban van a törvénnyel, másként nem járna szabadon. Kíváncsi lennék, hány zsarut fizet le. Én pedig csak exzsaru vagyok, és meg kell élnem valamiből.

Lehunyta a szemét. A hosszúkás, szürke arc egy pillanatig halottnak látszott.

– Ne beszéljen nekem Dowser megvesztegetéseiről. Tudok róluk. Azt is tudom, maga miért lépett ki a Long Beach-i rendőrségtől. Nem volt hajlandó elfogadni a havi suskát Sam Schneidertől, ő pedig kényszerítette, hogy kiszálljon.

– Colton túlságosan sokat beszélt – mondtam. – Ha mindent tud Dowserről, menjen, hozza be, és küldje az Alcatrazba, ahová való. Ne rajtam töltse ki a tehetetlen szakmai dühét.

– Dowser nem hozzám tartozik. – Gary ismét az ajkát rágta. – A fiúk lefülelik havonta két-három dílerét, de tovább nem mehetünk. Tarantine az egyik legfontosabb embere, tud róla?

– Volt. Már nem az.

– Hol van most Tarantine?

– Senki sem tudja.

– Megtaláltuk Tarantine ujjlenyomatait Dalling lakásában. – Hirtelen váltott. – Maga mit keresett reggel Dalling lakásában?

Nem reagáltam, próbáltam nem mutatni, hogy meglepett. Folytatta:

– A Western Dairy egyik tejszállítója délután személyleírást adott magáról. A kocsiját is leírta. Maga vagy az ikertestvére hátulról ment be a Casa Lomába ma reggel nyolc körül. – Hátradőlt, várta, hogyan reagálok.

Reakcióm többféle is volt. Tehát a Dowserra vonatkozó kérdéseknek csak elterelő szerepük volt. Azt mondta, felejtsem el a parancsot, de ő emlékezett rá.

Természetesen óvatos voltam.

– Reggel nyolckor Dalling már órák óta halott volt. A kórboncnok tanúsítani fogja, ha meg nem tette már.

– Beismeri, hogy ott járt? Beismeri, hogy Dalling halott volt?

– Ott jártam. Halott volt.

– Nem jelentette nekünk. Addig kellett várnunk, amíg a vér átáztatta a padlót, és foltot képezett az alatta lévő lakás mennyezetén, és végre észrevette valaki. Ez nem volt magától okos, Archer, nem utal együttműködésre, de még csak nem is törvényes. Olyasmi, amiért visszavonhatjuk az engedélyét. – Előrehajolt az asztal fölött, szeme szikrát szórt, akár a kéken kilövellő Bunsen-égő, és úgy lökte oda a következőt, ahogyan a baseballjátékos dobja a labdát, amikor az ellenfél más tempóban várja. – Persze az engedély visszavonása pillanatnyilag a legkisebb gondja.

– Folytassa.

– A Casa Lomából elsietett kikérdezni néhány tanút, Severnt meg Hammond kisasszonyt. Isten tudja, mivel próbálkozott. A leginkább baráti magyarázat az, hogy hirtelen úgy érezte magát, mint valami korosodó csodagyerek, és megpróbált teljesen kihagyni minket, és a gyilkossági nyomozásból magánszámot csinálni. Túlságosan sok filmet látott az utóbbi időben? Vagy a Rover Fiúk kalandjait olvasta?

– Meglehet. És mi a legkevésbé baráti magyarázat?

– Hogy a saját nyomait tüntette el. – Ezt nagyon lazán vetette oda. – Tudja, megtaláltuk a pisztolyt. Az egyik emberem halászta elő a csatornából a Casa Loma mögötti utca parkolójában.

Gary kinyitotta az előtte lévő fiókot, és az asztalra tett egy tömzsi 38-ast.

– Megismeri?

Megismertem. Az én pisztolyom volt.

– Még szép – mondta. – A maga nevére van regisztrálva. A ballisztikusunk néhány órája végzett néhány próbalövést ezzel a pisztollyal. Mikroszkópos vizsgálattal alátámasztott véleménye szerint ebből a fegyverből lőtték ki azt a golyót is, amelyet Dalling agykérgéből szedtek ki. A nyakerét találta el, és az agykérgében állt meg. Dalling elvérzett. Ez hogy tetszik, Archer?

– Nem nagyon. Folytassa. Még nem figyelmeztetett, hogy minden, amit mondok, felhasználható ellenem.

– Rögtön. Van valami mondanivalója?

– Nagyon dörzsölt vagyok – mondtam –, és fölöttébb körmönfont. Dallinget tegnap éjjel láttam először, és úgy véltem, túlságosan szép ahhoz, hogy életben maradjon, alkalmas tárgya lehet egy tökéletes bűntettnek. Tehát elkövettem. Lelőttem őt egy pisztollyal, amely könnyen az enyémként azonosítható, és a pisztolyt elhelyeztem a legközelebbi csatornában, ahol az első rendőr keresni fogja. Négy vagy öt órával később visszatértem a tett színhelyére, ahogy gyilkosnak kell, hogy megcsodáljam a művemet. Szándékosan hagytam, hogy a tejesember azonosíthasson. Meg akartam magamnak nehezíteni a dolgokat…

– Sikerült. – Gary ismét a szelíd hangját használta. – Ez nem valami vicces. Nem nevettet meg.

– Nem vicces. De azért akadnak vicces elemei…

Újra félbeszakított.

– Úgy viselkedett, mint egy idióta, és ezt tudja is. Vádat emelhetnék, és valószínűleg bizonyítani is tudnám…

– Fenét. Éppen most akarom elmondani a legviccesebbet. Százhúsz mérföldes távolságból lőttem le Dallinget. Szép teljesítmény egy 38-as automatával, amellyel egy istállóajtót se lehet eltalálni ötvenlépésnyiről.

– Ha a gyilkosság vádja nem állna meg – folytatta zavartalanul –, komoly kellemetlenséget okozhatnék amiatt, hogy nem jelentette a holttest megtalálását. De nem akarok kellemetlenkedni. Colton nem szeretné, és az ő ítéletében bízom. Mégis kénytelen leszek, ha továbbra is úgy beszél, mint egy idióta, mintha nem volna elég, hogy úgy cselekedett. – A felső ajkába harapott. – Mi van azzal az alibivel?

Rájöttem, hogy vége a komédiának.

– Amikor Dallinget lelőtték, tizenöt vagy húsz mérfölddel túl voltam Palm Sprmgsen, egy Marjorie Fellows nevű asszonnyal beszéltem. Miért nem keresi meg őt? Az ottani fogadóban lakik.

– Talán megkeresem. Ez mikor volt?

– Úgy hajnali három körül.

– Ha tudja, hogy Dallinget háromkor lőtték le, akkor többet tud nálunk. Az orvosunk négyet mondott, plusz-mínusz egy óra. – Lefegyverzőn tárta szét a karját, mintha csak bizonygatni akarná őszinteségét. – Nem lehet megállapítani, meddig élt még a lövés után, vagy pontosan mikor lőtték le. A vérből nyilvánvaló, hogy életben volt még egy ideig, bár valószínűleg eszméletlenül az agyában lévő golyótól. De azért mindenképpen meg kell értenie, hogy ez áthúzhat minden lehetséges alibit. Hacsak nincs jobb információja. – Ezt ironikusan mondta.

Azt feleltem, hogy van.

– Vallomást akar tenni?

Mondtam, hogy igen.

– Helyes. Legfőbb ideje. – Bekapcsolta az asztal sarkán álló hangosbeszélőt, gyorsírót hívott.

Túlságosan sokkal kezdtem tartozni Peter Coltonnak. A beszélgetés eddigi része nyilván nem került rögzítésre. Nem bántam, mert kínosan leégtem. Amatőrként viselkedtem, amikor megtaláltam Dalling holttestét; kockáztattam, és vesztettem, amikor azt hittem, Miss Hammond vagy Joshua Severn tud mondani valami fontosat, ha előbb beszélek velük, mint a rendőrség. Gary ezt világosan látta, hiába próbálkoztam. A komédiának vége volt, éppúgy, mint Dallingnek, és a Rover fiúk, akikről oly szívesen olvastam srác koromban, éppen olyan elavultak már, mint Ephesus hét alvója.

Gary átadta a székét a fiatal gyorsírónak.

– Részletesen mondjam? – kérdeztem.

– Nagyon részletesen.

Részletesen elmeséltem elejétől fogva. Az eleje Dalling látogatása volt Mrs. Lawrence-nél, mert én így kerültem bele az ügybe. Az éjszaka lassan kimúlt, szavakban vérzett el. A rendőrségi gyorsíró egymás után írta tele jegyzetfüzetének lapjait ceruzahieroglifákkal. Gary faltól falig sétált, még mindig az látszott rajta, hogy a legszívesebben kimenne. Időnként megállt, hogy feltegyen nekem egy-egy kérdést. Amikor ott tartottam, hogy Tarantine elvette a pisztolyomat, félbeszakított.

– Mrs. Tarantine ezt meg fogja erősíteni?

– Már megtette.

– Nekünk nem. – Egy dossziét vett fel az íróasztaláról, átlapozta a benne lévő gépelt papírokat. – A vallomásában semmi nincs a maga pisztolyáról. Maga pedig nem jelentette be a lopást.

– Hívja fel őt, kérdezze meg.

Gary kiment a szobából. A gyorsíró rágyújtott. Ültünk, és néztük egymást, amíg Gary vissza nem jött.

– Kocsit küldtem érte. Beszéltem vele telefonon, nem volt ellene kifogása. Jóban vannak?

– Ezután már nem leszünk. Olyan fura, régimódi elképzelése van, hogy az asszony tartson ki az ura mellett.

– Eddig nem nagyon vettem észre. Egyébként mi a véleménye Mrs. Tarantine-ról?

– Szerintem az élete legnagyobb hibáját követte el, amikor feleségül ment Tarantine- hoz. De nagyon csinos.

– Az – mondta szárazon Gary. – Azt akarom tudni, fedezi-e a férjét.

– Szerintem azt tette. – És előadtam, amit Galley mesélt nekem Joe hajnali látogatásáról Dalling lakásán.

Gary megtorpant.

– Itt valami egyáltalán nem stimmel. – Újra megnézte Galley vallomását. – Aszerint, amit ma délután mondott, Tarantine-t Palm Springs-ből egyenesen Long Beachbe vitte a kanyonban vezető úton. A kérdés az, mikor mondott igazat.

– Nekem mondott igazat – válaszoltam. – Akkor még nem tudta, hogy Dalling halott. Amikor rájött, változtatott a történetén, hogy fedezze az urát.

– Maga mikor beszélt vele?

– Kora délután... tegnap délután. – A karórám négy órát mutatott.

– Maga tudta, hogy Dalling halott.

– Nem mondtam el neki.

– Miért? Megölhette akár ő is, vagy csapdába csalhatta a férjének.

– Bennem is felmerült, de ha ő tette, nem normális. Félig szerelmes volt Dallingbe.

– És a másik felével?

– Anyai érzések, vagy ilyesmi. Nem tudta Dallinget komolyan venni; az az ember alkoholista volt, kezdjük ott.

– Aha. Ezt Mrs. Tarantine közölte, vagy csak maga álmodta?

– Nem hinném, hogy érdekelnék az álmaim.

– Oké. Halljuk a többit, jó? – És járkálásával újra betöltötte a szobát.

Négy óra ötvenkor fejeztem be. A gyorsíró azzal az utasítással ment el, hogy gépelje le a vallomásomat, amilyen gyorsan csak tudja.

– Ha hiszek magának – fordult hozzám Gary –, nagyon úgy fest, hogy Tarantine tette. De miért?

– Kérdezze meg Mrs. Tarantine-t.

– Meg is kérdezem. Most mindjárt.

– Szeretnék benn maradni, ha lehet.

– Aha. Jó éjszakát.

Galleyvel a folyosón találkoztam össze, egy ütemre lépdelt Tolliver őrmesterrel.

– Mindig a rendőrségen találkozunk – mondtam.

– Az is van olyan jó hely, mint bármi más. – Kimerültnek látszott, de maradt még energiája mosolyogni.

26. FEJEZET

Felébredve a dzsókert kerestem, amellyel felvehettem volna a paklit, és megnyerhettem volna a játszmát. Nem volt a párna alatt. Nem volt a takaró alatt. Nem volt az ágy mellett a földön. Kimásztam az ágyból, és benéztem alá, akkor jöttem rá, hogy csak álmodtam.

Az ágy melletti ébresztőóra pontosan delet mutatott. Odakint türelmetlenül bőgött fel egy teherautó, mintha csak emlékeztetni akart volna, hogy a világ megy tovább nélkülem. Hagytam. Először hosszú, forró zuhany alá álltam, aztán jött a rövid, hideg. A víz nyomásától fájt hátul a tarkóm. Két napja először borotválkoztam, és mostam fogat, ettől oktalanul erényesnek éreztem magam. Az arcom ugyanolyan volt, mint bármikor máskor. Csodálatos, mi mindent képes látni egy szempár, anélkül hogy a látottak megváltoztatnák. Az emberi állat szinte jobban tud alkalmazkodni, mint amennyi előnyére válik.

A konyha csordulásig megtelt sárga napfénnyel, amely a mosogató fölötti ablakon áradt be. Feltettem a kávét, szalonnát sütöttem, négy tojást ütöttem a sercegő zsírba, pirítottam fél tucat szelet szikkadt kenyeret. Evés után ültem az étkezősarokban cigarettával meg egy csésze feketével, és nem gondoltam semmire. A csend és a magány kellemes változatosságot jelentett. A beszélgetés hiánya határozottan élvezetet jelentett a második csésze kávé végéig. De idővel észrevettem, hogy staccato ritmust dobolok a sarkammal, és rágni kezdtem a bal hüvelykujjam körmét. Autó ment el az utcán, egy olyan busz zajával, amelyet le fogok késni. A napfény barátságtalanul fénylett a linóleumon. A harmadik csésze kávé ihatatlanul keserű volt.

Kimentem az előszobában lévő telefonhoz, felhívtam az üzenetközvetítőmet. Bizonyos Mrs. Caroline Standish keresett hétfőn és kedden. Nem, nem hagyta meg a számát; majd újra hív. Bizonyos

Mrs. Samuel Lawrence kétszer is telefonált kedd reggel. Kedd délután bizonyos Gary hadnagy akart sürgősen beszélni velem. Keresett bizonyos Mr. Colton is a kerületi ügyészségről. Szerdán csak egy távolsági hívásom volt Palm Springsből. Mrs. Marjone Fellows kérte, hogy hívjam vissza az Oázis Fogadóban.

– Mikor jött az utolsó hívás?

– Úgy két órája. Mrs. Fellows fél tizenegy körül kereste.

Köszönetet mondtam a hűvös női hangnak, lenyomtam a villát, és hívtam az interurbánt. Kapcsolták Marjone Fellowst.

– Archer vagyok. Beszélni akart velem.

– Nagyon. Annyi minden történt, és nem tudom, mit tegyek. – Eléggé levertnek és tanácstalannak hangzott.

– Mondjon egy példát.

– Tessék?

– Egy példát, hogy miféle dolgok történtek.

– Jaj, sok minden. A rendőrség – és egyebek. Nem szeretnék telefonon beszélni róla. Tudja, ezek a telefonközpontosok. – Szándékos malíciával mondta, hadd hallja a feltételezett telefonközpontos, aki fülel. – Ki tudna jönni ide hozzám?

– Alkalmasabb volna, ha maga jönne be a városba.

– Nem tudok. Nincs autóm. Ráadásul teljesen összezavarodtam. Csak magában bízom. Senkit nem ismerek Dél-Kaliforniában. – Remegés futott át a színtelen, közép-nyugati tájszóláson, amolyan önsajnálatszerűség. – Maga *tényleg* magánnyomozó, ahogy Gary hadnagy úr mondta?

– Az vagyok. Mi történt az autójával?

– Henry... használja.

– Félóra alatt iderepülhet Palm Springsből.

– Nem, nem tudok odarepülni. Értse meg, hogy rettenetesen ideges vagyok. A segítségére van szükségem, Mr. Archer.

– Szakmai értelemben?

– Igen, szakmai értelemben. Kijönne ide, és velem ebédelne a fogadóban?

Azt mondtam, igen, ha beéri egy késői ebéddel. Nyakkendőt és zakót vettem, és megtöltöttem egy revolvert.

Palm Springs mellett elhaladva, nem sokkal fél három után értem el az Oázist. Úthálózata úgy feküdt a sivatagban, mint a fellendülés tervrajza, várva azt a tervezett fellendülést. Meredek, fekete sziklafal magasodott a még meg nem épült város fölé, a felívelő redők úgy festettek, mint valami hanyagul odavetett, merev kátrányos ponyva a láthatáron. A sivatag szivárványos messzeségbe nyúlt. A nap frissen vert rézpennyje szinte forgott önnön forróságától a sima, lapos, festett égbolton.

Az Oázis Fogadó gipszvakolatú épületei nappal vakító fehérek voltak. A szálloda egy, az útra néző főépületből és mögötte megbúvó bungalók soraiból állt. A köröttük lévő, öntözött pázsit művinek és oda nem illőnek látszott, mintha zöld padlószőnyeget terítettek volna a kopár földre. Megálltam a vályogfalnál az oszlopos előcsarnok előtt, bementem a hallba. A légkondicionálástól a homlokomra fagyott az izzadság. A jókora előcsarnokban minden csupa könnyű fa és bőr volt, csupa sivatagi színekben játszó, indián mintás kárpit. Bárki tervezte, volt pénze is, ízlése is, ami ritkán jön össze.

A recepciós már várt. A nevemen szólított, és rábízott egy fehér zubbonyos filippínóra. Követtem vékony, kifejezéstelen hátát a házikók sorai közti betonúton. Több félmeztelen férfi és női test perzselődött a napon, vagy pihent napozóágyakon az árnyékos verandákon: Hollywood, Chicago és New York számkivetettjei. További menekültek nyüzsögtek az épületegyüttes végénél csillogó medence körül. *Dolce far niente,* dollárért.

A filippínó az egyik kisebb ház verandájára vezetett, és diszkréten bekopogott. Amikor Marjorie Fellows előjött, bejelentett: – Mr. Archer – és eltűnt.

Marjorie életnagyságúnál nagyobbnak látszott ujjatlan vászonruhájában, amely kiemelte széles vállát és csípőjét.

– Olyan boldog vagyok, hogy eljött, komolyan. – Nyitva tartotta nekem az ajtót, és a kezét nyújtotta, amely nagy volt, hideg, nyirkos, és egy ideig el sem engedett.

Illendően köszöntem, és kiszabadítottam magam. Bevezetett a nappaliba, karosszékbe ültetett.

– Vettem a bátorságot, és rendeltem magának is – mondta. – Háromkor zár a konyha. Sült tojást eszem olyan helyes kis disznóhús kolbászkákkal. Ugyanezt rendeltem magának. Sült tojás Bercy módra?

Azt feleltem, a sült tojás Bercy módra jól hangzik.

– Talán inna is valamit. Hosszú utat tett meg a hőségben a kedvemért. *Tartozom* magának egy finom, hideg itallal. – Lebegett körülöttem. Nem volt éppen lebegésre született termete, mégis lebegett.

Azt mondtam, egy üveg sör megteszi.

Szökdécselve libbent a telefonhoz, hogy az épület alapjai is beleremegtek, majd visszafordult, kezében a kagylóval.

– Finom, import Löwenbräu sörük van, legalábbis Henry szereti. Barnát vagy világosat?

– Jó lesz a barna. – Amíg rendelt, körülnéztem, Henry nyomait kutatva. Henry nem hagyott nyomot.

Amikor ismét lebegni kezdett körülöttem, megkérdeztem:

– Hol a férje?

Az arca töprengővé vált. Vaskos karja sután lógott kétoldalt. Hirtelen együttérzés támadt bennem iránta, amelybe némi sejtelem is vegyült. Ezt a nőtípust arra találták ki, hogy kényeztesse a férfit. Ha nincs férfi, akit dédelgethet, egyáltalán nem tud mit kezdeni magával. Ő pedig férfi nélkül volt.

Sajnáltam, hogy nem tudom visszaszívni nyers kérdésemet, nem csomagolhatom számára szebb formába.

Látta az arckifejezésemet, és arra is válaszolt, nem csak a kérdésre.

– Örülök, hogy megemlítette, komolyan. Erről szeretnék beszélni magával, de nem szívesen hozakodtam volna elő vele. Megátalkodott álmodozó vagyok, Mr. Archer. A magam világában élek, amíg valaki nem billent ki belőle, ahogyan most maga, Mr. Archer.

Lehuppant az élénk színekben pompázó pamlagra, amely nyögött és csikorgott a súlya alatt. Fura, de jó lába volt. Úgy helyezkedett el, hogy nem tudtam nem észrevenni karcsú bokáját.

– A mocskos disznó felcsípett, és elhagyott – mondta mély, rekedt hangon. A szeme kikerekedett a dühtől vagy attól, amit mondott. – Jóságos ég – folytatta a normális hangján. – Sosem szitkozódom, komolyan.

– Szitkozódjon még, valószínűleg jót fog tenni magának.

– Jaj, nem, nem tudnék. – Fülig pirult. – Azért nevezem mocskos disznónak, mert azt hiszem, az.

– Nem ártana, ha az elején kezdené.

– Nem szívesen. Nem szívesen beszélek róla, vagy akár gondolok rá. Ostobaságot tettem. Hagytam, hogy kihasználjon.

– Hol szedte össze?

– Tessék?

– Hogyan ismerkedtek meg?

– Ó – mondta. – Egy lovas tanyán tartózkodott Reno közelében, amikor a válásomra vártam. Minden olyan romantikus volt, és Henry olyan jól lovagolt, olyan érdekesen tudott beszélni. A pillanatnyi hangulatom lehetett az oka, hogy beleszerettem.

– Pillanatnyi hangulat?

– Éppen akkor váltam el George-tól. George felesége voltam tizenhat éven át, és azt hiszem, meguntam őt, vagy kölcsönösen meguntuk egymást. Most június tizedikén lennénk tizenhét éves házasok. Már sehová sem mentünk, semmit sem csináltunk együtt. George másra sem vágyott, mint munka után lemenni a golfklubba,

és megdönteni a nyolcvanas rekordját. Én mindig szerettem volna nyugatra jönni, de George sosem vitt tovább Minneapolisnál. Oda is csak azért mentünk, mert a cégüknek van egy leányvállalata Mmneapolisban. George a Simplex Golyóscsapágy Művek pénzügyi vezetője. – Büszkeség, bűnbánat és nosztalgia harcolt az arcán. A nosztalgia győzött. – Ostoba voltam, hogy elhagytam, nagyon ostoba, és most kapom meg érte a büntetést. Otthagytam George-ot, és most Henry hagyott itt engem. A második házasságom tizenhat *napig* tartott. – Az ellentét túlságosan nagy volt neki. Könnyeket csalt a korábbi sírástól még duzzadt és vörös szemébe.

– Henry elhagyta?

– Igen. – A rövidke szó sírássá nyúlt. – Ma reggel elment, vitte az autót és a pénzt és... mindent.

– Miután összevesztek?

– Nem is veszekedtünk. – Úgy mondta, mintha Henry megtagadta volna tőle azt is, ami járt neki. – A rendőrség telefonált Los Angelesből kora reggel, és Henry vette fel, aztán hallotta, ahogy beszéltem velük. Nyomban csomagolni kezdett, még mielőtt letettem a kagylót. Könyörögtem, árulja el, mi baj. Mást nem volt hajlandó mondani, csak azt, hogy el kell mennie üzleti ügyben. Kijelentkezett, és meg se reggelizve elhajtott.

– A maga kocsijával?

– Én vettem, de az ő nevén van. Henry akarta így, és nagyon ügyes volt, ráadásul a nászutunkra vettük. Valójában az én ötletem volt, hogy az ő nevén legyen, mert így még inkább házasnak éreztem magam. – Átfogta nagy, telt keblét, de nemigen lelt benne vigaszra.

– Pénzt is említett, Mrs. Fellows.

– Igen. – Idegesen szaladt össze a két szemöldöke. – Kérem, ne szólítson Mrs. Fellows- nak, utálom. Hívjon Marjorie-nak vagy Mrs. Barronnak.

– Ez George neve?

– Igen. – Sikerült halványan elmosolyodnia, bár a szeme még könnyes volt. – George rendkívül nagylelkű volt hozzám, de egy csomó pénzt már elvesztegettem. Amilyen ostoba vagyok.

– Mennyivel vágta meg Henry?

– Harmincezer dollárral. – A szám kimondása valósággal megrémítette. Öntudatlanul a pamlagon mellette heverő aligátorbőr ridiküljéért nyúlt, és hurkás hasához szorította. – Azt mondta, jó lehetősége van egy csodás befektetésre kettőnk számára: egy apartmanházról volt szó Hollywoodban. Meg is mutatta az épületet. Gondolom, azt is elfújta a szél.

Ekkor finoman kopogtak mögöttem az ajtón. Ő kinyitotta, és egy idősebb pincér betolta a zsúrkocsit. Amíg megterített, Marjorie elhagyta a szobát. Éppen jókor ért vissza, hogy zsíros borravalót adjon, de közben megmosta és restaurálta az arcát. Henry legalább nem mindenét vette el, sem anyagilag, sem más értelemben.

Jó étvággyal evett, megkérdezte, nekem hogy ízlik. Azt feleltem, hogy a német sör nagyon jó, és a sült tojás Bercy módra ízletes. Megvártam, amíg mindketten rágyújtottunk, aztán megkérdeztem:

– Mit mondott a rendőrségnek a telefonban ma reggel? Szerintem az ijesztette el Henryt.

– Gondolja? Gary hadnagy úr ide akart jönni beszélni velem, de elmagyaráztam, hogy nászúton vagyok, mire azt mondta, újra meg fog keresni, és akkor majd vallomást vagy ilyesmit kell tennem. Aztán sokat kérdezősködött Mr. Dalling házáról: mit kerestem ott, tényleg eszméletlenül találtam-e ott magát, amire persze azt feleltem, hogy igen – és hogy mikor történt. Végül közölte, hogy Mr. Dalling meghalt, hát nem szörnyű?

– Szörnyű. Megkérdezte Gary hadnagy azt is, hogy mit keresett maga a háznál, amikor rám bukkant?

– Igen.

– Mit felelt neki?

– Amit magának mondtam. – Lesütötte a szemét, leverte a cigarettájáról a hamut. – Hogy csak elhajtottam a ház mellett, és láttam magát ott feküdni a tornácon.

– Azt hiszem, ideje volna erről elmondania végre az igazat valakinek.

Erőtlenül felszikrázott, mint a nyirkos csillagszóró.

– Hogy mondhattam volna el neki az igazat? Henry ott állt mellettem a telefonnál, fülelt mindenre, amit mondtam. Egy szót sem mertem szólni arról, hogy gyanakodtam rá...

– Szóval már akkor gyanakodott rá.

– Kezdettől fogva gyanakodtam Henryre, ha őszinte akarok lenni. Csak olyan jól éreztem magam vele, nem voltam képes szembenézni a tényekkel. Tudtam, hogy nincs sok pénze, ő pedig tudta, hogy nekem van. Tudtam, ostobaság ilyen gyorsan hozzámennem, amikor utána se néztem a múltjának. De annyira hinni akartam, hogy önmagamért szeret, hogy szándékosan becsuktam a szemem, és vakon beleugrottam a házasságba. Sosem adtam volna oda neki a harmincezret, ha nem csukom be a szemem. Buta vagyok, de annyira azért nem vagyok buta, Mr. Archer.

– Kétlem, hogy buta lenne – mondtam. – Csak átkozottul érzelmes, ennyi az egész. Valószínűleg hibát követett el, amikor elvált George-tól, de sok nő követi el ugyanezt a hibát. Vagy azt a hibát, hogy nem válik el George-tól.

– Maga nagyon cinikus, nem? De amit mond, tökéletesen igaz. Tényleg érzelmes vagyok. Érzelgős bolond, rámutatott a legfőbb gyengeségemre. A bolond érzéseim miatt adtam oda neki a pénzt. Bíztam benne, mert annyira akartam. Bíznom kellett benne, hogy az egész egy kicsit tovább tartson. Azt hiszem, már akkor is múlóban volt.

– Mikor?

– A múlt csütörtökön, egy nappal az után, hogy idejöttünk. Előtte Santa Barbarában voltunk a Biltmore-ban. Az ott töltött hetünk

tökéletesen idilli volt. Szép, nagy medencéjük van, és Henry megtanított úszni. Henry nagyszerű sportember, többek között ezt találtam annyira vonzónak. Szeretem az olyan férfiakat, akik *tenni* tudnak valamit. Azt mesélte, fiatalabb korában, a sebesülése előtt bokszbajnok volt a seregben. – Észrevette, hogy kezd ellágyulni, amikor Henryről beszél, hát összeszedte magát, és a hangja ismét nyers és utálkozó lett. – Azt hiszem, ez is hazugság volt, ahogyan minden.

– A sebesülése? – buzdítottam.

– A háborús sebesülése. Ezredes volt a háborúban, amíg le nem szerelték a sebesülése miatt. Rokkantnyugdíjból élt.

– Mutatott erről papírt?

– Nem, de nem hazudott. Láttam a sebet.

– Hol sebesült meg?

– Németországban. Patton tábornok alatt harcolt.

– Nem földrajzilag. Testileg.

– Ó. – Elpirult. – Egy rettenetes seb volt a hasán. Még mindig nem gyógyult be teljesen, ennyi év után.

– Pech.

– A Santa Barbarában töltött hét alatt elmesélte az egész életét. De már akkor gyanakodni kezdtem. A Biltmore-ban volt egy pincér, aki ismerte. A pincér más néven szólította őt: nyilván abból az időből emlékezett Henryre, amikor valahol egy másik szállodában dolgozott. Henry teljesen kijött a sodrából. Azt magyarázta nekem, hogy az csak egy becenév volt, de tudtam, hogy pincérek nem szólítják a szálloda vendégeit a becenevükön, és ezen később is eltöprengtem.

– Mi volt az a név?

– Fura volt, nem emlékszem. De valószínűleg eszembe fog jutni. Szóval akkor kezdtem igazán gyanakodni rá. Aztán, amikor átjöttünk ide, mindig elment, állítólag üzleti ügyben, és nem mondta meg, hová. Vasárnap este összevesztünk ezen. A kocsival akart elmenni, én pedig nem adtam oda a kocsi kulcsait, és taxival kellett mennie.

Amikor a taxisofőr visszajött a standjára, megkentem kicsit, hogy árulja el, hová vitte Henryt, és ő mondta, hogy ennek a Mr. Dallingnek a házához. Ébren vártam rá, de nem mesélte el, mit csinált ott. Ugyanez történt hétfőn este. Elment, én pedig vártam, vártam, aztán odahajtottam, hogy megkeressem.

– És helyette engem talált ott.

– És helyette magát találtam ott. – Mosolygott.

– De mindezt nem mondta el Gary hadnagynak.

– Egy szót sem. Nem lehetett, ott állt mellettem Henry.

– És amikor vallomást fog tenni?

– Maga szerint el kellene mondanom?

– Feltétlenül.

– Nem tudom. – Eltolta a székét az asztaltól, fel-alá járkált az indián mintás szőnyegen, telt csípője billegett hosszú, egyenes lába fölött. – Nem tudom, megteszem-e, vagy sem.

Talán valóban üzleti útra ment, és holnap megjön, ahogy ígérte. Henry különös, hallgatag ember.

– Azt mondta, hogy holnap visszajön?

– Valami ilyesmit. Maga szerint higgyek neki? Rettenetes volna, ha ez az egész tévedés lenne, és a rendőrséghez fordulnék, ő pedig tényleg visszajönne. – Az ajtóval szemben állt, az arcán mókásnak tetsző bűnbánattal, mintha ott lenne Henry, hogy megdorgálja álnok gondolataiért. – Mit tegyek, Mr. Archer? Sok időmbe telt, amíg képes lettem szembenézni vele, de valójában erről akartam magával beszélni.

– Mit szeretne? Visszakapni Henryt?

– Nem, nem hinném, még ha visszajönne is. Már nem bízom benne, félek tőle. Nem csak azért, mert becsapott. Azt még képes lennék megbocsátani, ha visszajönne, és azzal, hogy új életet kezd, bebizonyítaná, hogy szeret. De nem tehetek róla, van egy olyan érzésem, hogy köze van ehhez a szörnyű gyilkossághoz, és ezért menekült el ilyen váratlanul. Tudja, fogalmam sincs, ki ő, mi ő. –

Hirtelen és erőtlenül leült a pamlag szélére, mintha a lába nem bírná el tovább.

– Nekem eléggé világos elképzelésem van, hogy ki ő, mi ő. Az a pincér Santa Barbarában nem úgy nevezte, hogy Speed?

Felkapta a fejét.

– Speed! Ez az. Tudtam, hogy eszembe fog jutni. Hogy találta ki? Ismeri őt?

– A hírét – mondtam. – Rossz a híre. A hasi sebét nem a háborúban szerezte. Hanem egy bandaháborúban, tavaly ősszel.

– Tudtam! – kiáltott fel, és olyan hevesen rázta a fejét, hogy az élénkvörösre festett haj az orcáit súrolta. – Vissza akarok menni Toledóba, ahol az emberek rendesek. Mindig Kaliforniában szerettem volna élni, de most már látom, hogy pokoli hely. Tolvajok közé kerültem, bizony. Tolvajok és gyilkosok és szélhámosok közé. Vissza akarok menni George-hoz.

– Nagyon jó ötlet.

– De nem lehet, sosem bocsátana meg nekem. Életem végéig nevetség tárgya lennék. Mit mondhatnék neki a harmincezerről? Majdnem negyven, ha a kocsit meg a költségeket is hozzáadjuk. – Két kézzel gyúrta az aligátorbőr ridikült.

– Van rá esély, hogy visszakapja. Gondolom, nem tudja, hová ment Henry.

– Soha nem mondott el nekem s*emmit.* Csak elment. Most már tudom, hogy sosem látom többé. De ha mégis, kikaparom a szemét. – A haja mögül is villogott a szeme. Azt se tudtam, kinevessem, vagy együtt sírjak vele.

Kinéztem az ablakon, ahol a gyepet locsoló gép szórta vízcseppek táncoltak a napfényben.

– Levél? Telefonhívás? Távirat? Látogató?

Hosszú csend, én néztem a táncoló vizet.

– Tegnap egy meghívásos telefon San Franciscóból. Én vettem fel, akkor beküldött a hálószobába, és becsukta az ajtót. Ez jelent valamit?

– Lehet. – Felálltam. – Mindenképpen utánajárok. Fogalma sincs, ki hívta, nem hangzott el név?

– Nem.

– De biztos benne, hogy San Franciscóból.

– Ó, igen. A telefonközpontos ezt mondta.

– Kisimította az arcából a haját, kevésbé fel- dúltnak látszott. A tekintete jéghideg lett. Eddig nem láttam ilyennek.

– Meg kell mondanom, Mrs. Fellows...

– Mrs. Barron – nyakaskodott. – Valójában nem is mentem hozzá.

– Akkor Mrs. Barron. Jobb eredményre lenne esélye, ha a rendőrséghez fordulna.

– Nem lehet. Tele lennének vele az újságok. Akkor soha többé nem mehetnék haza. Nem érti?

– Ha visszaszerzem a pénzét vagy egy részét, százalékot kérek belőle, tizenöt százalékot. Harmincezerből az négyezer-ötszáz.

– Rendben van.

– Ellenkező esetben csak a költségeimet kérem, mást nem számítok fel. Általában napidíjért dolgozom, de ez más ügy.

– Miért?

– Megvan a magam oka rá, hogy beszélni akarjak Henryvel. És ha megtalálom, azt teszem majd, amit a leghelyesebbnek tartok. Nem ígérek magának semmit.

27. FEJEZET

Éjfélkor parkoltam le a Union Square alatt. Nyirkos szél süvített át a majdnem üres téren, a tenger ködös leheletét fújva a sötét utcakőre. A tér mind a négy oldalán villogó neonok utasították el az éjszakát. Lefelé indultam az egyik lejtős utcán, elhaladtam néhány késői, a járdán sétáló párocska mellett.

A Barlang narancssárga neontáblája egyike volt a háztömbben működő tucatnyi mulatóénak. Lementem a koszos lépcsőn, és benéztem a végén elhelyezkedő, üvegezett csapóajtón. Nagy, négyzet alakú terem volt lekerekített sarkokkal, olyan alacsony plafonnal, hogy az ember szinte érezte alatta a város súlyát. A bal oldali falból indult ki az ívelt pult, helyet hagyva a pultosnak és palackjainak. A többi fal mentén bokszok sorakoztak asztalokkal. A terem közepén lévő térben kopott szmokingos, fáradtnak látszó férfi püfölte a kimerült hangversenyzongorát. Az összes bútor, a zongora is rikító narancssárgára volt lakkozva. Narancssárga hajú aktok hancúroztak vagy epekedtek a falakon ragacsos piszokrétek alatt. Bementem.

A pultnál több vendég tartózkodott: egy jól öltözött, fiatal és oda nem illő pár meg néhány magányos matróz. Néhány további vendég, csupa férfi ült az asztaloknál, mintha odatámasztott bábok lettek volna, és azt várnák, hogy valami csoda történjen, új élet kezdődjön derűsebb helyen, más néven. Öt vagy hat mulatozó, csupa nő és a külsejükből ítélve súlyos eset, alkotott őrjöngő kört a zongora körül, különböző végtagjaikat mozgatva a zene ritmusára. Az egyikük, egy melírozott szőke, leomló, zöld ruhában vijjogva-vonítva énekelt. Az egésznek halottvirrasztás hangulata volt.

A zongoristát nyugodtan hullának nézték volna bármelyik hullaházban, ha nyugton maradt volna, ahelyett hogy ujjaival vadul csapkodta a meggyötört billentyűket. A találatok száma úgy 333 lehetett, ami egészen jó eredménynek számít a Parti Liga

játékosainál. Halálsápadt volt és totálisan belőve, ördög tudja, mivel. Leültem az egyik asztalhoz a zongora közelében, és addig néztem a zongoristát, amíg rám nem pillantott. A szeme szomorú, pupillátlan és rossz volt, ahogyan előre sejtettem, két féreglyuk a belül feketén rothadó, ráncos almán.

Rendeltem egy sört a narancssárga köténves, kelletlen pincérnőtől. Amikor nem kértem vissza az egydollárosból, előbűvölte csüggedése mélyéről a régóta szenvedők mosolyát.

– Zizi repül, mint a sárkány. Amikor ilyen állapotban van, le kéne állítaniuk, nem még biztatni.

– Meghívom egy italra.

– Nem iszik. – Aztán kijavította magát. – Úgy értem, a vendégekkel.

– Mondja meg neki, ha leáll, hogy beszélni szeretnék vele. Ha le tud állni.

Erre az égre emelte a szemét, én meg igyekeztem minél romlottabbnak látszani. Talán nem is esett nehezemre. Szívesen megittam volna a sört, de hagytam állni és megmelegedni az asztalon, amíg Zizi végigkalapált Féltucatnyi kívánságot. A lányok a *Moonlight and Roses*-t kérték, a *Stardust*-ot és a *Blue Moon*-t meg más nótákat, amelyek más időket és helyeket idéztek a város mélyén megbúvó, éj Féli csehóba. Az egyik matróz összeszedte magát, és otthagyta a pultot. Minden előzetes nélkül megfogta a zöld ruhás szőkét, és imbolyogva, támolyogva kiterelte a helyiségből. A csapos arca úgy nézett utánuk a pult fölött, mint valami halott, fehér hold. *Happy Days Are Here Again,* aztán *Stormy Weather.* Az egyik nő énekelni próbált, de sírva fakadt. A többiek vigasztalták. A zongorista kongó, hamis akkordot fogott, és feladta. Egy magányos piás a hátam mögött, a fal mellett fahangon beszélt távol lévő anyjához, és nagyon racionálisan, igen részletesen elmagyarázta, hogy miért semmirekellő gazfickó és a család szégyene ő.

Még különösebb, rekedtes és botladozó, a férfi és a női hangnem között táncoló hang verődött vissza a terem sarkaiból, akár a zizegő, nyirkos, hervadt falevelek. Zizi bejelentette a szünetet.

– Bocs, emberek, lenyomtam a melót, de amikor az óra egyet üt, újabb tüzes zenével és mókával térek vissza. – Ellökte a mikrofont, és imbolyogva felállt.

A pincérnő átverekedte magát a zongoristát körbeálló nők között, valamit súgott a fickó fülébe, és rám mutatott. A magas, középkorú férfi odajött az asztalomhoz. Egykor jóképű lehetett, talán ezért ragadtak meg nála a fiús modorosságok. Egyik, széttárt ujjú kezével, bizonytalan kecsességgel az asztalra támaszkodott, és felém hajolt. Affektáltan előretolta az állát, kimutatta elszíneződött fogsorát.

– Beszélni akartál velem, fiúka? Zizi vagyok. Tetszett a zeném?

– Botfülű vagyok.

– Szerencséd. – Bágyadtan rám mosolygott, elszíneződött fogsora fölött immár sápadt ínye is kilátszott.

– Nem a zene jár a fejemben.

– Hanem? – Közelebb hajolt, hosszú, törékeny teste szinte félbetört az asztallapnál.

Lehalkítottam a hangom, és könyörgőnek remélt gesztussal rángattam zöld szmokingkabátjának ujját.

– Nagyon kéne anyag – mondtam. – Becsavarodok.

Vékony, szedett szemöldöke felszaladt ritkuló haja felé.

– Miért hozzám jöttél?

– Azelőtt Ronnie-tól szereztem be, Pacific Pointban. Azt mondta, te ismered Szúnyogot.

Lassan felegyenesedett, fűzfaként ingott, és a szemembe nézett. Hagytam, hogy elhomályosodjon.

– Az ég szerelmére, Zizi, segíts ki!

– Nem ismerlek – mondta.

– Akkor itt a névjegyem. – Egy húszdollárost tettem az asztalra, a keze mellé. – Szereznem kell. Hol találom Szúnyogot?

A kéz rámászott a bankóra. Láttam, hogy a körmök töredezettek és véresek.

– Oké, fiúka. A Grandview Hotelban lakik. Itt van a sarkon túl, egy sarokkal a Market után. Kérdezd az éjszakai portást. – A kéz fogta a bankjegyet, és zsebre tette. – Ne feledd, hogy sejtelmem sincs, miért keresed.

– Köszönöm – mondtam szenvedélyesen.

– Szép álmokat, fiúka.

A Grandview Hotel vén, négyszintes, koszos téglából rakott épület volt, magasabb házak közé beszorítva. A bejárat fölött világító tábla hirdette: EGYÁGYAS FÜRDŐSZOBÁVAL $ 1.50. A kapu rézből készült darabjai mintha a földrengés idejéből származtak volna. Kinyitottam, és beléptem az előtérbe. Mély, keskeny helyiség volt, néhány ősrégi falikar világította be némi fénnyel kétfelől. Az egyik alatt két nő és három férfi pókerezett. A buldog képű nők rég kihalt állatok bundájával díszített gallérú kabátot viseltek. Két fickó kövér és öreg volt, a kalap alatt bizonyára kopasz is. A harmadik fiatal volt és kalaptalan. Konyhai gyufát használtak zseton helyett.

A helyiség végében álló pult felé indultam, a kalaptalan fiatalember felállt, és követett.

– Szobát akar?

Ő volt a gondnok. Illett hozzá a szerep. Vértelen, keskeny arcán állandó gúnyos vigyor ült.

– Szúnyoggal akarok beszélni.

– Ismeri magát?

– Még nem.

– Valaki küldte?

– Zizi.

– Várjon egy kicsit. – Áthajolt a pulton, elővette az egyik végében megbúvó házi telefont, és bedugta a fölötte lévő, régimódi kapcsolótáblába. Suttogott a kagylóba, fülén a hallgatóval engem figyelt. Letette, és kihúzta a kagylót. – Azt mondta, felmehet.

– Melyik szoba?

Gúnyosan vigyorgott a tudatlanságomon.

– Háromszázhét. Menjen lifttel, ha akar. – A lába nem ütött zajt a bomló gumiszőnyegen, amint visszament a pókerezőkhöz.

Felmentem a rozoga lifttel a másodikra, és kiléptem a levegőtlen folyosóra. A számozott, barna ajtók felállított koporsókként sorakoztak kétoldalt, a mennyezeten egymástól bizonyos távolságban égő, piros, a tűzlépcsőhöz vezető lámpák statikus, vörös fényében fürödve. A 307-es a folyosó felénél, balra helyezkedett el. Az ajtaja résnyire nyitva, sárga fényszalagot vetett a folyosó kopottas szőnyegére meg a szemközti falra.

Aztán a fényt félig eltakarta valaki, aki engem lesett az ajtó mögül. Felemeltem a kezem, hogy kopogtassak. Az ajtó hirtelen kinyílt befelé, mielőtt hozzáértem volna. Egy fiatalember állt az ajtóban, háttal a fénynek. Közepes termetű volt, ám a feje tetején égnek álló, fekete bozonttól szinte magasnak látszott.

– Zizi kis barátja, mi? Bújj be. – Orrhangja volt.

Az egyik keze a csípőjén volt, a másik a kilincsen. Mellette kellett befurakodnom a szobába. Nem volt kövér, ám a teste puha és rezgő volt, mint egy asszonyé. A mozgása akár valami gerinctelen állaté, ahogy becsukta az ajtót, és megfordult. Halványzöld inget viselt, magasított derekú, sötétzöld gabardinnadrágot, rikító zöld-sárga nyakkendőjét nagy aranycsipesz fogta össze.

A másik keze a másik csípőjére vándorolt. Félrehajtotta a fejét, az arca aprónak és hegyesnek látszott a súlyos hajtömeg alatt.

– Stukkert hordasz, öregem?

– Kell az üzlethez. – Megpaskoltam duzzadó zsebemet.

– És miben utazol, öregem?

– Amit csak meg tudok fújni. Referenciákat óhajtasz?

– Csak ne apucitól akarj valamit megfújni.

– Vigyorgott ezen a nevetséges ötleten. – Hová valósi vagy?

– Pacific Pointba.

– Sosem láttalak Pointban.

– Dolgozom az egész parton – mondtam türelmetlenül. – Ha kíváncsi vagy a történetemre, küldj kérdőívet.

– Nagyon kell?

– Nem lennék itt, ha nem kéne.

– Jól van, nyugalom, szeretem tudni, kivel üzletelek, ez csak természetes, nem? Használod a tűmet, vagy szippantasz?

– A tűt – mondtam.

A szoba túlsó falánál álló komódhoz ment, kihúzta a felső fiókot. Szúnyog nem fordított pénzt a külsőségekre. A szoba úgy nézett ki, ahogy a beköltözésekor: csupasz, kifakult falak, törött keretű vaságy, szakadt, zöld roletta az egyetlen ablakon, a szőnyegen jól látszott a kopott sáv, amelyen az ágytól a fürdőszoba ajtajáig közlekedtek. Szúnyog bármelyik pillanatban átköltözhetett a város tízezer hasonló szobájának bármelyikébe.

Alkoholos lámpát tett a komód tetejére, ezüst öngyújtóval begyújtotta. A másik kezében újnak látszó tű csillogott.

– A negyvenes vagy a hatvanötös bökést akarod? – kérdezte a válla fölött.

– A hatvanötöst. Magasak az áraid.

– Ugye? Előbb látni akarom a zsozsót, öregem.

Megmutattam a pénzt.

– Hozd ide.

Egy kanálban valami sárgásfehér port olvasztott. Leszámoltam hatvanöt dollárt a sziszegő lámpa mellé.

A fürdőszoba csukott ajtaja mögött vízcsobogás hallatszott. Valaki köhögött.

– Ki van ott? – kérdeztem.

– Csak egy barátom, ne húzd fel magad. Vedd le a zakód, vagy combba szoktad?

– Látni akarom, ki van odabenn. Vastag vagyok. Nem kockáztathatok.

– Csak egy lány, öregem. – Csitítani igyekezett. – Hangyányi veszély sincs. Vedd le a kabátod, és feküdj le, légy jó fiú.

A tűt a kanálba merítette, felszívta a kanál tartalmát, és felém fordult. Kivertem a kezéből.

Szúnyog arca elvörösödött. Tokája lötyögött, akár a pulykáé. A keze villámgyorsan benyúlt a felső fiókba, és mielőtt lefoghattam, egy rugós kés villant az orrom előtt.

– Mocskos disznó, hozzám ne merj nyúlni!

– A fal felé hátrált, összehúzta magát, a kést maga elé nyújtva. A kétélű penge a plafonra mutatott. – Megváglak, ha egyetlen ujjal is hozzám nyúlsz.

Kivettem a zsebemből a revolvert.

– Tedd el, Szúnyog.

Apró, fekete szemével a késhegyre kancsított. Felé lendítettem a pisztolyt, csövével nagyot ütöttem kést tartó kezének csuklójára. A kés koppant a földön. Ráléptem, még közelebb Szúnyoghoz. Össze akarta karmolni a képem. Minthogy meg kellett ütnöm, megütöttem: rövid jobb horog a füle alá. Rongybábként csúszott le a fal mellé.

Sarkammal a padlóba tapostam az injekciós tűt, lehajoltam a késért, összecsuktam, és zsebre tettem. Szúnyog eszméletlen volt, csak gyors, hörgő légzése jelezte, hogy él, súlyos szemhéja alatt kifordult szemgolyója fehér volt, akár egy szoboré. Feje a falnak nyomódott, hát kissé odébb emeltem, hogy meg ne fulladjon. Keskeny, fekete, szarvasbőr cipőjének két orra a plafon más és más pontjára mutatott.

Kattant mögöttem a fürdőszoba ajtajának zárja. Gyorsan felegyenesedtem, és megfordultam. Az ajtó lassan befelé nyikordult, de csak sötétségre nyílt. Ruth, a szőke lány jött elő a sötétből, mint az alvajáró. Pizsamát viselt, pirossal szegélyezett sárga nejlont, amely nagyon nagy volt rá. Vékony, lágy redői eltakarták testének vonalait, de még jobban kiemelték mozgása álmatagságát. A szeme két sötét kráter holtsápadt, sima arcán.

– Helló, helló, helló – mondta. – Helló, helló. – Félelem és kíváncsiság nélkül vette tudomásul a kezemben lévő pisztolyt. – Ne lőj, cowboy, megadom magam. – Egy pillanatra fel is emelte a kezét a megadás jeleként, aztán karja lehullt. – Teljesen feladom. – Imbolyogva állt.

Elraktam a pisztolyt, megfogtam Ruth könyökét. Az arca nem változott. Rájöttem, hogy arckifejezése valamiféle dermedt várakozás. Egy olyan férfi arcán láttam ezt egyszer, akit halálos lövés ért.

– Engedjen el, gazember – mondta harag nélkül; elhúzódott tőlem, az ágy végéhez ment, és leült. Addig észre sem vette Szúnyogot, pedig az szinte a lába előtt hevert. Pirosra lakkozott körmű lábával megrúgta a testet. – Mi történt a rossz emberkével?

– Elesett, és megütötte magát. Pech.

– Pech – visszhangozta. – Pech, hogy nem halt meg. Még lélegzik. Nézze, megharapott. – Félrehúzta a pizsama gallérját, és megmutatta a vállán a vöröslő harapás nyomot. – De nem tudott bántani. Sok ezer mérföldnyire voltam. Tízezer mérföldnyire. Százezer mérföldnyire.

– Kántált.

Közbevágtam.

– Hol voltál, Ruth?

– A szigetemen, ahová eljárok. Az én kis fehér szigetemen a sötétkék óceán közepén.

– Teljesen egyedül?

– Teljesen egyedül. – Mosolygott. – Becsukom az ajtót, kulccsal bezárom, bereteszelem, beakasztom a biztonsági láncot, aztán ülök a karszékemben, és senki nem érhet hozzám. Senki. Ülök, és hallgatom a parti hullámverést, és sosem nyitok ajtót, amíg nem jön apám. Akkor lemegyünk a partra, és kagylót szedünk. Megtaláljuk a legszebb kagylókat, rózsaszínűt és vöröset és lilát, hatalmasakat. A házamban őrzöm őket, külön szobában. Senki sem tudja, hol van, csak én tudom. – A hangja elhalt. Felhúzta a térdét az álla alá, becsukta a

szemét, finoman előre-hátra himbálta magát valami távoli, belső késztetéstől vezérelve.

A padlón heverő fickónak javult a légzése, könnyebb és lassabb lett. A szeme még csukva volt. Bementem a fürdőszobába egy pohár vízért – Ruth ruhadarabjai szanaszét hevertek a földön –, és a vizet Szúnyog képébe öntöttem. Az apró szem felpattant. Szúnyog levegő után kapkodott, köpködött.

– Hoppá – mondtam, és ülő helyzetbe rángattam. A feje ugyan félrebillent, de észnél volt, szeméből sütött a rosszindulat.

– Ezt nem úszod meg, öregem – suttogta.

Nem törődtem vele, az ágyon ülő lányhoz fordultam.

– Találkoztál Speeddel?

– Speeddel? – ismételte nagyon messziről a lány. Az arca zárt és sima volt, mint az önnön mormolására figyelő kagyló.

Szúnyog nagy nehezen feltérdelt.

– Ne mondj neki semmit, ez egy szajrés. – Ami azt jelentette, hogy Szúnyognak volna mondanivalója.

Két kézzel megmarkoltam a nyakkendőjét meg az inggallérját, és felemeltem a falnak nyomva. Erőtlenül lógott, félt ellenállni.

– Akkor te mondod meg, hol van Speed.

Vizes fejét a fal felé próbálta fordítani, a szeme sarkából lesett rám.

– Sosem hallottam róla. – A hangja vékony volt, szinte egércincogás. – Vedd le rólam a mocskos kezed. – Az arca ismét vörösödni kezdett, a légzése sípolni.

– Nincs kiút. – Kicsit engedtem a szorításból. – Speedet akarom.

Le akart köpni. A bugyborékoló, fehér nyál lefolyt az állára. Óvatosan fokoztam a szorítást. Szúnyog szinte kihívta maga ellen a halált, mint valami puha és utálatos rovar.

Erőtlenül ellenkezni próbált, levegőért kapkodott.

– Engedj el.

Elengedtem. Négykézlábra esett, köhögve, a fejét rázva.

– Hol van Speed? – kérdeztem.

– Nem tudom. – Kutya módjára kuporgott a lábamnál.

– Figyelj rám, Szúnyog. Ki nem állhatlak. Nem szívelem a bizniszedet. Ha a legkisebb okot adod rá, úgy eldöngetlek, hogy életed végéig megemlegeted. Aztán hívom a szövetségieket, hogy tegyenek hűvösre. Sokáig nem térsz vissza.

Felsandított rám madárfészekbozontján át.

– Nagy a dumád, ahhoz képest, hogy zsivány vagy.

– Nem. Pontosan ezt fogom tenni, ha nem vezetsz el Speedhez. – Végső érvként megmutattam különleges serifjelvényemet.

– Azt hiszem, nyertél – mondta a kopott szőnyegnek. Lassan feltápászkodott.

Ráfogtam a pisztolyt, amíg megfésülködött, és felvett egy zöld tweedkabátot. Az alkohollámpát elfújta, visszatette a Fiókba.

A lány még mindig a farokcsontján egyensúlyozott, vakon himbálózott. Meglöktem, ahogy elmentem mellette. Oldalára dőlt az ágyon, és úgy is maradt, felhúzott térddel, mint aki azt várja, hogy beleszülessen a világba, vagy éppen kiszülessen belőle.

Szúnyog bezárta az ajtót. Elvettem tőle a kulcsát, mielőtt eltehette volna. Hátrált az ajtó felé, rosszindulatú arckifejezését a félelem bárgyúsággá változtatta. A vörös folyosói fény úgy sütött le rá, mint valami piszkos kis nap, amelyet a fejében lévő világhoz arányosra méreteztek. Kinyújtott keze kérdezett.

– Nem beszélsz az éjszakai portással, rá se nézel. Messzire van Speed?

– A Félhold-öbölben, egy kalyibában. Ne vigyél oda. Meg fog ölni.

– Előbb én – mondtam –, ha átversz.

Egy másik számozott ajtó mögött egy nő sírt fel. Egy férfi nevetett. Végig a folyosón, a liftben, az előcsarnokon át, fel a meredek utcán az üres térig jó testvérként tapadtam Szúnyogra. Úgy ment, mintha minden egyes lépésre rá kellene szánnia magát.

28. FEJEZET

A dombok közt felhők lebegtek a Skyline Boulevard-on, elhomályosítva a kanyargós utat, apró vízcseppeket permetezve a szélvédőmre. Égett a sárga ködlámpa, ablaktörlőim szünet nélkül dolgoztak, de lassú és hosszú volt az út. San Francisco határa és az öböl között nem láttunk kivilágított házat, autót se nagyon. A város az összes fényével úgy tűnt el mögöttünk, mintha soha nem is létezett volna.

A fickó mellettem hallgatott. Időnként halkan nyöszörgött. Egyszer meg is szólalt.

– Meg fog ölni. Speed meg fog ölni.

– Nem lenne nagy kár érted – mondtam, hogy felvidítsam.

– Téged is meg fog ölni! – rikácsolta. – Remélem, megöl téged is.

– Természetesen. Egyedül van?

– Tudtommal.

– Te mész az ajtóhoz. Te beszélsz.

– Lehetetlen. Rosszul vagyok. Megvertél.

– Fel a fejjel! Nem állhatom a nyavalygókat.

Ismét csendben maradt, bár néha nyöszörgött. És lassan haladtunk tovább a fojtogatóan szürke égbolt alatt, át a szürke, felhőbe burkolt dombokon. A nap meg a többi csillag régen kiégett, és Szúnyog meg én a bűneinkért a szürke űr tisztítótüzében utaztunk.

Idővel az út a felhők alá bukott. Jobbra a tenger lapos, szürke beszögellése kanyargott a hegyek közt, mint valami lassú folyó. A túlsó part fáktól feketéllett. Mérföldeken át követtem a partvonalat, hol eltávolodva tőle, hol visszatérve, ahogyan az út meghatározta. Az elhagyatott part egyik keskeny völgyénél az út szétvált jobbra és balra.

Megálltam.

– Merre?

– Nem tudom.

– Dehogynem, Szúnyog. Gondold meg: Speeddel kockáztatsz, vagy biztosan mész a szövetségi börtönbe. Mi legyen? Merre?

– Jobbra – mondta bánatosan. – Innen már csak úgy egy mérföld.

Átkeltünk egy hosszú, alacsony hídon, aztán murvás úton mentünk tovább az öböl túlsó partján. Egy idő után földút következett, amely lefelé nyúlt a partokkal körülzárt víz felé.

– Ez az – mondta.

Fékeztem, tolattam, ráfordultam a keréknyomra.

– Mennyire van még?

– Rögtön a kanyar után.

Leoltottam a fényszórót, megálltam a kanyar előtt, behúztam a kéziféket.

– Szállj ki, és indulj el előttem. Ha figyelmeztetni próbálod, kinyírlak.

– Speed meg fog ölni – mondta lassan és tagoltan, mintha olyan elméletet fejtene ki, amelyet addig nem értettem meg. A műszerfal halvány fényénél láttam, hogy víz csillog a szemében. Kivettem a kesztyűtartóból a zseblámpát, kipróbáltam az arcán. Pocsékul festett.

– Gyerünk. – Felé hajoltam, hogy kinyissam az ajtót, és kilöktem. Felhúztam az ablakokat, bezártam mindkét ajtót.

– Félek – mondta –, félek a sötéttől. Sosem jártam idekinn éjjel.

– Soha nem mész vissza, ha így folytatod. Indulás, előttem.

Az autó kilincsébe kapaszkodott. Meglöktem a revolver csövével, ki az útra. Előretámolygott.

A kanyar után az út kis tisztássá szélesedett. Egy durván megmunkált rönkökből ácsolt ház állt a tisztáson, egyetlen kivilágított ablakkal. Odabenn egy férfi árnyéka mozgott, akkorára nőtt, hogy végül befedte az egész függönyt. A kalyiba mellett hosszú, fekete autó parkolt.

– Hívd – szóltam oda a pisztolyom csöve előtt álló embernek. A zseblámpa a bal kezemben volt.

Szúnyog első próbálkozása száraz hörgés volt.

– Rajta, hívd. Mondd meg, ki vagy. Mondd, hogy barát vagyok.

– Mr. Speed! – kiáltotta vékony hangon. – Szúnyog vagyok.

A tisztás felénél jártunk.

– Hangosabban – súgtam a fülébe, és a bordái közé böktem a pisztolycsővel.

– Mr. Speed! – A hangja megtört.

Magam előtt toltam. Az ajtó befelé nyílt, amikor Szúnyog a deszkákból ácsolt verandára tette a lábát.

– Ki az? – kérdezte egy férfihang a sötétség mélyéről.

– Szúnyog.

– Mit akarsz? Ki van veled?

– Barát.

– Miféle barát? – A láthatatlan hang megemelkedett.

Tovább nem közelíthettem. Ha könnygáz, gépfegyver és rendőrkordon áll a rendelkezésünkre, akkor se könnyű az életünk kockáztatása nélkül lefülelni egy elkeseredett embert. Persze előnyöm is volt Speeddel szemben. Tudtam, hogy valószínűleg még mindig nem gyógyult fel egészen Blaney lövése után, ezért lehet, hogy tart a lőfegyvertől.

Szúnyog elé léptem.

– A nevem Archer. Mrs. Henry Fellows – a nevet igen tagoltan ejtettem – bérelt fel, hogy megkeressem.

Mielőtt a szöveget befejeztem volna, felkattintottam a zseblámpámat. Fehér fénysugár hullt a kunyhó ajtajára. Ott kuporgott Speed, testes alak, a kezében fekete pisztoly. Mindketten lelőhettük volna egymást. Annyira érzékeltem őt, hogy szinte úgy éreztem, mintha a pisztolya lyukat égetett volna a hasamba.

Hirtelen kiszaladt belőle az erő. Külsőleg nem látszott mozgás, ám támadóból védekezővé vált.

– Mit akar? – Fénylő, világos szeme úgy nézett le a pisztolyára, mintha az hagyta volna cserben.

– El is dobhatja – mondtam. – Célba vettem.

Undorodva elhajította a fegyvert. A pisztoly a durva deszkán felém pattant. Szúnyog ösztönösen rámozdult, hogy megszerezze. Rátettem a lábam a stukkerre, és könyökkel ellöktem Szúnyogot.

– Tűnj el, Szúnyog – mondtam, Speeden tartva a szemem. – Többé nem akarlak látni.

– Hová menjek? – A hangja sértett és hitetlenkedő volt.

– Bárhová, csak ne San Franciscóba. Indulj.

– Egyedül? Idekinn?

– Indulás.

Lelépett a verandáról a szürke homályba. Nem vesztegettem rá egy pillantást se.

– Bemegyünk – mondtam Speednek. – Tegye a kezét a fejére.

– Maga hogy tud parancsolni! – Kezdte visszanyerni a stílusát, vagyis azt a valamit, ami a nők számára vonzóvá tette. Lövöldözésben pocsék volt, olyan hasznavehetetlen, mint macska a kutyaviadalon. De megvolt a maga macskaszerű méltósága, még feltett kézzel is.

Felvettem a pisztolyát, a könnyű automata ki sem volt biztosítva, és ügyesen zsebre vágtam, a hónaljam alatt tartva a zseblámpát.

– Hátra arc, ezredes. Semmi trükk, vagy hátulról is kap egy olyan lyukat, amilyen elöl van.

Megfordult az ajtóban. Közel maradtam hozzá, amíg átvágott a szobán, és újra meggyújtotta az olajlámpást. A láng megállapodott, egyre fényesebb lett, növekvő fénykört vetve a csupasz földtől a gerendákig az egész szobára. Volt egy beépített priccs, egy olcsó fenyőfa asztal, két konyhaszék meg egy vitorlavászon nyugágy a kandalló mellett. A priccs végénél két új bőrből készült, csukott bőrönd állt. A kandallóban nem égett tűz, a szobában hideg volt.

– Üljön le. – Pisztolyommal a nyugágyra mutattam.

– Nagyon kedves. – Elterült a nyugágyban, kinyújtva hosszú lábát. – Továbbra is a fejemen kell tartanom a kezem? Nevetségesnek érzem így magam.

– Lazíthat. – Leültem vele szemben az egyik konyhaszékre.

– Köszönöm. – Leengedte és az ölében összekulcsolta a kezét, de nem lazult el. Feszült volt az egész teste. Nyomorúságos kísérletet tett a mosolygásra, aztán lemondott róla. Az egyik kezét aggodalmas szája elé emelte. Ott is maradt, oda-vissza simítgatva a szemöldökvékony, barna bajuszt. A körmei tövig voltak rágva. – ismerem magát, igaz? – kérdezte.

– Találkoztunk. Ugyancsak lecsúszott az Oázis Fogadó óta.

– Eléggé. Maga nyomozó?

Bólintottam.

– Csodálkozom Marjorie-n. – De nem mutatott semmiféle érzelmet. Az arcának egyszerűen nem volt középpontja, a hús fáradtan pihent a csonton. Az orrától mély vonalak húzódtak a szája sarkáig. Ujjai most ezeket kezdték felderítem. – Nem gondoltam, hogy elmegy idáig.

– Megsértette az érzéseit – mondtam. – Sosem jó ötlet megsérteni egy nő érzéseit. Ha már ki kell őket fosztania, tegye az érzelmeik megsértése nélkül.

– A kifosztás kissé erős kifejezés. Átadta a pénzt, hogy befektessem neki. Vissza fogja kapni, ígérem.

– És a szava éppen annyit ér, mintha adóslevelet írt volna, mi? Mennyire jó adós?

– Egy hét – mondta. – Adjon nekem egy hetet. Örömmel visszaadom kamatostól.

– Inkább most.

– Lehetetlen. Most nincs pénzem. Már befektettem.

– Ingatlanba?

– Ingatlanba, igen. – A világos szem felszikrázott. A kutakodó kéz egy pillanatig felkúszott egészen odáig, és eltakarta.

– Ne törje a fejét, hogy kitaláljon valami mesét, Speed. Tudom, mire kellett a pénz.

Az ujjai mögül lesett rám.

– Szúnyog elmondta?

– Szúnyog nem mondott nekem semmit.

– Akkor Marjorie lehallgatta a telefonomat a fogadóban. A dörzsölt dög. – A kéz lecsúszott az arcról az áll alá, ahol is a hüvelyk- és a mutatóujja közé csippentette a laza bőrt. – Jaj, a dörzsölt dög. – De nem tudott igazi dühöt kihozni magából. Ami vele történt, rosszabbnak és fontosabbnak látszott, mint amit válaszképpen tehetett. Utálta magát. – Nos, mit akar tenni velem? Garantálom, hogy Marjorie egy hét múlva visszakapja a pénzét.

– Azt se tudja, mi lesz öt perc múlva, és egy hétről beszél. Egy hét múlva akár halott is lehet.

Félmosoly mélyítette el arca egyik felének vonásait.

– Lehetek. De lehet maga is. Inkább magának kívánom.

– Kinek fizette ki a pénzt?

– Joe Tarantine-nak. A maga helyében nem próbálnám tőle visszaszerezni.

– És ő hol van?

Felhúzta, majd leejtette vaskos vállát.

– Nem tudom, de nem is akarom tudni. Joe nem kifejezetten a kebelbarátom.

– Mikor látta őt utoljára?

– Két éjszakával ezelőtt – felelte némi gondolkodás után.

– Amikor megvette tőle a heroint?

– Úgy látom, jobban ismeri az üzleti ügyeimet, mint én magam. – Felém hajolt, lábát hátrahúzta. Felemeltem a revolvert, hogy emlékeztessem.

– Tegye el a pisztolyt, kérem. Mit is mondott, mi a neve?

– Archer. – A pisztolyt a helyén hagytam, a térdemre támasztva.

– Mennyit fizet magának Marjorie, Archer?

– Eleget.

– Bármennyi legyen is, én jobban meg tudom fizetni. Ha ad egy kis mozgásteret. Egy kis időt.

– Nem hinném.

– Két kiló tiszta heroinom van. Tudja-e, mennyit ér ez ma a piacon?

- Nem figyeltem az árfolyamot. Világosítson fel.

– Kerek százezret, ha van időm, hogy felvegyem a szükséges kapcsolatokat. Százezret, miután megadtam a tartozásom a dörzsölt dögnek. – Először most élénkült fel kissé. – Még csak azt sem kérem, hogy verje őt át. Csak egy kis időt kérek. Elég lesz négy nap.

– Amíg itt ülök, magára fogott pisztollyal?

– Elteheti.

– Azt hiszem, ugyanúgy át akar ejteni, ahogyan Marjorie-t. Tudomásom szerint a pénz magánál van.

Összehúzta a szeme környékén a húst, hogy minél őszintébb legyen az arckifejezése. A ráncok között a szem világos, hideg és sekély maradt.

– Nagyon téved, öregem. – Szóval tőle tanulta el Szúnyog ezt a megszólítást. – Elveheti, és megnézheti a tárcámat. – Keze a belső zsebe felé indult.

– Lássam a kezét! Mi van a bőröndökben?

– Nézze csak meg. Nincsenek bezárva. – Ami azt jelentette, valószínűleg nincs bennük semmi fontos.

Elfordította a fejét, hogy a drága poggyászra pillantson, és egészen más arca mutatkozott így meg. Szemből elment volna úriembernek Dél-Kaliforniában: az arca ovális és lágy volt, a száj körül szinte gyengéd, a barnára sült homlokból hullámosán ereszkedett hátrafelé a puha haj. Profilból a nyerges orrával meg a beesett arcával öregedő banditának látszott; a laza bőr ferde redőkben lógott az álla alatt.

Jóformán engem is becsapott: nem tudtam a majdnem úri külső mögé hatolni. Az, hogy elfogadtam ezt a külsőt, bizonyos mértékig segített Speednek. Nyugodtabbnak látszott, mint kezdetben, hiába fogtam rá a revolvert.

Mindenesetre a külső mögötti, lepusztult öregemberhez szóltam:

– Hamarosan vége lesz, Speed. Szerintem maga is tudja.

Visszafordította a fejét, és tíz évet fiatalodott. Nem szólt semmit, de valamiféle kérdő beletörődés volt a szemében.

– Engem nem tud megvásárolni – mondtam. – Az a helyzet, hogy nem tud kibújni ebből a csapdából. Megpróbálkozott a nagy visszatéréssel, és kudarcot vallott.

– Hová akar kilyukadni? Vagy csak szereti hallani a hangját?

– Magammal kell vinnem. Ott van Marjorie pénzének az ügye, először is, aztán...

– Sosem fogja visszakapni azt a pénzt, ha visszavisz. Egy huncut vasat sem.

– Akkor a hölgynek meglesz az az elégtétele, hogy lecsukathatja magát. Olyan kedvében van, hogy megteszi. A rendőrségről nem is beszélve. Sok mindent szeretnének kérdezni magától, különösen Dalling meggyilkolásával kapcsolatban.

– Dalling meggyilkolása? – Az arca megnyúlt, elsápadt. – Ki az a Dalling? – De tudta, kicsoda Dalling, és tudta, hogy tudom, hogy tudja.

– Ha valaha is kiengedik, Dowser és Blaney fogja várni. – Rátettem még egy lapáttal. – A legutóbb nem volt magával szemben különösebb kifogásuk. Csak a területét akarták. Most viszont apró darabokra fogják tépni, és maga ezt tudja. Nem kötnék magára életbiztosítást, ha százdolláros prémiumot adna, akkor sem.

– Maga Dowser embere. – A pisztolyomra nézett, és képtelen volt máshová nézni. Felemeltem a fegyvert, hogy lássa a csövön a kerek lyukat, a sötétség kémlelőnyílását.

– Mit szól hozzá, Speed? Jön velem délre, vagy megállapodunk itt?

– Megállapodunk? – Egyre a pisztolyt bámulta.

– Vagy magát viszem vissza, vagy a heroint, vagy az egyiket, vagy a másikat.

– Dowsernak?

– Ügyesen találgat. Ha Danny visszakapja a szállítmányát, maga nem annyira fogja érdekelni.

– Felezek magával – nyögte ki nagy nehezen. – Százezer dolláron osztozhatunk. Ötvenezer a magáé. Van egy kapcsolatom keleten, holnap repül ide. – Kifulladt az erőlködéstől.

– Engem nem vásárolhat meg – ismételtem.

– Adja át.

– Ha megteszem, mi lesz velem?

– Az magán múlik. Beül a kocsijába, és olyan messzire menekül, amilyen messzire csak tud. Vagy elindul nyugat felé gyalog, amíg el nem éri az óceánt, aztán gyalogol tovább.

Felemelte a tekintetét, és a szemembe nézett. Az arca öreg és dühös volt.

– Le kellett volna lőnöm, amikor lehetőségem volt rá.

– Valóban, de nem tette. Magának befellegzett, ahogy mondtam.

– Igen – mondta. – Nekem befellegzett. – Száraz hangja szinte derűsen csengett. Az volt a benyomásom, hogy valójában sosem hitt a sikerben, és valamiféle keserű elégtételt érzett, hogy ilyen előrelátó volt.

– Lopja az időmet. Hol van?

– Megmondom, ha most maga is őszintén felel. Ki buktatott le? Nem hiszem, hogy bármit is tehetnék már. Egyszerűen tudni szeretném.

– Senki.

– Senki?

– Számos megérzés és még több utánajárás eredményeként magamtól jöttem rá. Ezt persze nem hiszi el.

– Dehogynem. Egyébként is, mit számít? – Hevesen csóválta a fejét, mintegy válaszként önnön kérdésére. – Az átkozott cucc a dohányosdobozban van, a konyhaszekrényben.

Megtaláltam.

29. FEJEZET

Hogy mi legyen Ruthszal, eldöntöttem, még mielőtt visszamentem volna a Grandview Hotelba. Tudtam, ha nem megyek érte vissza, képtelen leszek elfelejteni őt. Egy tini lány, akinek heroin kering az ereiben, maga a rémálom.

A hall sötét és elhagyatott volt, csak az éjszakai portás ült a pultnál, előtte feltámasztott sci-fi magazin. Alászállt a galaktikák közti űrből, hogy gyorsan végigmérjen. Egyikünk sem szólt semmit. Felmentem a lifttel, majd végighaladtam a vörössel világított folyosón a 307-eshez.

A lány úgy aludt, ahogyan hagytam, az oldalán, a térde behajlítva, hosszú combja a melléhez felhúzva. Megmoccant, sóhajtott, amikor átvágtam a szobán, hogy megnézzem. A hajába hulló, rövid aranyhaj a lélegzetével együtt mozgott ki-be. Hátrasimítottam a füle mögé. Felemelte szabad karját, mintha a fejét akarná védeni, de aludt tovább. Mélységes álmában talán olyan messze volt, hogy utol sem érhettem.

A fürdőszobai poharat ismét megtöltöttem hideg vízzel, a lányt a hátára fektettem, és az arcába öntöttem a vizet. Szemhéja felnyílt, káromkodott.

– Ébresztő, Ruth.

– Hagyjon békén, felborítja az álomhajómat. – A hasára fordult, nedves arcát a vizes párnába temette.

Visszafordítottam.

– Hé, kölyök! Fel kell kelned.

– Ne. Kérem – nyöszörögte, és ismét becsukta a szemét.

A fürdőszobában újratöltöttem a poharat, visszavittem.

– Még egy kis vizet?

– Ne! – Felült, szentségelt.

– Öltözz fel. Velem jössz. Ugye nem akarsz Szúnyoggal maradni?

A feje ide-oda billegett.

– Nem. Utálatos. – Gyerekesen őszintén mondta, elárvultan bámulva a csupasz falat. – Hol van Szúnyog?

– Útban idefelé. Ki kell jutnod innen.

– Igen. – Ismételte, mint a bemagolt leckét:

– Ki kell jutnom innen.

Összeszedtem a fürdőszobában a ruhadarabjait, odadobtam neki: pulóver és szoknya, cipő és harisnya. De még olyan messze járt, hogy nem volt képes megoldani az öltözködés feladatát. Le kellett vennem róla a pizsamát, lel kellett öltöztetnem. Hideg volt az egész teste. Mintha egy bábut öltöztettem volna.

Magas nyakú kabátja a fürdőszoba ajtaján lógott. Ráterítettem, és megpróbáltam őt talpra állítani. Nem tudott önállóan megállni, vagy nem akart. Ruth visszarepült a szigetére, otthagyta nekem az üres testét, hogy tegyek vele, amit akarok. Nagy nehezen elvonszoltam a lifthez, és a sarokba támasztottam, amíg leértünk. Eltoltam a fémajtót, és felnyaláboltam a lányt. Meglehetősen könnyű volt.

Az éjszakai portás felpillantott, amikor elhaladtunk a pultja előtt. Egy szót sem szólt. Nem kétséges, hogy sok figyelemre méltó párt látott már kiszállni a liftből.

A kocsim a sárga vonal mellett parkolt a hotel előtt. Kinyitottam az ajtót, a lányt behelyeztem az ülésre, a fejét a sarokban egy baseballpárnához támasztottam. Ebben a helyzetben maradt a következő hat órában, bár időnként elkezdett lefelé csúszni. Úgy óránként meg kellett állnom, hogy visszahúzzam az eredeti helyzetébe. Menet közben többnyire tartottam a hetvenöt-nyolcvan mérföldes sebességet. Úgy aludt, mint aki meghalt, miközben jómagam a ködös éjszakából a hajnalon át a hosszú, napfényes reggel és dél felé tartottam.

Akkor ébredt fel végleg, amikor hirtelen fékeztem a Santa Barbara-i elágazásnál. A lámpa váratlanul váltott pirosra, csikorgott a fék. Ruth kirepült a helyéről. A jobb karommal akadályoztam meg,

hogy kivigye a szélvédőt. Akkor kinyitotta a szemét, körülnézett, és tudakolta, hol van.

– Santa Barbarában. – A lámpa zöldre váltott, sebességet váltottam.

Nyújtózkodott, kihúzta magát, ámulva nézte az ápolt, zöldellő citromligeteket és kéklő hegyeket a közelben.

– Hová megyünk? – kérdezte, még mindig álomittas hangon.

– Egy barátomhoz.

– San Franciscóban?

– Nem San Franciscóban.

– Az jó. – Ásított, még egyet nyújtózkodott.

– Végül is nem akarok odamenni. Rémes álmom volt San Franciscóról. Egy borzalmas, bozontos sörényű emberke felvitt a szállodai szobájába, és rettenetes dolgokat csinált velem. Nem emlékszem pontosan, hogy mit. Istenem, pocsékul érzem magam. Elszálltam tegnap este?

– El. Aludj még, ha akarsz. Vagy nem ennél valamit?

– Nem tudom, képes vagyok-e burkolni, de talán meg kéne próbálnom. Isten tudja, mikor kajáltam utoljára.

Közeledtünk az autópályához, és volt előtte egy kamionparkolós vendéglő. Bekanyarodtam a mellette lévő autószervizbe, kisegítettem a lányt a kocsiból. Szánalmas látványt nyújtottunk. Ő még mindig alvajáróként mozgott, és halálosan sápadt volt a déli napfényben. A kocsim mérőórája háromszáznegyven mérföldnyivel mutatott többet, mint amikor elindultam, és úgy éreztem magam, mintha az egészet gyalog tettem volna meg. Szükségem lett volna ennivalóra, alvásra, borotválkozásra és zuhanyozásra. De a leginkább olyan szemé lyel szerettem volna beszélni – vagy legalább látni egyet –, aki boldog, sikeres és erkölcsös, de legalábbis a háromból az egyik.

A marhasült meg a nagy adag kávé sokat segített rajtam. A lány kedvetlenül mártogatott egy darabka pirítóst az egyik tükörtojás

sárgájába. A heroin volt az étele, az itala és az álma. És az lett volna a halála is, ha folytatja. A gondolat idegesített.

Ezt meg is mondtam neki, kissé más szavakkal, amikor ismét a kocsiban ültünk.

– Ismertem fű- és ópiumszívókat, kokain- szippantókat, kenderrágókat, laudánumivókat, közönséges és különleges piásokat. Srácokat és csajokat, akik denaturált szeszen vagy etilalkoholon éltek. Még olyanok is akadnak a világon, akik nem tudnak ellenállni az arzénnak, mások pedig eladják magukat rabszolgának egy nagyobb adag éterért. De a te szenvedélyed a legrosszabb.

– Kiselőadás – mondta kamaszosan unottan. Mintha középiskolai tanárként kifogásolnám, hogy rágógumit rág. – Mit tud maga az én szenvedélyeimről, Mr. Unalomzsák?

– Sokat.

– Kicsoda maga?

– Magánnyomozó. Mondtam már, de elfelejtetted.

– Aha, azt hiszem. Tegnap este San Franciscóban voltam? Mintha olyasmire emlékeznék, hogy busszal utaztam oda.

– Ott voltál. Nem tudom, hogy kerültél oda.

– Mi történt a vállammal? A mosdóban vettem észre, mintha valaki megmart volna.

– Egy szúnyog volt.

Egy pillanatra elfordítottam a tekintetem az útról, hogy ránézzek, és találkozott a pillantásunk. Az övé értetlen volt.

– Ez nem vicces – mondta fagyosan.

Dühbe jöttem, de kicsit szórakoztatott is.

– Nem én martalak meg. – Annyira azért nem haragudtam, hogy emlékeztessem az éjszakára, amelyet elfelejtett. Szúnyog számomra is valószerűtlennek tetszett már, egy vörös fényben úszó álom fantazmagóriájának.

A lány arcára pillantottam, és láttam, hogy emlékszik: az emlékezés árnyékától elsötétült a szeme.

– Igaz, amit mondott – szólalt meg –, a szenvedélyemről. Rettenetes. Heccből kezdtem el Ronnie-val. Az első néhány alkalommal ingyen adta nekem. Ma már ez az egyetlen dolog, amitől jól érzem magam. Két adag között rémes. Mit gondol, most hogy vagyok?

– Félholtan, legalábbis úgy nézel ki.

– Teljesen holtan, és egyáltalán nem érdekel. Még csak nem is érdekel.

Egy idő múlva újra elaludt. Átaludta a sűrű teherkocsi-forgalmat a 101-esen, és a még nagyobb forgalmat a sugárúton. A Main Streeten ébredt fel csak végleg.

Találtam parkolóhelyet az igazságügyi palota közelében. Majdnem délután kettő volt, jó időpont ahhoz, hogy Peter Coltont az irodájában találjam. A lány viszonylag békésen jött velem, bár még mindig úgy lépdelt, mintha a járda habgumiból lett volna. Amikor azonban meglátta az épületet, megtorpant.

– Nem fog feladni!

– Ne csacsiskodj – mondtam, de hazudtam. Néhány őgyelgő jött oda hozzánk, készen rá, hogy tanúskodjanak, bármit teszünk. – Gyere velem szépen, vagy megmarom a másik vállad.

Csúnyán nézett rám, de jött, merev, nem akarózó lábbal. Rövid, fekete árnyékunk előrevetült a lépcsőn.

A nagy és kiálló orrú, ötvenes éveiben járó, higgadt energiával teli Colton az irodájában volt. Amikor benyitottam, éppen az asztalán heverő papírok fölé hajolt, és egy darabig így is maradt. Világosbarna kefehajától kicsit mackósnak látszott, ami illett a természetéhez. Betoltam magam előtt a lányt, és eléggé erősen becsaptam magunk mögött az ajtót. Ruth a fal mellett eloldalgott, távolabbra tőlem.

Colton kiszámítottan és hatásosan emelte fel a fejét, erőteljes orra vádlón mutatott rám.

– Nafene. A tékozló fiú. Szörnyen nézel ki.

– Mivel éhségemet azzal az eledellel csillapítottam, amit a sertések ettek.

– Valóságos Biblia-szakértő, én meg azt hittem, nem is tudsz olvasni. – Mielőtt válaszolhattam volna, a fal mellett reszkető lány felé fordult. – Ez ki? A tékozló lány?

– Ő Ruth – mondtam. – Mi a vezetékneved, Ruth?

– Nem mondom meg – dadogta.

Colton hideg-kék érdeklődéssel nézte a lányt.

– Mit használt?

– Heroint.

– Hazudik – mondta színtelenül Ruth.

Colton vállat vont.

– Rossz helyen jársz, nem gondolod? Sok a dolgom. Miért hoztad őt ide nekem?

– A Dalling-ügyön dolgozol?

– Hogy van pofád egyáltalán megemlíteni ezt a nevet, Lew? Szerencséd, hogy a Tarantine asszonyka igazolta a pisztolyoddal történteket. A kerületi ügyészhelyettes a legszívesebben bedugott volna egy szép, új cellába, amíg le nem beszéltem róla. Ha még sokáig lopod az időmet, rábeszélem. Nem lesz nehéz. Elegendő bajunk volt magánszimatokkal az elmúlt években.

– Aha – mondtam. – Például amikor megcsíptem neked Dwight Troyt.

– Ne nagyzolj, tudom, hogy jó vagy. Miért nem dobod be ezt a sok száz Fahrenheit fokos energiát másutt? Nem sokra megyünk azzal, hogy behozol nekünk egy drogos kiscsajt. Öt cent tucatja. Az irodám és a legközelebbi vasútállomás között bármikor összeszedek ötvenet. – Colton dühös volt. Megvédett a lecsukástól, de nem bocsátotta meg, amit a törvény ellen vétettem.

A lány oldalvást sandított rám, halványan mosolygott. Élvezte, hogy Colton kiosztott. Leült egy egyenes hátú székre a fal mellett, keresztbe rakta a lábát.

– Csak rajta, cseszegess – mondtam. – A seregben is mindig lecseszték az embert azok, akiket cseszegettek.

– Engem nem cseszegetnek. Bár meg kell mondanom, azzal a Hammond nőszeméllyel nem volt könnyű. És tegnap egész nap zaklatott, hogy adjuk ki neki a holttestet. Mi a fenének kellett odamenned, és felhergelned Jane Starr Hammondot?

– Akkor ígéretes nyomnak látszott. Nem vagyok tévedhetetlen.

– Ne viselkedj hát úgy, mintha az volnál. A legközelebb odalöklek a farkasoknak. – Felállt, az ablakhoz ment, hátat fordított.

– Rendben van – mondtam. – Bocsánatot kérek. És ha sikerült kielégítened sebzett érzelmeidet, térjünk vissza a melóhoz.

Felmordult, érthetetlenül.

– Nem találtátok meg Tarantine-t, igaz?

Ez visszahozta az ablaktól.

– Nem. – Aztán igen ironikusan hozzátette:

– Neked nyilván megadta az új címét.

– Azt hiszem, tudom, hol kell keresni. A tengerben.

– Kissé elkéstél. A seriff légiszolgálata ezen dolgozik két napja Pacific Pointban. A Parti Őrség szintúgy.

– A társának van valami nyoma?

– Semmi. Még abban sem biztosak, hogy volt társa. Az egyetlen tanújuk nem mer megesküdni, hogy ketten voltak a szkiffben. Csak amolyan megérzés volt, mondja.

– Ruth tanú. Ő látta a férfit partra úszni.

– Hallottam erről valamit. – A lányhoz fordult. – Hol bujkált eddig?

– Mindenfelé. – Ruth összehúzta magát, belebújt a saját árnyékába.

– Szóval miféle férfit látott?

Ruth akadozva előadta a történetét.

Colton végiggondolta.

– Biztos, hogy nem álmodta? Maguk, drogosok furákat szoktak álmodni, úgy hallom.

– Nem vagyok drogos. – A hangja elvékonyodott a rémülettől. – Láttam azt a férfit kijönni a vízből, ahogy mondtam.

– Tarantine volt az? Ismeri Tarantine-t?

– Nem Joe volt. Az a férfi a parton nagyobb volt Joe-nál. Jó formája volt. – Váratlanul felkuncogott.

Colton rám nézett.

– Ismeri Tarantine-t?

– Tarantine látta el heroinnal.

A kuncogás abbamaradt.

– Hazudik.

– Mutass neki egy képet Dallingről – mondtam. – Ezért hoztam ide.

Colton áthajolt az íróasztalon, nagyított fényképeket vett elő a fiókból. A válla fölött néztem őket. Dalling teljes nagyságában fekszik a vérben, az arca akár a gipsz a magnéziumfényben. Dalling arca közelről. Dalling jobb profilja, a nyakán feketén szivárgó lyukkal. Dalling bal profilja, éppen olyan jóképű, mint máskor, csak nagyon halott.

Colton egyenként adta oda a képeket a lánynak. Ruth lélegzete elakadt már az elsőnél.

– Azt hiszem, ő az. – És amikor az összest megnézte: – Ő az, ez biztos. Jóképű fickó volt. Mi történt vele?

Colton komoran nézett le a lányra. Gyűlölte, ha olyan kérdést tettek fel neki, amelyre nem tudott válaszolni. Egy kis szünet után inkább csak úgy magának mondta:

– Gyakorlatilag feltételeztük, hogy Tarantine ölte meg Dallinget. Ha fordítva történt, ez nem lenne röhejes? – Mindazonáltal nem nevetett.

– Ha Dalling ölte meg Tarantine-t, ki ölte meg Dallinget? – kérdeztem.

Felhúzott szemöldökkel nézett rám.

– Talán mégis te lőtted le.

Bár Colton nem gondolta komolyan, az újra felmelegített vád bosszantott.

– Ha maradna egy kis idődd, amikor éppen nem teszel vicces megjegyzéseket, szeretném, ha megtennél egy szívességet nekem. – A „nekem” szót hangsúlyoztam.

– Nos?

– Hívd fel a Kábítószer-iroda főnökét, és kérd meg nagyon szépen, hogy jöjjön ide.

A lány dühösen nézett rám, mozgott a szája. Fenyegettem az ételét meg az italát meg az álmát, azzal fenyegettem, hogy a szigetét a tengerbe süllyesztem.

– Miatta? – horkant fel Colton. – Talán pihenned kéne, Lew. Hívok hozzá egy felügyelőnőt.

A lány ismét magába roskadt, vékony válla előrebukott, mint az összecsukott szárny, eltakarta a keblét. A felügyelőnő szótól is félt. Szánalomra méltón mozgott a szája, de hang nem jött ki belőle. Homályos szemmel meredt a nyitott ablakszárnyra, mintha azt fontolgatná, mi lenne, ha nekifutásból kiugrana. Ruth és az ablak közé álltam. Sokemeletnyivel voltunk az utca fölött.

– Igen, hívj felügyelőnőt. Ruth nem szeretne elvonóra menni, de arra van szüksége.

Colton felvette a telefonkagylót. A lány magába roskadt, fejét az ölébe hajtotta. A tarkója vékony és fehér volt, aranypihékkel.

Amikor Colton befejezte az utasításait, megszólaltam:

– És most hívd fel a Kábítószer-irodát.

– Miért?

– Mert százezer dollár értékű heroin van a kocsimban. Talán házaljak azzal is másutt, a Fahrenheit fokaimmal együtt, te nagy szófacsaró?

Életemben először láttam Coltont elpirulni. Nem volt szép látvány.

30. FEJEZET

Késő délután hajtottam fel harmadszorra és utoljára Dowser házához. Az őr változott, de a puska ugyanaz maradt, dupla csöve úgy meredt rám, mint valami látcső. A szokásos paláver és hercehurca után a megszentelt kapuhoz engedtek. A pisztolyomat bezártam a kocsim kesztyűtartójába a doboz heroinnal, Speed automatájával és Szúnyog késével együtt.

Sullivan, a göndör hajú ír fogadott az ajtónál, tűzpirosra sült arccal.

– Jól érezte magát Mexikóban? – kérdeztem.

– Rohadtuk Nem tudom megenni a rohadt kajájukat. – Komoran nézett rám, mintha megszimatolta volna a ruhámban a zsarut. – Mit akar?

– A főnökkel beszélni. Telefonáltam neki, tudja, hogy jövök.

– Nekem semmit se nem mondott. – Sullivan féltékeny volt.

– Talán nem bízik magában.

Bután bámult rám, lassú agya próbálta megemészteni, mennyi az ötletem valószínűsége.

– Gyerünk be a főnökhöz – mondtam. – Nagyon vár. Talán a maga állását akarja felajánlani nekem.

Dowser a tornácon kanasztázott a szőkéjével. Éppen egy parti közepén tartottak, amikor kiléptem a franciaablakon, és Dowser vesztésre állt. A nőnek fél tucat lerakása volt az asztalon; Dowser még nem rakott le semmit. Annyira lekötötték a kezében tartott lapok, hogy fel sem pillantott.

De a nő igen.

– Ó, helló – mondta. Nagyon elégedett volt önmagával pánt nélküli, fehér fürdőruhájában, amely fel is jogosította az elégedettségre.

– Helló.

Dowser felmordult. Végtelenül kelletlenül kivett egy kör királyt a kezében tartott legyezőből, és bedobta a középen heverő halomra.

– Ha! – kiáltott fel a nő. – Kézben tartottam egy párt. – És a talonért nyúlt.

Dowser gyorsabb volt. Felkapta a kör királyt, és visszadugta a legyezőbe.

– Nem királyt akartam dobni. Azt hittem, bubi.

– Egy nyavalyát hitted bubinak – mondta a szőke. – Add vissza a királyomat. – Megpróbálta az asztal fölött elkapni a férfi kezét, de nem sikerült.

– Csillapodj, Irene. Tévedtem. Csak nem akarod kihasználni, hogy nem jó a szemem?

– Még hogy kihasználni, azt mondja! – Színével felfelé az asztalra dobta a lapjait, és felállt. – Miért ülök le kártyázni egy rohadt csalóval? Egyszer még téged is leszúrnak, mint Rothsteint. – Dowser előredőlt, súlyos kezével az asztalra támaszkodott.

– Ezt szívd vissza.

A szőkéből nyomban elpárolgott a jogos felháborodás.

– Nem úgy értettem, Danny. Csak járt a szám.

– Piszok sokat jár. Szappannál valami erősebbel kéne kimosni.

– Sajnálom – mondta alázatosan a nő. – Fejezzük be a partit?

– Nem! – Dowser felállt, széles és vaskos volt fürdőköpenyében. – Miért játszanék érte veled, ha úgyis megkapom, amikor csak akarom? Tűnés, Irene.

– Ahogy parancsolod. – A szőkeség összes bájaival együtt eltűnt a franciaablakon át.

Dowser ledobta a lapjait, és felém fordult.

– Pszichológia! Csak így lehet bánni velük. Pszichológia! Sullivan, tűnés neked is.

Sullivan sértődötten távozott. Leültem az asztalhoz Dowserral szemben, és alaposan megnéztem őt. Tett néhány peckes lépést a tornác deszkáin, karja keresztben a mellkasán. Fehér fürdőköpenybe bújtatott, zömök testével kissé félbevágott, összekalapált római császárra emlékeztetett. Különös, hogy olyan emberek, mint Dowser, akkora hatalomra tehetnek szert, mint ő. Kétségtelenül azért szerzik meg a hatalmat, mert annyira akarják, és hajlandók vállalni minden felelősséget, minden kockázatot, hogy megszerezzék és megtartsák azt. Politikusokat vesztegetnek meg, riválisokat gyilkolnak le, nőkkel és drogokkal kereskednek, és valamiképpen eltűrik őket, mert mindezt pénzért és sikerért teszik, nem magukért a dolgokért.

Néztem a zsíros arcból kiduzzadó nyers szemet, és egyáltalán nem éreztem lelkiismeret-furdalást azért, amit tenni szándékoztam Dowserral.

– Nos, fiacskám? – Amikor mosolygott, vaskos alsó ajka előreállt. – Azt mondta, van számomra valamije. – Leült.

– Telefonon nem beszélhettem nyíltan. Lehallgathatják.

– Aha. Már nem. De ez józan észre vall.

– Ha már a telefonjánál tartunk, meg akartam kérdezni magát: azt mondta, kedd reggel felhívta egy nő, hogy Galley Tarantine otthon van az anyjánál.

– Úgy van. Magam beszéltem vele, de nem árulta el, hogy kicsoda.

– Ötlete sincs?

– Nincs.

– Honnan tudhatta a maga telefonszámát?

– Most megfogott. Irene egyik barátnője lehetett, vagy azok közül a nők közül valamelyik, akik a fiúkkal lógnak. – Nyugtalanul mocorgott, ujjaival gyűrött fülét birizgálta. – Azt mondta, van számomra valamije, fiacskám. Nem azt, hogy fel akar jönni, és kérdéseket akar feltenni.

– Ez volt az egyetlen kérdés. Tíz rongyot ígért Tarantine-ért.

– Úgy van. Nem akarja azt mondani nekem, hogy megtalálta valahol. – Felvette a lapokat, és szórakozottan keverni kezdte a kártyát. Ujjpercei ugyan duzzadtak és torzak voltak, de a mozdulatai finomak.

– Tarantine-t nem – mondtam. – De magának valójában nem is Tarantine kellett.

– Igazán? Talán meg tudja mondani, valójában mit akartam.

– Talán. Joe-nál volt egy dohányosdoboz. Bár nem sok dohány volt benne.

A tekintete az arcomra tapadt.

– Ha azt hinném, hogy Joe-tól rabolta el – mondta –, tudja, mit tennék magával, fiacskám? – Felvett egy kártyalapot, és takarosan félbetépte.

– Tudom, és nem tettem. Joe eladta egy harmadik személynek.

– Kinek?

– Nem tudnám megmondani.

– Most hol van?

– Nálam. Joe harmincezer dollárt kapott érte. Én nem vagyok ennyire mohó.

– Mennyi?

– Tegyen ajánlatot. Tízet ígért Joe-ért. Őt valahol jegelik, nem érhetem el. De a heroin többet ér.

– Tizenöt – mondta. – Egyszer már kifizettem.

– Elfogadom. Most.

– Ne sürgessen. Tizenöt lepedő nagyon sok pénz. Biztosnak kell lennem benne, hogy az igazit kapom. Hol az áru?

– Előbb a pénzt – mondtam.

Félig leengedte súlyos szemhéját guvadt szemgolyójára, nyelvének rózsaszín hegye többször körüljárta a száját.

– Ahogy óhajtja, fiacskám. Várjon itt egy percig. Úgy értem, ezen a széken ülve.

Tíz percig ültem ott, és nagyon is tisztában voltam azzal, hogy a bőröm egy darabban van, de megeshet, hogy már nem sokáig. Osztottam magamnak néhány pókerpartihoz való lapot, de nem jött soha semmi, amire licitálni érdemes lett volna. Dowser puha flanelban tért vissza. A sarkában jobbról-balról Blaney és Sullivan. Különös látvány volt, ahogy közeledtek a tornácon, mint egy kövér, erőteljes cápa két túlméretezett dögevő hal kíséretében. Dowser kezében pénz volt, de valahogy bűzlött a dolog. Amikor közelebb ért, láttam, hogy ezerdolláros bankók vannak nála.

Az asztalra dobta őket.

– Tizenöt, számolja meg.

Blaney és Sullivan úgy nézte a pénzt, mintha ehető volna, és ők éheznének. Eltettem a tárcámba.

– Ne olyan gyorsan – mondta Dowser. – Meg akarom nézni az árut, ez csak természetes.

– Bele is hemperedhet. A kocsim kesztyűtartójában van. Hozzam ide?

– Majd én. – A kezét nyújtotta a kulcsaimért.

Ültem tovább, Blaney és Sullivan Figyelt. Hogy mutassam, mennyire nyugodt vagyok, kiraktam egy pasziánszot. Amikor azonban elkezdtem játszani, a lapokon nem láttam a számokat. Blaney és Sullivan tökéletes csendben maradt. Hallottam az úszómedence vizének kis csobbanásait, Dowser lépteit, ahogy jött visszafelé a házon át. A farzsebemben ólomnehéz volt a tárcám.

Dowser arcán ott volt az a jellegzetes kutyavigyor. Szája két sarkában aranykoronás zápfogak. Blaney és Sullivan oldalra lépett, hogy közéjük és elébük állhasson.

– Minden stimmel – mondta. – Most árulja el, hol szerezte. Ez is benne van.

– Nem gondolom.

– Gondolja át még egyszer. – A hangja halkabb lett, még mindig mosolygott. Az alsó ajka annyira előreugrott, hogy rá lehetett volna állni. – Van rá tíz másodperce.

– És aztán mi lesz?

Összekattanó fogsora olyan hangot adott, mint a pisztoly kakasának felhúzása.

– Akkor újrakezdjük. Csak ezúttal semmi eladnivalója nem lesz számomra. Csak információ. Tegnap éjjel Friscóban járt. A Union Square-i parkoló cédulája van a szélvédőjén. Kivel találkozott Friscóban?

– Én vagyok a nyomozó, Danny. Ellopja a szerepemet.

– Megmondom én, ki volt az – mondta. – Gilbert, a Szúnyog, igazam van?

– Gilbert, a kicsoda?

– Jöjjön már meg az esze. Maga ostoba, de nem ennyire. Szúnyog nekem dolgozott, amíg nem önállósította magát. Friscóban árult.

– Árult? – kérdeztem.

– Múlt időben. A Félhold-öbölhöz vezető úton találták meg ma reggel. Egy autós elütötte, és cserbenhagyta.

– Pedig nem volt nála rendesebb ember.

– És képzelje, megtaláltam a kését a maga kocsijában. – Elővette a zsebéből a rugós kést.

– Felismered? Rajta van a nyelén a monogramja. – Átadta a kést Blaney-nek, aki bólintott.

– Elvettem tőle, amikor megpróbált megkéselni.

Dowser vigyorgott.

– Persze, önvédelem volt. Önvédelemből tette ki az útra, és hajtott át rajta. Félre ne értsen, azt kapta, amit érdemelt, és maga szívességet tett nekem, amikor elintézte. De üzletember vagyok, fiacskám, ezt meg kell értenie.

– Régi késeket árul? – kérdeztem.

– Talán mégsem olyan ostoba. Gyorsan kapcsol. – Suttogóra fogta. – Ideadná a suskát, he?

Blaney és Sullivan megmutatta a pisztolyát. Felemelt kézzel fölálltam. Ez volt az a pillanat, amit az utóbbi félórában újra és újra átéltem magamban. Most, hogy bekövetkezett, elcsépeltnek tetszett.

– Mocskos csaló – idéztem a fejemben megírt forgatókönyvből.

– Ugyan már, ne izéljen. Eladott nekem valami értékeset, ami az enyém, én is eladok valami értékeset, ami a magáé. Csakhogy én dörzsöltebb vagyok. – Ezt nagyon őszintén mondta. – Egyszer majd elküldöm a kést postán, ha jól viselkedik. De ha ugrál, személyesen szállítom le. – A kést visszaejtette a zsebébe, és a hátam mögé nyúlt. A tárcám jóval könnyebb lett, amikor visszakerült a farzsebembe.

– Csaló zsebes. – Haragot mímeltem, de magamban megkönnyebbültem. Ha Dowser nem eszelt volna ki valamit, amivel a markában tarthat, szükségesnek érezhette volna, hogy megöljön. Ezzel az eshetőséggel kezdettől fogva szembe kellett néznem.

Dowser öröme nyilvánvalóbb volt az enyémnél. Ragyogott a képe.

– Honnan lett volna Szúnyognak harminc lepedője? Az a csíra teljesen pitiáner volt. De lehet, hogy az egész csak duma. Talán Joe-val szemben használta a kést, mi, és nem is volt szüksége harminc lepedőre?

– Az szép lenne – mondtam.

– Maga még itt van? – Eljátszotta, hogy meglepődött, és az emberei kötelességtudón vigyorogtak a pisztolyuk fölött. – Elmehet. Ne feledje, nyugton marad, és hallgat. A kést pedig megőrzöm magának.

Blaney és Sullivan az autómhoz kísért. Hogy lekössem őket, folyamatosan, de ismétlések nélkül káromkodtam. A fegyverek eltűntek a kesztyűtartóból. A kapuőr rám tartotta a puskáját, amíg el nem húztam. Dowser óvatos volt.

Negyedmérföldnyire a magánúttól két fekete, jelzés nélküli szedán parkolt az út bal oldalán. Az első kocsi sofőrje mellett Peter Colton ült. A többi tizenegy embert nem ismertem.

Szabálytalanul megfordultam tizenkét helyi és szövetségi rendőr szeme láttára, és odahajtottam az elöl álló autóhoz.

– Nála van a doboz – mondtam Coltonnak –, valószínűleg a széfjében. Menjek veletek?

– Veszélyes és felesleges – vágta rá. – Egyébként megtalálták Tarantine holttestét. Vízbe fulladt.

Szerettem volna tőle sok mindent kérdezni, de a fekete kocsik elindultak. Két, a másik irányból jövő kocsi csatlakozott hozzájuk a magánút bejáratánál. Mind a négy a dombtető felé tartott, ahol Dowser élt. Nem örökké.

31. FEJEZET

A Pacific Point-i hullaház hátsó részében volt a boncterem, kétsaroknyira a bíróságtól. Elkerültem a főbejáratot – rózsaszín neonnal megvilágított, fehér álkoloniál oszlopok –, a behajtón az épület oldalához kerültem, majd tovább, el a garázs zárt kapui előtt, a hátsó bejárathoz. Callahan a bejárat mellett cigarettázott, nagy kalapja súrolta a barna ponyvatetőt. Átható szag áradt ki a nyitott ajtón, és fertőtlenítette a félhomályt.

Üdvözlésképpen a tenyerét mutatta felém.

– Nos, megtaláltuk az emberét. Bár senki nem veszi sok hasznát, ebben az állapotában.

– Vízbe fulladt?

– Nagyon úgy fest. McCutcheon doki jön, és felboncolja, amint jönni tud. Most éppen szülésnél van. Így aztán a lakosság létszáma nem csökken. – Viharvert arcán olyan árkokat húzott a mosoly, amilyet száraz hőség a kiszáradt földön. – Meg akarja nézni a holttestet?

– Éppenséggel megnézhetem. Hol találták meg?

– A parton, a Menedéktől délre. Arrafelé déli áramlat van, a sebessége mintegy egy mérföld óránként. A szél gyorsan kifújta a hajót, de Tarantine mélyen lebegett a vízben, és az áramlat délebbre vitte, mielőtt a dagály partra vetette. Én legalábbis így képzelem. – Csikkje megpördült a sűrűsödő sötétben, és Callahan az ajtó felé fordult.

Követtem az alacsony, tágas terembe, amelynek csupasz betonkockákból rakták a falait. Öt-hat, régimódi, márványlapos kerekes boncasztal állt a falak mellett. Egy kivételével üresen. Callahan felgyújtotta fölötte a zöld ernyős lámpát. A fehér lepedő alól

két férfiláb lógott ki, az egyik cipő nélkül. Callahan színpadias mozdulattal húzta el a leplet.

Joe Tarantine-t alaposan megdolgozta a tenger. Nehezen lehetett elhinni, hogy ez a felpüffedt, összevert arc, legalábbis azt beszélték, valaha jóképű volt. Fehér homok borította a göndör, fekete fürtöket, fehér homok a szemgolyót. Bepillantottam a tátott szájba: vizes barna homokkal volt tele.

– Nincs hab – mondtam Callahannek. – Biztos benne, hogy vízbe fulladt?

– Az nem szükségszerű. Az arcán meg a fején lévő sérülések valószínűleg a halál beállta után keletkeztek. Minden vízi hulla ilyen, miután az áramlat nekicsapkodja a szikláknak.

– Sok van belőlük?

– Errefelé egy-kettő havonta. Vízbe fúlás, öngyilkosság. Szerintem ez egyszerű, hétköznapi vízbe fulladás.

– Annak ellenére, amit a lány mondott a partra úszó férfiról?

– A maga helyében nem izgatna. Még ha a lány igazat mondott is, amiben kételkedem – ezek a csirkék összehordanak hetet-havat, csak hogy benne legyen a képük a lapokban –, szóval, ha igaza lenne is, valószínűleg csak egy olyan éjszakai fürdőző volt. Ebben a városban sok a dilis.

Közelebb hajoltam a halotthoz, hogy megvizsgáljam a ruháját. Kék farmernadrág és munkásing volt rajta, amely sötétlett és szaglott a tengervíztől. A zsebeiben csak homok volt, semmi más.

Callahanre pillantottam.

– Biztos benne, hogy ez Tarantine?

– Ő vagy a bátyja. Ismertem a fickót.

– Munkásruhát viselt általában? Tudtommal elegánsan öltözött.

– Senki nem vesz fel jó ruhát a hajózáshoz.

– Igaza lehet. Ha már a bátyját említette, hol van?

– Mariónak már útban kell lennie ide. Az öreg hölggyel együtt nem voltak otthon egész délután; végül sikerült elérnünk őket. Bejönnek a hivatalos azonosításra.

– És az ifjabb Mrs. Tarantine? A felesége?

– Jön ő is. Azonnal értesítettük, amint megtaláltuk a holttestet. Úgy látszik, nem nagyon siet, igaz?

– Itt maradnék, ha nincs ellene kifogása.

– Tőlem maradhat – mondta –, ha tetszik itt. En jobban szeretek odakinn lenni. – Túlzó mozdulattal felemelte a karját, és befogta az orrát.

A halott ember összeverten, mocskosan, vészjóslón feküdt a lámpa alatt. Callahan leoltotta a fényt, és kiment.

Egy cigarettával a falnak támaszkodva, beszámoltam neki Dalling kora hajnali fürdőjéről és kora reggeli haláláról. Nem vártam azt, hogy jó hatással lesz rá. Az ellen a némaság ellen szóltam, amely a halott emberből áradt körkörösen kifelé, mint hangforrásból a hullámok. A késői, zöldes félhomály eltűnt az égboltról, miközben beszéltem, és a háztetőkre lassan ráborult a sötét. Callahanből csak sötét tömegét láttam, mint valami támfalat, meg a cigaretta narancsvörös pontját, amely ritmikusan felizzott a kalapja karimája alatt.

Vakító fényszóróp ár söpört végig a behajtón, és állt meg tömör nyugalomban.

– Gondolom, a járőrkocsi – mondta, és az épület sarkához indult.

A válla fölött Mariót láttam kiszállni a seriffautóból. Belépett a fényszórók fényébe, ballonként tolva maga előtt az anyját. Visszaléptem az árnyékba, hogy utat engedjek nekik, majd követtem őket az ajtóhoz.

Callahan felgyújtotta a halott ember arca fölötti lámpát. Mario lenézett rá, az anyja Mario vállára támaszkodott. Mario arcán a zúzódások immár sárgás-zöldes színben játszottak. Vele emberek

bántak el úgy, ahogyan az öccsével a tenger. Erre gondolhatott ő is, ez látszott a szemében. Gúnyos és zord volt a tekintete.

– Ez Joe – mondta végül. – Talán kételkedett benne valaki?

– Szeretjük, ha egy rokon igazolja, a törvényesség kedvéért. – Callahan már előbb levette a kalapját, az arca ünnepélyes volt.

Mrs. Tarantine eddig hallgatott, széles arca szinte rezzenéstelen maradt. Most úgy jajdult fel, mintha a tény csak most jutott volna el a tudatáig a húsrétegeken keresztül.

– Igen! Az én Fiam, én Giuseppém. Meghalva az ő bűneiért. Igen! – Nagy, sötét szeme a távolba nézett. A halott embert a pokolban látta feküdni.

Mario zavartan pillantott Callahanre, megrántotta az anyja karját.

– Csendesebben, mama.

– Nézzél rá! – kiáltotta megvetően az asz- szony. – A nagyokos nem járt misére. Évek óta nem gyónt. Mostan nézz én fiamra, Guiseppére. Nézzél rá, Mario.

– Már néztem – szűrte a foga közt Mario. Durván próbálta elrángatni az anyját. – Gyere szépen.

Az öregasszony az egyik kezével a halott ember derekába kapaszkodott.

– Én itt marad, Giuseppével. Szegény kicsikém. – Olaszul beszélt a halott emberhez, ő pedig csenddel válaszolt neki.

– Nem lehet, Mrs. Tarantine. – Callahan kínjában egyik lábáról a másikra állt. – A doktor fel fogja boncolni, azt biztosan nem szeretné végignézni. Ugye, nincs ellene kifogása?

– Nem, nincs kifogása. Gyerünk, mama, összekoszolod magad.

Az asszony hagyta, hogy az ajtó felé vonszolják. Mario megállt előttem.

– Maga mit akar?

– Hazafuvarozom magukat, ha kívánja.

– A sheriffhelyettessel megyünk. Fel akar tenni nekem néhány kérdést, azt mondja.

Az anya úgy nézett rám, mintha árnyék volnék a falon. Olyan csend áradt belőle, amely versenyre kelhetett a halottéval.

– Válaszoljon egy-kettőre nekem is.

– Miért tenném?

Közelebb léptem hozzá.

– Kérdezzem talán mexikói nyelven?

Mosolya groteszkre sikeredett. Ideges pillantást vetett a közeledő Callahanre.

– Oké, Mr. Archer. Rajta.

– Mikor látta utoljára az öccsét?

– Péntek este, ahogy mondtam.

– Ezt az öltözéket viselte?

– Úgy érti, péntek este? Igen, ezt. Nem lennék biztos benne, hogy ő az odabenn, ha nem ezt viselte volna.

Callahan szólalt meg Mario mögött.

– A személyazonosság nem kétséges. Felismeri a fiát, igaz, Mrs. Tarantine?

– Igen – felelte mély hangon az anya. – Ismerem őt. Ismernem kell, hiszen nevelte kicsi fiú kora óta. – Keze végigsiklott fekete selyemmel borított, terjedelmes mellén.

– Pompás... úgy értem, nagyon szépen köszönjük. Hálásak vagyunk, hogy ide fáradtak.

– Callahan rosszalló pillantást vetett rám, és kikísérte őket.

Amikor hallótávolságon kívülre értek, hozzám fordult.

– Mi az ördögöt akar maga? *Én* ismertem a fickót, méghozzá eléggé ahhoz, hogy ne gyászoljam. Az anyja és a bátyja meg biztosan ismerték.

– Csak támadt egy ötletem. Szeretnék megbizonyosodni.

– Ez a baj magukkal, magánszimatokkal – morogta –, hogy mindig más szempontokat keresnek, csavart még a teljesen egyértelmű ügyekben is.

32. FEJEZET

Nyílt a belső ajtó, kabátot nem viselő, testes, csíkos inges férfi jelent meg a nyílásban.

– Telefonon keresik – mondta Callahannek.

– Az irodájából. – Arcán a temetkezési vállalkozó mindentudó, lágy mosolya ült.

– Kösz – felelte Callahan, és máris ment a férfi mellett befelé.

A csíkos inges férfi szárnyatlan lepkeként indult a megvilágított asztalhoz. Fényes, fekete cipője csikorgott a betonon.

– Hát – mondta a halott embernek –, nem vagy olyan szép, mint kellene, igaz? Amikor a doktor végez veled, a legkevésbé se leszel szép. De kicsinosítunk, szavamat adom. – A hangja úgy csöpögött bele a csendbe, mint a sűrű cukorszirup.

Kiléptem az ajtón, becsuktam, és rágyújtottam. A felénél tartottam, amikor újra megjelent Callahan. Ragyogott a szeme, orcája kipirult.

– Mi az, talán balzsamozó folyadékot ivott?

– Telex Los Angelesből. Ha nem mondja el senkinek, beavatom. – Meg se tudtam volna akadályozni benne. – Rajtaütöttek Dowser bandáján – pénzügyesek meg az ügyészségiek. Annyi heroint találtak náluk, amennyivel az egész város belőhette volna magát.

– Sérültek? – Coltonra gondoltam.

– Egyetlenegy se. Olyan szelíden adták meg magukat, mint a bárányok. És képzelje: Tarantine a bűnszövetkezetnek dolgozott, ő volt Dowser frontembere az Arénában, itt a városban. Maga valamiféle kapcsolatot keresett, igaz? Hát ez az.

– Felvillanyozó – mondtam.

Egy autó kanyarodott be az épület sarkánál, és megállt a vászontetőn túl. Csapott vállú férfi szállt ki belőle orvosi táskával.

– Sajnálom, hogy ennyit késtem – mondta Callahannek. – Lassú szülés volt, aztán bekaptam még egy kis vacsorát.

– A kliense még várja. – Felém fordult. – Dr. McCutcheon. Mr. Archer.

– Meddig fog tartani? – kérdeztem az orvost.

– Micsoda?

– A halál okának megállapítása.

– Egy vagy két óra. A jelektől függ. – Kérdőn nézett Callahanre. – Úgy tudom, vízbe fulladt.

– Ja, mi is úgy tudtuk. De bandaháborús gyilkosság is lehetett – tette hozzá önelégülten Callahan. – A Dowser-banda tagja volt.

– Alaposan nézzen meg mindent, ami a halálát okozhatta – mondtam. – Ha nincs kifogása az ellen, hogy beleütöm az orromat.

Türelmetlenül rázta kócos, ősz fejét.

– Például?

– Nem tudom. Tompa tárgy, vegyi anyag, akár pisztolylövés.

– Mindig alapos vizsgálatot végzek – jelentette ki McCutcheon. Ezzel véget is vetett a beszélgetésnek.

A kocsimat a hullaház előtt hagytam, és kisétáltam kétsaroknyira, a főutcára. Éhes voltam, hiába szívódott a ruhámba a hal, hínár és a fertőtlenített halál szaga. Hiába kattogtak az agyamban a kérdések, mint valami kvíz feladatai meg a hozzájuk fűzött személyes megjegyzéseim.

Callahan a George Kávézója nevű helyet ajánlotta. Étterem és bár volt, alsó középosztálybeli, középkorú közönséggel. Az egyik oldalon húzódott a pult, mögötte fehér sapkás, gyorsétermi fogásokat készítő szakács a kirakatnál elhelyezett, gázmelegítésű grillnél. A másik oldalon bokszok, középen piros kockás abroszú asztalok. Három vagy négy mennyezeti ventilátor kavarta a füstöt egyforma,

kékesszürke félhomállyá. A teremben minden, a vendégeket is beleértve, azt a benyomást keltette, hogy már régen ott vannak.

Mihelyt beültem az egyik üres bokszba, magam is úgy éreztem magam. A helynek barátságos, föld alatti jellege volt, mint a változás és az erőszak elől elásott időkapszulának. A tűrhetően fehér zubbonyos pincérek, öregek és fiatalok gyors, hatékony és takarékos mozdulatai egy sajnálatosan már halott korból származtak. A sistergő marhasültemhez kihozott rósejbninek pontosan olyan íze volt, mint annak, amelyet elemista koromban ettem újságpapírból Oaklandben, 1920-ban. A falakat díszítő, színpadias fényképek – a Union Pacific útvonala – arra az automatikus váltású diavetítőre emlékeztettek, amelyet anyám nagy-nagynénjének a padlásán találtam egyszer. A beszédfoszlányok maguk is történelemnek hangzottak.

A második üveg söröm vége felé pillantottam meg Galley-t a pohár habos falán át. Éppen csak az ajtón belül állt magas sarkú cipőjében. Fekete kalapot, kabátot és kesztyűt viselt. Egy pillanatra valószínűtlennek látszott, a jelenből jött kísértetnek. Aztán észrevett, és elindult felém, és minden egyéb valószínűtlennek látszott. Erős szélként repítette az életerő. Az arca azonban megviselt volt, mintha az életereje valami tőle független, a testéből táplálkozó dolog volna.

– Archer! – A kísértetiesen sápadt arc rám mosolygott, de a mosoly lehullt róla. – Úgy örülök, hogy megtaláltam.

Kihúztam neki a széket.

– Hogyan?

– A seriffhelyettes igazított útba. Callahan?

– Ezek szerint látta a holttestet.

– Igen. Láttam... őt. – A szeme sötétlett, mint a csillagtalan éjszaka. – A doktor éppen boncolta.

– Nem lett volna szabad beengedniük magát.

– Be akartam menni. Tudnom kellett. De fura darabokban látni a férfit, akivel együtt éltem. Még ha ápolónő vagyok is.

– Igyon valamit.

– Iszom. Köszönöm. Whiskyt tisztán. – Gyorsan és felületesen lélegzett, mint kutya a forró napon.

Hagytam, hogy legurítson egy pohárral, mielőtt feltettem a kérdést.

– Mit mondott az orvos?

– Úgy gondolja, fulladás.

– Úgy gondolja?

– Maga nem?

– En csupán kérdőjel vagyok, válaszra várva. Igyon még egyet.

– Azt hiszem, fogok. Elkapták Dowsert, hallotta? Mr. Callahan mesélte nekem.

– Remek. – Nem akartam dicsekedni az én szerepemmel az ügyben. Dowsernak voltak barátai, azoknak pedig fegyvereik. – Mondjon el valamit, Galley.

– Igen? – A szemében ismét ott voltak a csillagok, és a poharában nem volt whisky.

– Részletesebb képet szeretnék arról a hétvégéről, amelyet Joe-val a sivatagban töltöttek.

– Pocsék volt, higgye el. Joe meg volt veszve. Mintha négy szobában lettem volna összezárva egy beteg pumával. Magam is eléggé meg voltam veszve. Joe nem árulta el, miről van szó, ettől bepöccentem.

– Tényeket, kérném szépen. Néhány objektív tényt.

– Ezek tények.

– Nem sokra megyek velük. Részletekre lennék kíváncsi. Például mit viselt Joe?

– Többnyire alsóneműben volt. Fontos ez? Nagy volt odakinn a meleg, a légkondicionáló ellenére...

– Nem is volt nála ruha?

– Dehogynem.

– És az hol van most?

– Fogalmam sincs. Egy sportszatyorban volt minden, amikor idefuvaroztam.

– Akkor mit viselt?

– Kék munkaruhát.

– Ami most van rajta?

– Amikor én láttam, nem volt rajta semmi. De gondolom, az. Miért?

– A bátyja azt mondta, péntek este viselte azt a ruhát. Valóban?

Ívelt szemöldöke összeszaladt a nagy összpontosítástól.

– Igen. Nem öltözött át, amikor péntek éjjel hazajött.

– És azt viselte, amikor nem alsóneműben volt, egészen kedd reggelig. Ez nem illik bele a Joe-ról hallottakba.

– Tudom. Teljesen kifordult magából. Szinte önkívületben volt. Vacsorával vártam, amikor hazajött – telefonált, hogy jön –, de nem is evett. Alig jutott időm becsomagolni néhány holmit, annyira sietett. Kiszáguldottunk az Oázisba, aztán három napig ültünk, és néztük egymást.

– Semmi magyarázat?

– Azt mondta, hogy kiszáll, hogy pénzre várunk. Azt hittem, szakított a bandával, hiszen sokszor kértem rá. Tudtam, hogy fél, és azt hittem, vadásznak rá. Ha nem ezt gondoltam volna, nem mentem volna vele, vagy nem maradtam volna ott. Aztán, amikor elment, egyedül ment.

– Maga nem akarhatott vele menni, oda nem, ahová ő.

– Talán mégis. – Felemelte üres poharát, és úgy bámulta vastag alját, ahogyan a tragikus látomást megélő jósnő a kristálygömböt.

A bokszunk mellé gördült a kövér, öreg, görög pincér.

– Még egy italt?

Galley kijött a transzból.

– Azt hiszem, ennem kéne valamit. Nem tudom, tudok-e.

– Egy olyan marhasültet, mint az úr? – A pincér képzeletbeli sztéket formált a kezével. Galley szórakozottan bólintott.

– Nekem egy sört. – A pincér elment. – Még egy apróság, Galley. – A lány felemelte a fejét.

– Egy szót sem szólt Herman Speedről.

– Speedről? – Finom, fehér fogacskái az alsó ajkába mélyedtek. – Mondtam magának, hogy ápoltam.

– Hát ez az. Fel kellett ismernie.

– Nem értem. Mikor kellett volna felismernem?

– Vasárnap este, amikor megjelent az Oázisban a házban. Tudnia kellett, hogy ő vette meg a heroint Joe-tól.

– Nem hiszem.

– Nem látta őt?

– Vasárnap este nem voltam ott. Mr. Speedet nem láttam, amióta kijött a kórházból. Úgy hallottam, elhagyta az országot.

– Rosszul hallotta. Hol volt?

– Vasárnap? Úgy nyolc körül Joe azt mondta, menjek el, néhány óra hosszat ne is menjek vissza. Elvihettem a kocsit. Honnan tudja, hogy Speed ott járt?

– Az lényegtelen. Ott járt, és megvette a heroint...

– Ez a heroin, amelyről beszél... Joe lopta Dowsertól? – Feszülten fürkészte az arcom.

– Minden bizonnyal.

– És eladta Speednek?

– Harmincezer dollárért.

– Harmincezer dollárért – ismételte lassan. - Hol van most az a pénz?

– Lehet Joe sportszatyrában a tenger fenekén, de valakinek a zsebében is.

– Kiében?

– Valószínűleg Speed zsebében. – Visszatekintve, Speed túlságosan könnyen adta át nekem a heroint. – Talán tudott Joe tervéről, és kedd hajnalban ott várta a hajón. A pénzen kívül is volt indítéka. A maga szent életű férje tavaly ősszel földobta a maffiának.

A lány szeme kikerekedett.

– Azt hittem, barátok voltak.

– Talán Speed is azt hitte. Esetleg rájött, hogy a helyzet egészen más, és elhatározta, hogy tesz valamit az ügyben. Mondom, talán. Mert van másik lehetőség is, amelyik jobban tetszik nekem.

– Igen – mondta halkan. – Keith Dalling.

– Vág az agya.

– Nem igazán. – Féloldalasan mosolygott. – Napok óta gondolkodom róla, próbálom megérteni, miért tette, amit tett, és miért ölték meg. Kémkedett utánunk az Oázisban, tudja. Azt hittem, belém van esve. Nem gyanakodtam, hogy a pénz kell neki, bár Isten a tudója, szüksége volt rá.

– Vasárnap este találkoztak, ha jól tudom.

– Igen. Meséltem? Kinn várt az utcán, amikor elhagytam a házat. Úgy tett, mintha aggódna értem. Elmentünk egy kis bárba Palm Springsbe, többet ivott a kelleténél, és rá akart venni, hogy szökjek meg vele.

– Tudta, mi van Joe birtokában?

– Ha tudta, nekem akkor se mondta. Komolyan, azt hittem, naiv, kicsit buta. De jóindulatú.

– Én is azt hittem. De az teljesen világos, hogy kedden reggel ott volt a hajón. Látták partra úszni.

– Nem! – Előrehajolt a piros kockás abrosz fölött. – Akkor ez világos, mint a nap, igaz?

– Egy-két dolog zavar még. Az egyik, hogy egy-két órán belül őt is lelőtték.

– A maga fegyverével.

– Az én fegyveremmel. Finom irónia lenne, ha Dowser emberei lőtték volna le, mert azt gondolták, Joe partnere. De hogyan szerezték volna meg a pisztolyomat? Maga azt mondta, Joe vette el. Biztos ebben?

– Láttam. Betette a sportszatyorba, a sajátja mellé.

– Egyfajta megoldás elképzelhető – mondtam. – Ha Dalling elvitte a pisztolyomat is, amikor a pénzt, akkor Dowser emberei elvehették tőle a lakásában is. Régi gengszterfogás: megölni valakit a saját fegyverével.

– Tényleg? Nem tudtam. – A feje újra lekókadt, egyszerre túlságosan sok információ zúdult rá.

– Finom irónia lenne – mondtam – de túlságosan szép ahhoz, hogy igaz legyen. És nem oldja meg a másik kérdést, amely zavar. Miért vette Dalling a fáradságot, hogy rábeszélje az édesanyját, hogy béreljen fel engem? Semmi értelme. Hacsak nem volt tényleg bolond.

– Nem. Azt hiszem, erre tudom a választ. Egy lehetséges választ mindenképpen.

– Ha megadja a választ, szerződtetem.

– Szükségem is lenne állásra. Az a helyzet, hogy Keith halálosan félt Joe-tól. Azt akarta, hogy maga jöjjön ki oda, és csináljon balhét, minél nagyobbat, annál jobb. Tökéletes az lett volna, ha mindketten meghalnak. Én pedig ott lettem volna az ő házában, egyedül, hozománnyal együtt. Még a küszöbön se kellett volna átvinnie. Mit szól hozzá? Félt személyesen felbérelni magát egy ilyen munkára – túlságosan sok minden sikerülhetett volna félre.

A pincér letette a lány elé a marhasültet, és sört töltött nekem.

– Az állás a magáé – mondtam. – A szték előleg az első heti béréből.

Nem figyelt az ételre, rám se.

– Nem úgy alakult, ahogy Keith elképzelte. Joe életben maradt, és maga is. Az lehetett, hogy Joe azt hitte, a banda bekerítette, és menekülőre fogta. Lehet, hogy Keith csak erre várt. Mindenesetre ott volt a kikötőben vagy a hajón, amikor Joe odaért. És végül ő maga végezte el a mocskos munkát.

– Nagyszerű – mondtam. – De honnan tudta, hová megy Joe? Maga nem mondta el neki?

– Én se tudtam. Talán követett minket.

– Lehet. Vagy volt egy tettestársa.

– Kicsoda? – A szeme feketén izzott.

– Majd később megbeszéljük. Most egye meg a vacsoráját, mielőtt kihűl. Rögtön visszajövök. – Kikászálódtam a bokszból.

– Hová megy?

– El akarom csípni az orvost, mielőtt elmegy. Megtenné, hogy vigyáz a sörömre?

– Mint a szemem világára.

33. FEJEZET

McCutcheon a csíkos inges férfi segítségével éppen bevarrta a metszést, amely a halott ember torkától a hasa aljáig vezetett. A doktor gumikesztyűt, fehér kezeslábast és kalapot viselt, ami furán hétköznapi külsőt kölcsönzött neki. A szájában kialudt szivar lógott.

A szivar nem fordult felém, amíg a varrás véget nem ért. Akkor McCutcheon felegyenesedett, és az alkarjával hátratolta a kalapját.

– Rohadt munka – mondta. – Bár azt hiszem, nem kéne panaszkodnom. Frissebb sok másnál.

– Meg tudja mondani, mennyire friss?

– Nehéz kérdés, vízben talált hulláknál. A bomlás gyorsasága függ a víz hőmérsékletétől és más tényezőktől. Annyit tudunk, hogy ez a fickó úgy ötven-hatvan órát lehetett a vízben. Ha nem tudnám, azt mondanám, hosszabb ideig. A bomlás az évszakhoz képest igencsak előrehaladott. – Zseb után tapogatózott a kezeslábas alatt, aztán ráeszmélt, hogy gumikesztyűben van. – Meggyújtaná a szivaromat?

Tüzet adtam.

– És a halál oka?

Nagyot szippantott, kék füstfelhőn át nézett rám.

– Még nem biztos. El kell végezni néhány vizsgálatot a patológiai laboratóriumban, mielőtt véleményt mondok. – Egy csomó üvegre mutatott, amelyeket a temetkezési vállalkozó cédulázott éppen a szomszédos asztalon. – Gyomortartalom, vér, tüdőszövet, nyakszerkezet. Maga riporter?

– Nyomozó. Többnyire magán. Ezen az ügyön dolgozom kezdettől fogva. Egyszerűen tudni szeretném, vízbe fulladt-e.

– Nem lehetetlen – mondta a szivarral a szájában. – Bizonyos jelek fulladásra utalnak. Először is, a tüdő tele van vízzel. A szív jobb oldala

kitágult. A baj az, hogy ezek a tünetek mindig jelen vannak a fulladásnál, akkor is, ha nem vízbe fulladt az illető. A vér vegyi vizsgálatával kimutatható, hogy melyikről van szó, de holnapnál előbb nem tudok jelentést adni.

– A maga véleménye szerint vízbe fulladt, vagy megfojtották?

– Nincs véleményem, amíg nincsenek a kezemben a tények.

– Erőszaknak nincs nyoma?

– Biztosan nem állíthatok semmit. Egyet mondhatok: ha vízbe fulladt, igen különös vízbe fulladás volt; azonnal meg kellett halnia, amint a vízbe ért.

A temetkezési vállalkozó lelkesen pillantott fel.

– Láttam már ilyet, doktor úr. Néha meghalnak, még *mielőtt* a vízbe érnének. Sokk. Szegény szívük megszűnik dobogni. – Finoman köhintett.

McCutcheon nem vett tudomást róla.

– Ha nincs ellene kifogása, mennék innen.

– Sajnálom. De gyilkosságnak nevezné?

– Az sok mindentől függ. Őszintén szólva, a testszövetek eléggé különösek. Ha nem volna gyakorlatilag lehetetlen, azt mondanám, megfagyott. Mindenesetre elvégzek néhány mikroszkópos vizsgálatot. Így hát három lehetősége van. Majd meglátja, mit tud kihozni belőlük. – Visszafordult az asztalhoz, ahol Tarantine feküdt.

A seriff irodájához hajtottam, megkerestem Callahant. Egy írógép fölé görnyedt, amely kicsinek látszott a kezéhez képest, valami nyomtatványt töltött ki. Öröm látszott az arcán, amikor beléptem, amiért abbahagyhatta a gépelést.

– Milyen volt a vendéglő?

– Remek. Mrs. Tarantine-t otthagytam.

– Megtalálta magát a sógora?

– Mario? Nem láttam.

– Néhány perce ment el innen. Meg akarta hívni az asszonykát, hogy aludjon náluk – de egy olyan finom hölgy csak nem éjszakázik

ilyen disznóknál. A legszívesebben bedugtam volna a fickót egy cellába, de a főnök nemet mondott. Szükségünk van az olasz szavazatokra a választásokon. Mi több, a főnök is az, de mindig jár ez a nagy pofám.

– Ha a választás Mario szavazatától függ, valószínűleg veszíteni fog. Most beszéltem McCutcheonnel.

– Mit mondott?

– Sok mindent. Aminek a lényege három lehetőség: vízbe fulladt, megfojtották, megfagyott.

– Megfagyott?

– Azt mondta. Azt is hozzátette, hogy ez lehetetlen, de én nem tartom annak. Talán maga tudja, volt-e Mario hajóján mélyhűtő.

– Kétlem. A nagy kereskedelmi hajókon van. De ekkora sporthajókon nemigen látni. Habár a dokk közelében van egy jégüzem. Nem ártana megnéznünk.

– Később. Most Marióval szeretnék beszélni.

Dühös voltam. Amikor George Kávézójába értünk, a boksz, amelyikben korábban ültem, üres volt.

Az öreg görög pincér sietve jött.

– Sajnálom, uram, kiöntöttem a sörét, amikor a hölgy távozott. Azt hittem...

– Mikor ment el?

– Öt perce, tíz perce, nehéz megmondani. Amikor a barátja belépett...

– A bekötött fejű?

– Az. Leült hozzá egy percre, aztán elmentek. – Callahan felé fordult. – Valami baj van, seriff?

– Aha. Az a fickó fenyegette a hölgyet? Mutatott bármiféle fegyvert?

– Jaj, dehogy, semmi ilyesmi nem történt. – Az öregember arca fehér lett, mint a kenyértészta. – Ha bajt látok, felhívom magát, hiszen tudja. Csak kisétáltak, mint bárki más.

– Nem is veszekedtek?

– Talán egy kicsit. Honnan tudnám? Dolgoztam.

Félrehúztam Callahant.

– Mrs. Tarantine kocsival volt?

Bólintott.

– Valószínűleg abban ülnek, mi?

– Szerintem általános körözést kellene kiadni, az utakat lezárni. Minél gyorsabban.

De elkéstek az utak lezárásával. Egy órán át várakoztam a seriff irodájában, és nem hoztak be senkit. Tízre már készen álltam, hogy tegyek egy hosszú ugrást a sötétbe.

34. FEJEZET

Két órán át vezettem a fényszóróm által képzett, fehéren rohanó alagútban, a sötét éjszakában. Az út végén a meg nem épült város sötéten feküdt körülöttem, az utcasarkok lehangolóan rajzolódtak ki a szegényes világításban. Amikor kiszálltam a kocsiból, az éjszaka felfelé tört, mint a fa, ágai virágzó csillagtengerbe borultak. Távoli, hideg fényükben gyengének és kicsinek éreztem magam. Hogy egy gyümölcsmoly egy napig él vagy kettőig, nemigen számít. Legfeljebb egy másik gyümölcsmolynak.

Fény látszott a Dalling építtette ház rolettája mögött, olyan meleg és otthonos fény, amelyet minden magányos férfi irigyel, ha elmegy a ház előtt. Ugyanaz a fény, amelyben a gyilkosok dolgoznak, amikor megölik a feleségüket vagy a férjüket vagy a szeretőjüket vagy a legjobb barátjukat. A ház néma volt, mint a kripta.

A fény a nappaliban égett. Felléptem az alacsony tornácra, benéztem a roletta rései között. Galley a drapp szőnyegen hevert, az egyik kezével a fejét tartotta, a másik kinyújtva. Arcának látható oldalán sötéten kenődött szét valami, vélhetőleg vér. Látható szeme csukva volt. Kinyújtott kezében nehéz automata pisztolyt tartott. Az érzés, hogy elkéstem, amely átkergetett a sivatagon, leszállt a térdembe, és megrogyasztotta.

A bejárati ajtó nyitva volt, én beléptem, és hagytam, hogy a szúnyoghálós ajtó becsukódjon mögöttem. A hallból váltakozva hallottam Galley lélegzését és sóhajtozását. Akár a futó, aki túlságosan gyors versenyt futott, aztán elterült, és megszakadt a szíve.

Félúton voltam a szobában a fekvő lány felé, amikor észrevett. Négykézlábra emelkedett, keble hegyesen mutatott a padló felé, és a jobb kezében tartott fegyvert rám fogta. Kócos, fekete haja az arcába hullt, a szeme úgy villogott, mint a vadállaté. Megdermedtem.

Lassan felegyenesedett, hátrabillent a sarkára, majd felállt; kis terpeszben, kissé bizonytalanul állt, két kézzel markolta a fegyvert. Hátravetette a haját. A szeme tágra nyílt, merev.

– Mi történt magával?

Halk, fáradt hangon válaszolt.

– Nem tudom. Talán elájultam.

– Adja ide a fegyvert. – Egy lépést tettem felé. Még egy lépéssel rúgótávolságon belülre kerültem volna, de a lábam gyökeret vert.

– Vissza. Oda, ahol volt. – A hangja megváltozott. Csípett, mint az állatidomár ostora. És a keze tökéletesen biztosan fogta a fegyvert.

A sarkam elszakadt a padlótól, és hátrafelé siklott. Galley szeme üres volt és vészjósló, akár a fegyver kerek szeme.

– Hol van Mario?

Türelmetlenül vállat vont.

– Honnan tudjam?

– Együtt jöttek el a kávézóból.

Lebiggyedt a szája.

– Istenem, hogy megvetem magát, Archer! Maga mocskos kis mindent-látó, mindent-halló, mindent-kifecsegő majom, hiszen az, igaz? Mit számít magának, ki mit tesz?

– Szeretem Istennek tettetni magam. De nem igazán hiszem el. Ahhoz gyilkolni kell, hogy az ember elhiggye. Személy szerint csak egy gyümölcsmoly vagyok. Ha nem törődöm azzal, hogy mi történik a gyümölcsmolyokkal, ki törődik vele? Ha én nem teszem, ki fogja megtenni? A csillagoknak mindegy. – A beszédem halogatta a fegyver elsülését, de nem tudtam kibeszélni Galley kezéből, ki az ablakon.

– Ostobaságokat zagyvál össze, locsog, mint egy majom. – Lábával kitapintotta hátrafelé a karosszéket, óvatosan leült, ölében a fegyver.

– Ha már beszélnie kell, beszéljünk komolyan. Maga is üljön le.

Kényelmetlenül lekuporodtam egy bőrpuffra a kandallónál. A sárga fény csúf igazságként hullt alá a mennyezeti lámpából. Galley arcán jókora vágás vérzett.

– Véres az arca – mondtam.

– Nem számít.

– Véres a keze is.

– Nem a maga vére. Még nem. – Keserűen elmosolyodott. – Meg akarom magyarázni, miért öltem meg Keith Dallinget. Aztán eldöntjük, mit tegyünk.

– Magánál van a fegyver.

– Tudom. És meg is tartom. De akkor nem volt pisztolyom, amikor Keitht lelőttem. Harcolnom kellett vele érte.

– Értem. Önvédelem. Jó. De megúszhatja ezzel?

– Az igazat mondom – mondta.

– Most először, már ha tényleg.

– Igen, először. – Gyorsan és halkan beszélt. – Amikor Joe-t kedd reggel a kikötőbe fuvaroztam, láttam Keith kocsiját a dokkban. Tudta, hogy Joe ott bukkanhat fel, én mondtam neki. Nem jöttem rá, mit tervez Keith. Visszamentem Los Angelesbe, Keith lakásába, és ott vártam őt. Amikor megjött, megkérdeztem, mit tett, és bevallotta. Verekedett Joe-val a hajón, és a tengerbe lökte őt. Azt hitte, most már semmi akadálya, hogy összeházasodjunk. Nem tudtam leplezni, mit gondolok róla, nem is próbáltam. Gyilkos volt, és ezt meg is mondtam neki. Aztán fegyvert fogott rám, azt a pisztolyt, amelyet Joe-tól vett el, a maga fegyverét, ahogyan gyanította. Úgy tettem, mintha meggyőzött volna – az életemet védtem –, elaltattam a gyanakvását, és elvettem tőle a pisztolyt. Aztán lelőttem. Muszáj volt. Aztán pánikba estem, elrohantam, bedobtam a fegyvert a csatornába, és amikor a rendőrség kikérdezett, összevissza hazudoztam. Féltem. Tudtam, hogy Joe halott, és neki már mindegy, ha rákenem Keith meggyilkolását. Most már tudom, hogy hibát követtem el. A rendőrséget kellett volna hívnom, amikor megtörtént, és el kellett volna mondanom nekik az igazat.

A keble szabálytalanul emelkedett meg, és süllyedt le. Mint minden kócos, véres arcú szép nőben, benne is volt valami a lelencek

vonzerejéből, amit a szilárdan tartott fegyver elrontott. Speedre gondoltam és arra, milyen könnyű elbátortalanodni egy lőfegyver árnyékában. Bár sokszor néztem már szembe egy vagy több darabbal, minden alkalom friss élmény volt. És egyetlen fegyver egy olyan nő kezében, amilyen Galley, a legveszélyesebb fegyver volt. A szemében csak a női nem volt emberi, és ő volt az egyetlen fontos képviselője.

– Miféle igazat? – kérdeztem. – Olyan gyakran változtatja a meséjét, hogy már kétlem azt is, hogy egyáltalán tudja, mi történt.

– Nem hisz nekem? – Mintha az arca elkeskenyedett és megnyúlt volna. Addig sosem láttam csúnyának. Egy csúf nő fegyverrel szörnyű dolog.

– Részben hiszek. Kétségtelen, hogy lelőtte Dallinget. A körülmények kissé mesterkélten hangzanak.

Az arcából csorgó vér fekete féregként vonaglott a szája sarkában.

– A rendőrség hinni fog nekem, ha nem lesz ott maga, hogy megcáfoljon. Garyt a kisujjam köré csavarom. – Szánalmasan hencegett.

– Megcsúnyult – mondtam. – A gyilkosságok kimerítik a nőket. Túlságosan sokat kell fizetni értük, sosem bizonyulnak olyan jó üzletnek, amilyennek látszanak. – Valami zajt hallottam a ház hátsó feléből, azért beszéltem, hogy ő ne hallja. Mintha egy részeg dülöngélt volna a sötétben.

A kezében tartott fegyverre pillantott, majd vissza az arcomra, elképzelte a lövedék röptét. Láttam, hogy ujjpercei megfeszülnek a ravaszon.

Egy kicsit előredőltem, anélkül hogy felálltam volna, súlyomat áthelyeztem a lábfejemre, és egyre beszéltem.

– Ha rám lő, elkapom, mielőtt meghalok, ígérem. Semmi nem marad a szépségéből, ha életben marad is. Ha életben marad is, a rendőrség bevégzi a munkát. Maga pokolian sebezhető. – Csikordult a hátsó ajtó. – Pokolian sebezhető – ismételtem hangosan. – Két vagy

három gyilkosság, aztán még több. Nem tud megölni mindenkit. Túlságosan sokan vagyunk egyetlen őrült, fegyveres lánnyal szemben.

A bizonytalan léptek a konyhában folytatódtak. Galley meghallotta. A tekintete rólam a jobbra lévő ajtóra vándorolt, majd vissza rám, mielőtt moccanhattam volna. Oldalra lépett a karosszékből, az ablaknak hátrált, hogy a fegyver hatókörében legyek én is, a konyhaajtó is.

Mario lépett be, és egy pillanatra megállt, az ajtófélfába kapaszkodva. Az állát szétzúzta valami ökölnél súlyosabb tárgy. Vér folyt le a nyakán az inggallérja fölött kunkorodó, fekete szőrzetbe. Halál ült az arcán. Nem voltam biztos benne, hogy lát, amíg el nem indult Galley felé. Szétzúzott szája buborékot fújt, amelyben apróban, vérvörösben, a feje tetején látszott a szoba.

A lány felvakkantott, mint a kutya, és lőtt. A lövés erejétől Mario megperdült a sarkán, és testével a falnak dőlt. Kézzel eltolta magát a faltól, szembefordult a lánnyal. Az újra lőtt, a fekete fegyver megugrott, mint a béka. De fehér keze még mindig biztosan fogta, és fehér arca figyelt mindkettőnket.

Mario előrecsuklott, térdre esett. Az elpusztíthatatlan férfi megint a nő felé kúszott, a vére fekete olajként húzott csíkot a szőnyegen. A harmadik lövés lyukat ütött Mario bekötött fejének a tetejébe, végzett vele. És a lány még mindig nem volt elégedett. A férfi fölött állva beleeresztett még három golyót a hátába, amilyen gyorsan csak tudott.

Számoltam a lövéseket. És amikor a fegyver kiürült, elvettem tőle. Nem ellenkezett.

35. FEJEZET

Amikor letettem a telefont, ült a székben, ahová ültettem, csukott szemhéja rezzenéstelen, mint a faragott elefántcsont, szenvedélyes szája csukva, néma. A szoba másik végéből, ahol álltam, parányinak és idegennek látszott, mint valami porcelánszobrocska vagy egy távoli színpadon ülő színésznő. Mario arccal lefelé feküdt kettőnk között.

Borzongás futott végig a lány testén, és kinyitotta a szemét.

– Örülök, hogy nem öltem meg magát, Archer. Nem akartam megölni, becsületszavamra. – A hangja nem emberi volt, inkább visszhangszerű.

– Kedves magától. – Átléptem a földön heverő testet, leültem a lánnyal szemben. – Mariót sem akarta megölni. Ahogy Dallinget, őt is önvédelemből gyilkolta meg. – Idegennek hallatszott a saját hangom. A halálfélelemtől gombóc képződött a torkomban, és csak nem akart elmúlni.

– Maga rá a tanú. Gyilkos fegyverrel támadt rám. – A halott férfi kezén lévő bokszerra nézett, és megérintette az arcát. – Megütött vele.

– Mikor?

– A garázsban, pár perce.

– Hogy kerültek oda?

– Bejött George Kávézójába, és kényszerített, hogy vele menjek. Nem volt fegyverem. Ő meg úgy vélte, tudom, hol hagyta az öccse a pénzt. Tudtam, hogy itt van pisztoly a garázsban, Joe oda rejtette. Azt mondtam Mariónak, a pénz itt van, és ő rám parancsolt, hogy hajtsak ide. – A hangja tiszta és egyenletes volt, bár kereste a szavakat. – Szinte őrjöngött, fenyegetett, hogy megöl azzal a borzalmas dologgal a kezén. Előszedtem Joe pisztolyát, és rálőttem, egyszer. Azt hittem, meghalt. Sikerült bejutnom a házba, mielőtt elájultam. – Sóhajtott. A

jó színésznő érzelmi sokszínűségével bújt bele ismét a bátor kis nő szerepébe, amellyel elszédített, de most már nem dőltem be neki.

– Egy gyilkossággal hivatkozhatna önvédelemre. Egy hét alatt kettő már sok. Három már tömeggyilkosság.

– Három?

– Dalling meg Mario meg Joe.

– Nem öltem meg Joe-t. Hogy tehettem volna? Nem is tudok úszni.

– Maga remekül hazudozik, Galley. Birtokában van a tények és a fantázia mesteri elegyítésének, és ezzel kihúzta egy hétig. De most kifogyott a hazugságokból.

– Nem öltem meg – ismételte. A teste merev volt, két kézzel markolta a két karfát. – Miért öltem volna meg a saját férjemet?

– Ne játssza nekem itt a kis asszonykát. Egy darabig bevált, beismerem. Sikerült meggyőznie engem is, a zsarukat is, hogy Joe-t fedezi. Most felfordul tőle a gyomrom. Számos oka volt rá, hogy megölje, többek között harmincezer dollár. Rengeteg pénznek látszott sokévi ápolónői munka és ápolónői fizetés után. Valószínűleg csak azért ment feleségül Joe-hoz, hogy megölje, mihelyt tele lesz pénzzel.

– Miféle nőnek képzel? – Mozdult az arca, megpróbált megható kifejezést ölteni.

A cipőm orrával megböktem a halott embert.

– Most láttam, hogyan eresztett hat 45-ös lövedéket egy haldoklóba. Válaszoltam a kérdésére?

– Muszáj volt. Meg voltam rémülve.

– Aha. Olyan érzékeny, mint egy csörgőkígyó, és nagyjából úgy is reagál. Azért gyilkolta meg Mariót, mert Mario rájött, hogy maga megölte az öccsét. Joe bizonyára figyelmeztette a bátyját.

– Ezt nehezen tudja majd bizonyítani. – A szeme akár kiégett, fekete lyuk a fehér maszkon.

– Nem szükséges. Csak várjon, amíg a rendőrségi laborosok megvizsgálják a konyhájában a mélyhűtőt.

– Honnan...? – A szája szorosra zárult, csakhogy egy pillanattal később a kelleténél. Megerősítette a gyanúmat.

– Folytassa. Honnan tudtam, hogy Joe-t három napig a mélyhűtőben tartotta?

– Nem beszélek.

– Egészen mostanáig nem tudtam. Ez sok mindent tisztáz.

– Megint bolondokat beszél. Muszáj hallgatnom magát?

– Amíg ideér a seriff kocsija Palm Springs-ből, addig igen. Sok igazságot el kell mondani a rengeteg hazugság után, és ha maga nem teszi, majd megteszem én. Legalább egy kicsit megismeri önmagát.

– Mit képzel magáról, hogy pszichoanalitikus?

– Hála istennek, nem a magáé. Nem szeretném megfejteni, hogy miért tette mindazt, amit tett. Hacsak nem volt szerelmes Herman Speedbe.

Nevetett.

– A vén csődörbe? Ne legyen csacsi. A betegem volt.

– Akkor kihasználta őt. Tőle tudta meg, hogy Joe kábítószercsempész. Szerintem Speed örült, hogy betarthat annak a fickónak, aki ráküldte a maffiát, és kitúrta az üzletéből. Lehet, hogy ebből a szempontból Speed használta ki magát. Mindkettőjükkel beszéltem, és szerintem az ő ötlete volt. Ő volt az agy...

– Speed? – Érzékeny pontot érintettem. Tehát Galley ötlete volt.

– Szóval, vele ment San Franciscóba, amikor Speed kikerült a kórházból. Onnan küldött karácsonyi lapot az anyjának, és ez volt az első hibája – érzelmet kevert az üzletbe. Miután kidolgozta a tervet, két hónapig hagyta aggódni az anyját úgy, hogy nem hallott magáról, mert ki akarta használni őt is. Visszajött Pacific Pointba, és feleségül ment Joe-hoz: nem kétséges, hogy Joe már korábban megkérte a kezét, és várta a választ. Speed Renóba ment, hogy megpróbálja felhajtani a szükséges pénzt. Sajnos sikerült neki. Ami visszavisz minket a péntek éjszakához...

– Magát – mondta –, nem minket. Engem már régen elveszített. Egyedül van.

– Lehet, hogy bizonyos részletek tévesek, vagy hiányoznak: a bíróságon majd tisztázódnak. Nem tudom például, mit tett Joe ételébe vagy italába péntek este, amikor hazatért az utolsó hajóútjáról. Klórhidrátot vagy olyasmit, ami nem hagy nyomot? Maga többet tud ezekről a dolgokról, mint én.

– Azt hittem, maga mindentudó.

– Aligha. Azt sem tudom, Dalling a maga akaratából szállt be a tervébe, vagy maga vette rá. Netán a kettő kombinációja? Mindenesetre magának szüksége volt erre a házra, és szüksége volt segítségre. Speedet lekötötte a hamis nászútja. Dalling kapóra jött. Amikor Joe elaludt, Dalling segített kivinni a lakásból, le a kocsihoz. Aztán maga berakta a mélyhűtőbe, és hagyta megfulladni. Eddig egyszerű volt. Joe meghalt, magánál volt a heroin. Speednek megvolt a pénze és a kapcsolatai. De ott volt még maga előtt a legnagyobb probléma. Tudta, ha Dowser rájön a maga szerepére, nem soká élvezheti a pénzt. Talán hallotta, mit műveltek a gorillái péntek este Marióval, pusztán abból kiindulva, hogy talán tud valamit. Tisztáznia kellett magát Dowser előtt. Ekkor jöttem a képbe én, és itt követett el egy nagy hibát.

– Minden hibás, amiben maga benne van. Remélem, előadja ezt a mesét nyilvánosan is, a rendőrségnek. Kitiltatom a szakmából. – De a szavaiban nem volt kellő meggyőződés. Kétségbeesetten, erőtlenül hangzottak.

Én még akkor is a szakmában leszek, amikor maga a tehachapi női börtönben vagy a gázkamrában. Azt hitte, rávehet, hogy elvigyem a balhét, aztán elzárhat, mint egy csapot, vagy elintézhet egy kis laza szexszel. Rafinált ötlet volt, túlságosan is rafinált ahhoz, hogy beváljon. Maga meg a rádiószínész barátja rávették az anyját, hogy fogadjon fel engem; a forgatókönyvet bizonyára maga írta. Aztán úgy intézte, hogy megtaláljam magát, és elhiggyem, hogy Joe él és virul.

Dalling odalopakodott a tornácra, és leütött egy bikacsökkel. Maga még úgy is tett, mintha figyelmeztetne, csak megkésve, hogy bízzam magában. Elvette a pisztolyomat, és eltette a későbbiekre. Nem tudom, akkor tervezte-e már, hogy megöli a partnerét. Látnia kellett, hogy Dalling szétesik. De ameddig lehetett, életben tartotta, mert még szüksége volt rá.

Joe visszakerült a kocsija csomagtartójába. Abban az állapotban eléggé kényelmetlen rakomány lehetett. Maga és Keith külön-külön PaciFic Pointba hajtott. Ő felvitte a hullát az *Azték Királynő* fedélzetére, kihajózott, a testet a vízbe dobta, és kiúszott a partra ott, ahol a maga fényszórói világítottak. Maga visszafuvarozta a dokkba, ahol a kocsija állt, és mindketten Los Angelesbe hajtottak. Így megszabadultak a hullától, de ami még fontosabb, megszabadultak Dowsertól is. Kézenfekvőnek látszott, hogy ha és amikor a holttestet megtalálják, úgy gondolják majd, hogy Joe menekülési kísérlet közben vízbe fulladt.

Már csak egy légy maradt a levesében, a partnere. Hasznos volt olyan fizikai munkák elvégzésére, amelyekre maga nem volt képes, például hullákat cipelni vagy hajómotort beindítani, de erkölcsileg nulla volt. Maga tudta, hogy Dalling nem fogja bírni a várható nyomást. No és a részét is akarta a pénzből. Így hát felment vele a lakására, és kifizette egy golyóval. Egy golyóval az én pisztolyomból. A pisztolyomat olyan helyre dugta, ahol a zsaruk biztosan megtalálhatták. Hazament lefeküdni, és ha jól ismerem a fajtáját, úgy aludt, mint egy csecsemő.

– Valóban?

– Miért ne? Megölt két embert, és megőrizte az ártatlanság látszatát. Szerintem maga szeret férfiakat ölni. Az igazi élvezet magának nem a harmincezer. Hanem Joe megfojtása és Keith meg Mario lelövése. A pénz csupán tiszteletre méltó kifogás, mint az ötven dollár egy nimfomániás kurvának. Tudja, Galley, maga gyilkos. Maga különbözik a hétköznapi emberektől, más dolgokat szeret. A

hétköznapi emberek nem lövöldöznek halottak hátába, merő szórakozásból. Nem rendezik úgy az életüket, hogy a hétvégét egy hullával kelljen tölteniük. Élvezte, hogy vele egy helyiségben főzi az ebédjét?

Végre sikerült felráznom. Előrehajolt, vicsorogva beszélt.

– Mocskos hazudozó! Nem tudtam enni. Gyűlöltem az egészet. El kellett hagynom a házat. Vasárnap estére beleőrültem – Joe ott kucorog jéggé fagyva... – Száraz zokogás tört fel belőle. Eltakarta az arcát.

A távolban sziréna vijjogott.

– Úgy van – mondtam. – Vasárnap este Speed eljött vigyázni magára. Amikor beszéltem vele, fedezte magát. Ezért őt is el fogják ítélni magával együtt.

Sikerült úgy tennie, mintha zokogna, de a kezét az arca előtt tartotta.

– Meg kellett volna tartanom egy golyót magának.

– A maga célját szolgáltam, igaz? Akkor se csinálhattam volna jobban, ha beavatott volna. Persze nagyon szépen csapdába csalt, amikor reggel felhívta Dowsert, hogy hol találja magát. Akkor meglehetősen bízhatott bennem, ismerek három-négy magánszimatot, akik nem követték volna magát Dowser házába. Vicces, nem? Azt hittem, megmentem a toronyba zárt szüzet. A balekok, akikre ráverik a balhét, többnyire ezt teszik. A nők viszont, akik kihasználják őket, gyakran követik el azt a hibát, amelyet maga. Elfelejtik, hogy a balekoknak is van némi sütnivalójuk, amíg örökre fel nem dobják a bakancsot. – Lenéztem Marióra, Galley tekintete követte az enyémet. Az ujjait úgy terpesztette szét az arca előtt, mintha tartania kellene az arcát, hogy szét ne essen.

A sziréna egyre közelebb, egyre hangosabban szólt, vékony hangívet képezve a sivatagon át.

– Tulajdonképpen sajnálom magát – mondtam. – Ennyi energiát és találékonyságot elpazarolni, csak mert muszáj volt gyilkolnia.

Mielőtt ideér a rendőrség, megmondja, hol a pénz? Szüksége van rá az egyik ügyfelemnek, és ha megkapom, a tőlem telhető legjobb sanszot biztosítom magának.

– Menjen a pokolba. – A szeme dühösen izzott az ujjai között. – Nem tudnak bevarrni, érti? Nem tudnak bizonyítani semmit, de semmit. Ártatlan vagyok, hallja?

Hallottam.

A sziréna felvonított, mint farkas az utcán. Fényszórók pásztázták az ablakot.

36. FEJEZET

Miután Galley-t elvitték, egy Runceyvall nevű helyettessel úgy egy órát töltöttünk a ház átvizsgálásával. Mario vérnyomot hagyott végig a konyhában, ki a hátsó ajtón, egészen a házhoz épített garázsig. Követtük, és megtaláltuk a fegyver rejtekhelyét egy kijáró deszka mögött a falban, a garázs és a ház között. Találtunk ott egy doboz 45-ös töltényt is, de pénzt nem. Ezenkívül csupán egyetlen fontos dolgot találtunk: néhány fekete hajszálat a mélyhűtő belsejében. Mondtam Runceyvall-nak, hogy pecsételje le, azt is megmondtam, miért. Runceyvall szórakoztatónak találta az egészet.

Kettő után nem sokkal bejelentkeztem az éjszaka további részére az Oázis Fogadóba. A portás közölte, hogy Mrs. Fellows még ott van. Azt kértem, hogy nyolckor ébresszenek.

Ébresztettek. Miután lezuhanyoztam, megnéztem a borostámat a fürdőszobatükörben, és fölvettem piszkos ruhámat, átsétáltam a gyepen Marjone bungalójához. Káprázatos reggel volt. A fű úgy zöldellt, mintha frissen festették volna. Egy pálmalevél kerítés mögött piros traktor húzott ide-oda egy talajlazító gépet az égre meredő datolyapálmák között. Jóval fölöttük, a tengerkék égbolton, olyan magasságban, hogy nem lehetett azonosítani, madár körözött kitárt szárnnyal. Sas vagy karvaly lehetett, és én Galley-re gondoltam.

Marjorie a szabadban reggelizett, narancssárga csíkos napernyő alatt. Japán kimonót viselt, amely illett a napernyőhöz, ha máshoz nem is. Az asztalánál egy ősz hajú férfi rágcsálta szorgalmasan a pirítóst.

Az asszony derűsen pillantott fel közeledésemre, kerek képe ragyogott a leégéstől meg a barátságosságtól.

– No nézd csak, Mr. Archer, micsoda kellemes meglepetés! Éppen magáról beszéltünk, meg arról, hol lehet.

– Itt aludtam az éjjel. Későn jelentkeztem be, nem akartam zavarni magát.

– Hát nem figyelmes? – mondta az asszony az ősz hajú férfinak. – George, ő Mr. Archer. A férjem, Mr. Archer – azaz a volt férjem. – A húsos, kimonós testből meglepően kislányos kuncogás tört ki.

George felállt, erősen megszorította a kezem.

– Örülök, hogy megismerhetem, Archer. Sokat hallottam magáról. – Keskeny és lapos mellkasa, az ülő életmódtól kialakult pocakja és kissé zavart arca volt.

– Én is sokat hallottam magáról. Marjorie-tól.

– Tényleg? – Szeretettel pillantott az asszony feje búbjára. – Átkozottul ostobán érzem magam ebben a sortban, Marjorie vetette fel velem. No persze, amíg nincs itt senki Toledóból... – Rövidlátó szemmel nézett körül, mintegy kémeket kutatva.

– Csinos vagy benne, George. Húzd be a hasad. Tetszel ebben a sortban. – Az asszony királynői nagystílűséggel fordult hozzám. – Üljön le, kérem, Mr. Archer. Reggelizett már? Hadd rendelek magának. George, hozz Mr. Archernak egy széket a tornácról, és rendelj még sonkás tojást. – George behúzott hassal, magasra tartott fejjel elmasírozott.

– Nem számítottam rá, hogy itt találom őt.

– Én sem. Hát nem csodálatos? Látta a nevemet a lapokban, és az első géppel iderepült Toledóból, mint valami mozihős. Majdnem elájultam tegnap, amikor megjelent. Hogy tényleg fontos vagyok neki! Persze a tegnapi este kissé kínos volt. Külön bungalóban kellett aludnia, mert még nem vagyunk törvényes házasok.

– Még? Nem úgy érti, hogy már?

– Még. – Elpirult. – Délben San Franciscóba repülünk, hogy felvegyük a kocsit, aztán áthajtunk Renóba összeházasodni. Renóban

nem kell várni, és George azt mondja, a szükségesnél egy perccel sem akar tovább várni.

– Gratulálok, de nem lesznek jogi nehézségek? Természetesen a Speeddel kötött házasságát semmissé nyilváníttathatja, mert álnéven vette el magát. De az időbe telik, még Nevadában is.

– Nem hallotta? – Az arca, amely most kifejezéstelen és mosolytalan volt, elárulta, mekkora feszültséget élt át. – A San Franciscó-i rendőrség tegnap éjjel megtalálta a Cadillacemet. A Golden Gate híd közepén hagyta.

– Lehetetlen.

– De igen, meghalt. Többen látták leugrani.

Lórúgásként ért, bár Speed semmit sem jelentett nekem. Immár négy ember erőszakos haláláról volt szó, Szúnyoggal együtt ötéről. Galley meg én tisztára töröltük a táblát.

– Ugye nem találta meg őt? – mondta éppen Marjorie. – Nem érte el?

– Tessék?

– Úgy értem, nincs köze az öngyilkosságához? Ha arra gondolok, azért tette, mert levadásztattam – az borzalmas lenne, nemde? Nem tudnék szembenézni vele. – Becsukta a szemét, és úgy festett, mint egy óriásira pumpált csecsemő.

Egyetlen választ adhattam csak.

– Nem, nem találtam meg őt.

Kifújta a levegőt.

– Úgy megkönnyebbültem, úgy örülök. Fütyülök a pénzre, most, hogy visszakaptam George-ot. Azt hiszem, a pénzt a testével együtt kivitte a víz a tengerre. George különben is azt mondja, levonhatjuk a jövedelemadóból.

George lépett a tornácra egy nyugszékkel.

– A nevemet hallom? – kérdezte derűsen.

Marjorie válaszul a férjére mosolygott.

– Éppen azt meséltem Mr. Archernak, milyen csodálatos, hogy visszakaptalak, drágám. Mintha lidérces álomból ébrednék. Rendeltél ennivalót?

– Rögtön hozzák.

– Attól tartok, nem maradhatok – mondtam.

Rendes emberek voltak, vendégszeretők és gazdagok. Valamiért nem tudtam elviselni a társaságukat, elfogyasztani az ételüket. Gondolataim még mindig a halál körül forogtak, mély árnyékban. Ha maradtam volna, olyan dolgokat kellett volna mondanom nekik, amelyeket nem szívesen hallottak volna. Amelyek elrontották volna az örömüket, már ha bármi is elronthatta.

– Muszáj mennie? Annyira sajnálom. – Az asszony a táskájáért nyúlt. – Mindenképpen meg kell fizetnem az idejét és a fáradozását.

– Jó. Száz dollár elegendő.

– Sajnálom, hogy így alakult. Ez nem tisztességes magával szemben. – Felállt, és a kezembe nyomta a pénzt.

– Marjorie nagyon megkedvelte magát, Archer. És Marjorie igen figyelemre méltó asszony. Eddig fel sem fogtam, mennyire figyelemre méltó asszony Marjorie.

– Eredj már. – Marjorie játékosan meglökte George-ot.

– Az vagy. Tudod, hogy az vagy. – George is lökött egyet az asszonyon.

– A legbutább kövér vénasszony vagyok a világon. – Újra meg akarta lökni az urát, de az megragadta a kezét.

– Viszlát. Sok szerencsét. Üdvözlöm Toledót.

Amikor otthagytam őket, vidáman játszadoztak, és kacagtak, mint a gyerekek. A datolyapálmák fölött, félig a térbe veszve, az ismeretlen madár egyre írta sötétlő köreit.

Az ügy ott fejeződött be, ahol elkezdődött, Mrs. Lawrence fogadószobájának bútorai között. Addigra már dél lett. A félhomályos szobácska kellemes érzést nyújtott a sivatag hősége után. Maga Mrs.

Lawrence is eléggé kellemes volt, bár megviseltnek látszott. Már voltak nála a rendőrök.

Úgy ültünk ott, mint két idegen, akik egy közös barátot gyászolnak. Fakó fekete ruhát viselt. Még a harisnyája is fekete volt. Nyúzott, beesett arcán fehér púderfoltok. Teával kínált, de nem kértem, mert a látogatás előtt ettem. Az asszony beszéde és mozdulatai lelassultak, de mit sem változott. Semmi sem változtathatta meg. Szoborként ült, ökölbe szorított keze a térdén.

– A lányom teljesen ártatlan, természetesen. Ahogy ma reggel mondtam Gary hadnagynak, senkit sem tudna bántani. Gyerekkorában még arra se tudtam rávenni, hogy agyoncsapjon egy legyet, akkor sem, ha az élete múlt volna rajta. – A szeme mélyen ült kiugró szemöldöke alatt. – Ön hisz az ártatlanságában. – Állítás volt.

– Remélem, az.

– Persze. Sosem volt népszerű. A szép okos lányok sosem népszerűek. Miután meghalt az apja, és elfogyott a pénzünk, egyre inkább magába fordult. Álomélet élt egész középiskolás kora alatt, ez sem tette népszerűvé. Tulajdonképpen ellenségeket szerzett neki. Nemegyszer próbálták bajba sodorni. A kórházban is előfordult. Alaptalan vádakkal illették a legkülönbözőbb emberek, akik irigyelték Galley-t, amiért annyira tiszteletre méltó édesapja volt...

– Miféle vádakkal?

– Nem piszkítom be velük a nyelvem, nem sértem velük az ön fülét, Mr. Archer. Tudom, hogy Galley született jó ember, és ez elegendő. Mindig jó volt, most is az. Már régen megtanultam becsukni a fülem a világ alantas fecsegése elől. – A szája olyan volt, mint az acélpenge.

– Attól tartok, a hite nem elegendő. A lánya börtönben ül, és rengeteg bizonyíték van ellene.

– Bizonyíték! Vad kitalációk, amelyeket azért agyalt ki a rendőrség, hogy leplezzék a hozzá nem értésüket. Nem csinálnak bűnbakot a lányomból.

– A lánya megölte a férjét – mondtam. Ennél keményebb mondat még nem hagyta el a számat. – Csak az a kérdés, mit szándékozik kezdeni ezzel. Van pénze?

– Egy kicsi. Úgy kétszáz dollár. De Galley bűnösségében téved. Látom, hogy a dolgok rosszul állnak a lányom szempontjából. De anyjaként tudom, hogy tökéletesen képtelen gyilkolni.

– Nem vitatkozom. Kétszáz dollár nem elég. Húszezer dollárral és Dél-Kalifornia legjobb ügyvédjével sem ússza meg erős felindulásból elkövetett gyilkosságnál kevesebbel. Mindenképpen éveket tölt majd börtönben. Hogy bent tölti-e az egész életét, csak egy dolgon múlik: a védelmén a Legfelső Bíróság előtt.

– Felvehetek némi pénzt erre a házra, azt hiszem.

– Nincs rajta jelzálog?

– Van, de ha eladom, marad belőle valami. ..

– Van itt egy kis pénz. – Kivettem az órazsebemből Dowser összehajtogatott bankóját, és az ölébe ejtettem. – Én nem veszem hasznát.

A szája kinyílt, majd becsukódott.

– Miért?

– Minden lehetőségre szüksége lesz. Ellene kell tanúskodnom.

– Kedves öntől. Ezt nem engedheti meg magának. – Úgy szökött a szemébe a könny, mintha sziklából fakadt volna. – Hinnie kell Galatea ártatlanságában, ha ezt teszi.

– Nem. Rendőrségi kiképzést kaptam, megmaradt rajtam a nyoma. Tudom, hogy Galatea bűnös, nem tehetek úgy, mintha nem tudnám. De bizonyos szempontból felelősnek érzem magam. Magáért, ha érte nem is.

Megértett. A könnyek utat vágtak az arcán.

– Bárcsak elhinné, hogy ártatlan! Bárcsak hinne nekem valaki!

– Tizenkét esküdtnek kellene elhinnie, és nem fogják. Látta a ma reggeli lapokat?

– Igen. Láttam őket. – Előrehajolt, morzsolgatta a bankót az ölében. – Mr. Archer.

– Tehetek valamit?

– Nem, már semmit. Ön olyan jó, úgy érzem, önben megbízhatok. El kell mondanom... – Hirtelen felállt, és az ablaknál álló varrógéphez ment. Felhajtotta a tetejét, mélyen belenyúlt, és egy barna papírba csomagolt, hosszúkás tárgyat vett elő. – Galley adta ide kedden reggel, hogy őrizzem meg neki. Megígértette, hogy nem szólok róla senkinek, de változott a helyzet, nem igaz? Lehet, hogy Galley mellett szóló bizonyíték. Nem nyitottam ki.

A csomag egyik végén feltéptem a ragasztószalagot, és megláttam a százdollárosokat. Galley harmincezer dollárja volt az. Speed harmincezer dollárja. Marjorie harmincezer dollárja. Harmincezer dollár, amely egy idős hölgy varrógépében hevert, miközben emberek haltak meg érte.

Visszaadtam neki.

– Valóban bizonyíték: a pénz, amelyért megölte a férjét.

– Az lehetetlen.

– Folyton történnek lehetetlen dolgok.

Lenézett a kezében tartott pénzre.

– Galley tényleg megölte az urát? – suttogta. – Mit tegyek ezzel?

– Égesse el.

– Amikor olyan nagy szükségünk van a pénzre?

– Vagy égesse el, vagy vigye el egy ügyvédhez, hogy lépjen érintkezésbe a rendőrséggel. Talán valamiféle megállapodásra juthatnak. Mindenesetre érdemes megpróbálni.

– Nem – mondta. – Nem teszek ilyesmit. A lányom ártatlan, és a Gondviselés vigyáz rá. Most már tudom. Isten gondoskodott róla a legnagyobb szüksége percében.

Felálltam, az ajtóhoz indultam.

– Tegye, amit jónak lát. Ha a rendőrség felfedezi a pénz forrását, az megdönti a lánya védekezését.

Követett végig az előszobában.

– Semmit sem fognak tudni róla. Ön pedig nem árulja el, Mr. Archer. Ön hisz a lányom ártatlanságában, még ha nem ismeri is el.

Tudtam, hogy Galley Lawrence pokolian bűnös.

Az ajtó fölötti, legyező alakú ablak ekkor szánalmas bíbor színbe vonta az anyát. Kinyitotta az ajtót, és barátságtalanul vakította el a déli fény. A könnycsíkok poros útra hullt, kevéske eső nyomára emlékeztettek.

– Ugye, nem árulja el nekik? – A hangja megbicsaklott.

– Nem.

Visszanéztem a járdáról. A lépcsőn állt, a barna papíroscsomaggal árnyékolta a szemét a kegyetlen fény elől. A másik keze felemelkedett, hogy búcsút intsen, aztán lehanyatlott.